

Giới thiệu Em Gái, Anh Yêu Em

Thể loại: Ngọt, sủng, 3S, 1v1, hiện đại, ngụy huynh muội,...

Editor: Thủy Băng, Linh Ngọc

Số chương: 180 trang word (Khá là ngắn)

Khi anh tám tuổi, cô vừa ra đời nhưng anh lại thấy ghét cô.

Anh mười ba tuổi, cô bảy tuổi, cô đòi anh: "Anh hai ôm ôm" nhưng đáp lại cô anh nói: "Đừng chạm vào tôi"

Anh mười năm tuổi, cô bảy tuổi, cô hỏi: "Anh hai vì sao thiếu một chân" anh liền lạnh lùng nhìn cô một cái.

Anh mười tám tuổi, cô mười tuổi: "Anh vì sao hôn em?" "Là anh của em thì hôn có sao?" sau đó mắt cô liền sáng rực nói: "Em cũng muốn hôn"...

Đây là chuyện xưa của nam phúc hắc;

Đây cũng là chuyện của em gái乖巧 hoạt cổ gắng thu phục nam nhân tàn tật kiêu ngạo.

[ngụy huynh muội, giai đoạn trước vụn vặt, ngọt sủng]

Nội dung nhân: Chuyện tình yêu duy nhất

Tìm tôi máu chó : Nhân vật chính: Doãn Mạt, Doãn Trầm | phối hợp diễn: | cái khác:

Bạn đang đọc truyện *Em Gái, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Nhận nuôi

“Này, mình vừa nghe có người nói với viện trưởng muốn nhận nuôi một đứa bé đó.”

“Thật vậy? Không biết lần này người nào may mắn đến như vậy được nhận nuôi.”

“Nếu như mình có thể được nhận nuôi thì tốt rồi, có thể được một cuộc sống tốt, có ăn có mặc, còn có một chỗ ở tốt.”

Trong một khu nhà không tính là lớn ở cô nhi viện, có mấy đứa trẻ ngồi một chỗ cùng nhau trò chuyện. Ở cô nhi viện hầu hết các đứa trẻ đều muốn mình được nhận nuôi, bọn họ thiếu hụt tình thân, khát vọng có một gia đình hạnh phúc, vì thế nghe nói có người muốn nhận nuôi ai cũng khát vọng người đó chính là mình.

Một đứa bé trai ngồi một góc trong phòng, nghe những đứa bé khác nói chuyện. Đứa bé trai này rất tuấn tú, có đôi mắt đen thâm thúy, nhìn anh khác hẳn với những đứa bạn cùng tuổi. Anh tên là A Trầm, còn về phần anh họ gì thì đã quên rồi. Từ nhỏ anh đã bị đưa vào cô nhi viện, viện trưởng nói ba mẹ anh đều đã qua đời, anh thấy viện trưởng nhìn mình bằng ánh mắt thương hại, anh không muốn người ta nhìn mình bằng ánh mắt này. Anh không thích ở đây, mỗi lần đến giờ ăn cơm, đều có người cướp đồ ăn của anh, anh nói với viện trưởng, những người đó rất hay trêu cợt anh, khi dễ anh. Nhưng viện trưởng cũng chỉ mắt nhắm mắt mở. Vì thế từ đó anh bắt đầu trầm lặng, bắt đầu ghét nói chuyện. Anh ghét ở đây, anh phải rời khỏi. Vì thế lần này nhất định anh phải được nhận nuôi. A Trầm quyết định, không có ai có thể ngăn cản anh, lần này anh sẽ không yên lặng nữa.

Doãn Thiên Khánh và vợ của ông Giang Tinh Liên đi tới cô nhi viện, bọn họ đã kết hôn tám năm rồi, nhưng mãi vẫn không có con. Bởi vì Giang Tinh Liên không chấp nhận nối, bọn họ đã nỗ lực tám năm nhưng vẫn không có kết quả, vì thế bọn họ quyết định nhận nuôi một đứa bé...

“Đuẩn tiên sinh nơi này là những đứa bé từ năm đến mười tuổi trong ảnh chụp, ngài nhìn một chút đi.”

Đuẩn Thiên Khánh và Giang Tinh Liên chọn năm đứa bé, nói: “Viện trưởng chúng tôi muốn gặp năm đứa bé này một chút, rồi mới chọn một đứa, làm phiên người.”

“Đuẩn tiên sinh đừng nói vậy, tôi muốn cảm ơn ngài còn chưa hết. Hai người bằng lòng cho bọn nó một ngôi nhà ấm áp, tôi thực cảm thấy vui thay bọn nó. Tôi lập tức đi chuẩn bị.” Viện trưởng Lê Quang nhẹ nhàng nói.

A Trầm nghe tên mình được chọn thì rất vui mừng, anh nhìn những đứa trẻ khác một chút, phát hiện bọn họ đều đứng ánh mắt bắt buộc nhìn người khác. Trong lòng A Trầm cười nhạo, chờ một chút rồi khóc đi, anh tuyệt đối không cho bọn họ cơ hội.

Cuối cùng vợ chồng Doãn chọn A Trạm. Đương nhiên không thể thiếu quá trình A Trạm “Cố gắng”

Vì thế A Trạm được nhận nuôi, anh được đến một biệt thự rất xinh đẹp, sau này nơi đây chính là nhà anh.

Anh vẫn tên là A Trạm, chỉ có họ, anh họ Duẩn

Duẩn Trạm biết anh muốn sống tốt thì phải cố gắng làm một người con khôn ngoan, anh muốn có tất cả những đứa bé hiện giờ có, thậm chí phải nhiều hơn.

Anh không hề cần lòng thương hại.

Năm đó, anh sáu tuổi đã bắt đầu nghĩ biện pháp đoạt được những thứ mà anh mong muốn.

Bạn đang đọc truyện *Em Gái, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Tàn phế

Duẩn Trạm mặc kệ là về phương diện học tập hay sinh hoạt đều diễn vai một đứa bé ngoan, vì thế vợ chồng Duẩn đối với đứa con trai này rất hài lòng, cho anh rất nhiều tình thân, đó là tình cảm ấm áp mà lúc ở cô nhi viện anh không thể nào có được, vì thế Duẩn Trạm càng thêm quyết tâm bảo vệ phần tình cảm này thật tốt.

Nhưng, rất nhiều chuyện bạn muốn không phải lúc nào cũng có được. Một tai nạn xe đã vô tình làm tổn thương Duẩn Trạm.

Anh bị tàn phế, tai nạn xe đã cướp đi một chân của anh.

Vì vậy anh trở về cái ngày mà mọi người thương hại, tình thương hại này làm anh vô cùng khó chịu.

“A Trạm, đừng sợ, ba mẹ sẽ ở bên cạnh con.” Giang Tinh Liên an ủi anh, một đứa bé còn nhỏ như vậy đã bị tật, việc này tạo rất nhiều tổn thương cho nó, thật đáng thương. Anh trầm mặc Giang Tinh Liên hi vọng anh có thể khóc lên, giống như một đứa bé, chứ không phải như bây giờ.

Anh hận, anh thật sự hận, tại sao khi mà anh cho rằng mình lấy được tất cả, thì ông trời lại muốn đoạt đi chứ, lẽ nào anh thật sự không xứng đáng sao?

Không, anh sẽ không từ bỏ, cho dù là nghịch ý trời, anh cũng phải lấy được những thứ mình muốn.

Tàn phế thì đã sao chứ, anh vẫn có thể làm được việc người khác làm.

Duẩn Trạm rõ ràng cảm thấy vợ chồng Duẩn đối với sự việc lần này rất đau buồn, có thể bọn họ thực sự lương thiện, cũng không bởi vì anh tàn tật mà vứt bỏ, nhưng đa phần cũng là do thương hại, mà anh không cần nhất chính là cái này. Sở dĩ Duẩn Trạm ở trước mặt người khác không lộ vẻ mặt đau khổ, anh chôn sâu tất cả oán hận, bắt mạch vào tim. Có ai biết ban đêm anh khóc nhiều như thế nào...

Qua mấy tuần, anh xuất viện, ngồi xe lăn.

Duẩn Thiên Khánh đề nghị anh nghỉ học, sợ anh sẽ phải chịu những ánh mắt khác thường từ những học sinh khác, nhưng anh cự tuyệt, kiên trì tới trường đi học, bởi vì anh muốn chứng minh anh kiên cường, đây là quyết tâm của anh, chứng minh anh không phải là một người vô dụng.

Vợ chồng Duẩn cũng tôn trọng sự lựa chọn của anh.

A Trạm vẫn là một đứa bé ngoan, cho dù tàn phế cũng không khóc, không làm khó, học tập cũng rất giỏi, tất cả giống như những ngày đầu anh được nhận nuôi. Nhưng anh biết có một cái gì đó đã lặng lẽ thay đổi, tựa như ánh mắt của người khác nhìn anh, hoặc là mục đích mà vợ chồng Duẩn giữ anh lại.

Năm nay anh chiếm được rất nhiều, nhưng cũng mất đi rất nhiều, cũng khiến lòng anh thừa nhận rất nhiều...

Bạn đang đọc truyện *Em Gái, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Lại một đả kích

“A Trạm nói cho con biết một tin tức tốt, mẹ của con, bà ấy mang thai.” Duẩn Thiên Khánh không khống chế được vui sướng trong lòng, đã chín năm, ông vốn định bỏ cuộc, không nghĩ bây giờ nguyện vọng của ông đã thành sự thật, anh có con của mình!” Nghe được chuyện này, vợ ông vui mừng đến thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh, chính bản thân ông cũng vui mừng đến khóc.

“Tôi đã được làm ba, đã được làm ba.”

Cái gì, tại sao lại có thể như thế? Quả thực Duẩn Trạm không thể nào tin được, tin tức tốt? Với anh mà nói đây là tin dữ! Bọn họ có con, như vậy là nói anh sẽ bị lãng quên? Vậy tất cả những gì anh cố gắng liều mạng giành được không phải đều uổng phí, nhà của anh, tình thân của anh đều phải chia cho người khác?

“Thật vậy sao? Vậy thì tốt quá.” Duẩn Trạm giả vờ cao hứng nói.

“Đúng vậy, con sắp được làm anh hai rồi.” Duẩn Thiên Khánh không để ý đến sắc mặt tái nhợt của Duẩn Trạm, ông hoàn toàn đắm chìm trong niềm vui sướng của cảm giác làm ba.

“Chúc mừng ông, ông chủ.” Trương tẩu chúc mừng mà nói. Trương tẩu là người Duẩn Thiên Khánh mời về để chăm sóc cho Duẩn Trạm.

“Trương tẩu, buổi tối bà làm vài món ăn ngon, nhớ kỹ phải thích hợp cho phụ nữ có thai ăn.”

Mấy ngày nay, Duẩn Thiên Khánh chăm sóc vợ rất cẩn thận, mọi chuyện trong công ty cũng giao cho trợ lý làm, cả ngày đều ở bên cạnh vợ mình.

Từ đằng xa Duẩn Trạm nhìn Duẩn Thiên Khánh và Giang Tinh Liên hạnh phúc, sung sướng, thật là chướng mắt, anh hung hăng nhìn bụng của Giang Tinh Liên, “Đều tại mày hại, mày dựa vào cái gì mà cướp mất hạnh phúc của tao, đều tại mày!”

Từ lúc Giang Tinh Liên mang thai đến bây giờ, sự quan tâm dành cho Duẩn Trạm đã rõ ràng giảm đi, cho dù thế nào mà nói thì anh cũng không phải con mình sinh ra.

Vì vậy anh đối với em gái hoặc em gái chưa sinh ra càng thêm ý hận. Anh đã biết thân tình là phải cùng người có máu mủ với mình, người không có máu mủ vĩnh viễn cũng không được, giống như anh, mặc kệ có cố gắng như thế nào đi nữa, trong mắt bọn họ chỉ có đứa con của mình, còn anh chẳng qua là một người xa lạ.

Bất quá, cho dù như vậy, anh vẫn phải nhận được một cái gì đó, chẳng hạn như tiền, công ty, tài sản,.. Anh không bao giờ... muốn lãng phí tình cảm của mình.

Sau đó anh vẫn làm một đứa con tốt, nhưng mục đích đã thay đổi...

Bạn đang đọc truyện *Em Gái, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Em gái

Chín tháng sau, tại bệnh viện.

“Chúc mừng ngài, Duẩn tiên sinh, là một bé gái.” Một người y tế ôm đứa bé mới ra đời nói với Duẩn Thiên Khánh.

Duẩn Thiên Khánh kích động ôm lấy đứa bé mà y tá đưa tới, Duẩn Trạm ngồi xe lăn lạnh lùng nhìn đứa bé da đầy nếp nhăn kia.

Hừ! Thật khó coi.

Qua nhiều năm sau đứa bé da đầy nếp nhăn kia đã trở nên trắng trẻo.

Vợ chồng Duẩn đối với đứa bé này vô cùng cưng chiều, đặt tên là Duẩn Mạt. Cô tựa hồ hưởng thụ tất cả những lời chúc mừng của mọi người khi ra đời, vì sao số cô tốt như vậy? Duẩn Trạm không nhận được nghĩ. Cho dù lớn lên cô rất đáng yêu, anh cũng cảm thấy rất đáng ghét.

Năm năm sau...

Đuẩn Mạt ở trong sân chơi đùa một mình, trông thấy Đuẩn Trạm, liền vui vẻ chạy tới, lanh lợi nói: “Anh hai, ôm ôm, ha ha.” Đuẩn Trạm liếc nhìn thấy khuôn mặt hồng hồng, đôi mắt vừa tròn vừa đen, thất hai bím tóc, lúc mở mắt, đôi mắt của cô sẽ sáng ngời, cho dù ai nhìn cũng thích, nhưng trừ anh ra.

Anh trừng mắt với cô, dựa vào cái gì mà cô có đôi chân khỏe mạnh, có ba mẹ yêu thương, anh nhìn liền chán ghét.

Đuẩn Mạt thấy anh hai chỉ nhìn mình nhưng lại không ôm, cô liền đưa tay ra nắm, “Đừng đụng vào tôi, tránh ra!” Đuẩn Trạm hất tay cô ra, lạnh lùng nhìn cô rồi rời đi.

Đuẩn Mạt không biết mình làm sai điều gì, mà anh hai đối xử với cô như vậy.

Đuẩn Trạm cho là cô sẽ mách ba mẹ, nhưng làm anh ngạc nhiên là cô không hề nói gì với bọn họ, Đuẩn Mạt vẫn như trước híp mắt cười với anh. Chỉ có điều anh sẽ không mềm lòng, việc này chỉ có thể nói cô quá ngốc.

Sau đó Đuẩn Mạt mới phát hiện chỉ có lúc ba mẹ ở đó anh hai sẽ đối xử với cô tốt hơn, còn lúc nào chỉ có hai người, anh ấy sẽ không để ý đến cô, có đôi lúc còn hung dữ với cô, cô không biết tại sao.

Một ngày, Đuẩn Trạm ở trong phòng của mình tháo chi giả xuống, đeo chi giả vô cùng khó chịu, phải nhịn đau, anh vẫn không thể nào thích ứng được.

“Anh hai, đó là cái gì? A~ anh hai sao anh lại có một chân vậy?” Đuẩn Mạt muốn gọi anh hai đi ăn cơm, liền nhìn thấy cảnh này..

Đuẩn Trạm lạnh nhạt nhìn cô một cái, cái gì cũng không nói, sau đó chống nạng đi ra.

Từ lúc Đuẩn Mạt bắt đầu có ký ức, Đuẩn Trạm ở trước mặt cô đều đeo chi giả, vì thế Đuẩn Mạt cũng không biết anh hai bị mất một chân.

Bạn đang đọc truyện *Em Gái, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Đuẩn Mạt nhìn không được hỏi mẹ, mới biết được thì ra lúc cô còn chưa sinh ra, anh hai vì tai nạn xe nên mới mất đi một chân. Trong lòng cô đau khổ cho anh hai, tựa hồ có chút ngáy thơ đã hiểu vì sao anh hai lại ghét cô.

Cô quyết định, sau này phải đối tốt với anh hai gấp bội mới được!

Đuẩn Trạm thật sự không hiểu em gái nhỏ của mình đang nghĩ cái gì, chỉ là sắc mặt của tiểu nha đầu này nhìn anh hình như có chút kỳ quái, anh đối với cô hồ hững, mà cô thế nào còn cứ dính lấy anh, hơn nữa ngày càng hăng say, chỉ cần nhìn thấy anh liền chạy tới kéo anh, muốn anh cùng cô chơi đùa, mặc kệ đối với cô như thế nào, cô cũng không khóc không làm loạn, có lúc Đuẩn Trạm thực sự chịu không nổi, nổi giận với cô, cô cũng chỉ xịu mặt, đáng về uỷ khuất, nhưng lại chưa bao giờ tránh anh, hoặc là nói cho ba mẹ biết.

Rất nhanh, Đuẩn Mạt lên đến tiểu học, Đuẩn Trạm của trở thành thiếu niên, ngây ngô nhưng lại đẹp trai, lớn lên anh nhìn rất đẹp, nhưng trừ trước mặt vợ chồng Đuẩn, còn lại anh rất ít cười.

Vốn là về ngoài của anh được các bạn nữ trong lớp thích, đáng tiếc tính tình anh quá lạnh lùng, căn bản là không thèm để ý đến người khác, thành tích anh xuất sắc, xếp thứ nhất hoặc thứ hai trong trường, là tiêu điểm của thầy cô giáo, rất được lãnh đạo nhà trường coi trọng, vì thế vợ chồng Đuẩn rất lấy làm hãnh diện, mặc dù không phải con trai ruột của mình, nhưng đầu gì cũng là bọn họ nuôi lớn, trong lòng đã sớm xem anh là con ruột.

Còn một học kỳ nữa, Đuẩn Trạm sẽ thi, nhưng vợ chồng Đuẩn đối với chuyện này không lấy làm lo lắng, theo bọn họ, Đuẩn Trạm nhất định sẽ thi đậu vào trường trọng điểm.

“Anh hai, dạy em một chút được không?”

Đuẩn Mạt trực tiếp đẩy cửa phòng của Đuẩn Trạm, chạy vào hỏi anh đề bài.

Đuẩn Mạt năm nay đã học qua hai lớp, nhưng số học của cô rất kém, luôn bị thầy cô giáo phê bình, cô cảm thấy rất mất mặt, rõ ràng anh hai thông minh như vậy, nhưng vì sao cô lại ngốc đến thế.

Đuẩn Trạm không nhìn được nhìn em gái của mình, “Đã nói bao nhiêu lần rồi, vào phòng của anh là phải gõ cửa.”

Đuẩn Mạt le lưỡi, một chút đều không thèm để ý đến thái độ của anh hai, như một làn khói ngồi xuống bên cạnh Đuẩn Trạm, đưa tập cho anh.

Nói thật ra, thái độ của anh hai đối với cô đã tốt hơn trước rất nhiều, bình thường trước đây nói nhiều lời rất khó nghe, sau này dần dần không nói nữa, đôi thành không để ý đến cô, chỉ cần cô không làm gì quá phận, tuy mặt anh hai rất lạnh lùng, nhưng sẽ đối với cô không tệ lắm.

Duẩn Mạt trong lòng thật cao hứng, cười ngọt ngào, cô rất thích anh hai, một ngày nào đó anh hai cũng sẽ thích cô.

Duẩn Trạm cầm cuốn tập, nhìn thoáng qua, khinh thường nói: “Đơn giản như vậy cũng không biết, trong đầu em chứa cái gì vậy?”

Duẩn Mạt quyết quyết miệng, khuôn mặt hồng hồng, có chút xấu hổ, cô cũng cảm thấy mình rất ngốc, những bạn khác làm số học cũng được đến 90 điểm, còn cô vừa khich điểm đầu mà thôi, mỗi lần thầy cô phát bài thi có tên cô, tới ngẩng đầu lên cô cũng không dám, nghĩ tới thật là mất mặt.

“Anh hai, vì sao anh thông minh như thế, em lại có thể ngốc đến vậy?”

Duẩn Trạm nhìn về mặt mắt mát của cô có chút không đành lòng, “Biết mình ngốc là tốt rồi, sao không lên hỏi thầy cô.” Sau khi nói xong, anh cầm cây viết qua, tuy về mặt không kiên nhẫn, nhưng vẫn giảng thật cẩn thận cho cô.

Trong lòng Duẩn Mạt vui mừng, cô biết anh hai chỉ mạnh miệng, nhưng thế nào cũng mềm lòng.

Bạn đang đọc truyện *Em Gái, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Bị bắt nạt

Hôm nay, sau khi Duẩn Mạt tan học trở về, liền ngồi trên ghế xem TV đợi anh hai về, trung học so với tiểu học thì về trễ hơn vài giờ, thường là bác Tiểu Từ lái xe đón Duẩn Mạt trước, sau đó hai giờ nữa sẽ đi đón Duẩn Trạm.

Có tiếng mở cửa, mắt Duẩn Mạt sáng ngời, vui vẻ chạy tới.

“Anh hai, anh đã về!”

Giọng nói non nớt lộ ra sự vui vẻ, Duẩn Mạt rất muốn chạy thật nhanh nhào vào lòng anh hai mà làm nũng, đáng tiếc, cô không thể.

Duẩn Trạm mặt không thay đổi đi vào trong nhà, nhưng căn bản không để ý tới em gái mình kêu lên, trực tiếp lên lầu đi tới phòng mình. Nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện sắc mặt của anh không được tốt.

“Anh hai?”

Duẩn Mạt nhíu mày, nhìn bóng lưng Duẩn Trạm, trực giác nghĩ rằng nhất định đã xảy ra chuyện gì, bình thường anh hai cô rất thích sạch sẽ, hôm nay nhìn đồng phục nhìn như hơi bẩn?

Thấy Duẩn Trạm không để ý đến mình, Duẩn Mạt liền tự mình chạy lên lầu, đi tới trước cửa không muốn gõ định xông vào, ai ngờ cửa lại bị khóa!

Không còn cách nào, Duẩn Mạt chỉ có thể gõ cửa một cái.

“Anh hai, mở cửa cho Tiểu Mạt đi mà?”

Duẩn Mạt dán tai lên cửa, cẩn thận lắng nghe âm thanh trong phòng, nhưng lại không nghe được gì, chỉ có thể gõ cửa lớn hơn.

Kết quả đổi lấy chỉ là tiếng hét của Duẩn Trạm “Cút...”

Thân thể nhỏ nhắn của Duẩn Mạt run rẩy, giọng nói của anh hai không lớn, nhất định là có chuyện gì xảy ra ở trường học, Duẩn Mạt suy nghĩ một chút, liền có chủ ý.

Ngày thứ hai, Duẩn Mạt tan học trở về nhà, ngồi đợi, đợi được lúc Tiểu Từ chuẩn bị đi đón Duẩn Trạm, liền chạy tới xin phép cho cô đi cùng.

Đến trường học Duẩn Trạm, Duẩn Mạt chào bác Tiểu Từ rồi như một làn khói chạy xuống xe, chạy về phía lớp Duẩn Trạm.

Bây giờ cách giờ tan học còn khoảng mười phút, lớp Duẩn Trạm ở lầu ba, tìm được cầu thang, Duẩn Mạt liền đi lên.

Đây là lần đầu tiên cô đến trường của anh hai, trước đây chỉ nhìn ở bên ngoài, trong lòng có chút vui vẻ, bất quá cô không có vui vẻ tới quên đi mục đích của mình.

Duẩn Mạt chạy lên lầu ba, tìm lớp của Duẩn Trạm, đột nhiên đi qua một góc, nghe được tiếng nói chuyện.

“Này ~ thằng tàn phế, hôm qua bỏ qua cơ hội, hôm nay mấy anh muốn chơi đùa cùng mày một chút.”

Vốn cô cũng không thêm để ý, chỉ là cô đối với chữ “Tàn phế” có chút miễn cảm, vì thế bước qua chỗ đó, kết quả...

“Cút ngay...”

Giọng nói và cách nói chuyện này quá quen thuộc, giọng điệu khi nói hai chữ “Cút ngay”, lại khiến kẻ khác sợ hãi, không phải là anh hai cô thì còn là ai.

Trái tim Duẩn Mạt nhảy dựng lên, không rõ anh hai gặp phải chuyện gì.

“Tàn phế đến như vậy mà còn kiêu ngạo, mọi người đều bị mày lừa, khuôn mặt của mày không biết lừa được bao nhiêu tấm lòng của cô gái đây? Dù sao thì mày vẫn là người tàn phế! Ha ha ha...”

Giọng nói hung hăng, mang theo chút khinh bỉ và nhìn có chút hả hê, Duẩn Mạt xiết chặt quả đấm nhỏ, tức giận đến hận không thể nào đánh hấn ta tại nơi này.

Không nghe được giọng nói của Duẩn Trạm, Duẩn Mạt biết anh lúc này nhất định trầm mặc, không có gì làm anh để ý bằng chuyện tàn phế, cô biết lòng của anh hai, bình thường nhìn anh không để ý, nhưng thật ra thì hoàn toàn ngược lại.

Duẩn Mạt rất muốn xông qua, nhưng cô biết mình lực rất nhỏ, việc này chỉ có thể dựa vào người lớn giải quyết.

Cô lặng lẽ đi xa một chút, móc điện thoại ba mới mua gọi cho Tiểu Từ, nói mọi chuyện một lần, Tiểu Từ dặn cô phải cẩn thận một chút, sẽ tới nhanh.

Cúp điện thoại, Duẩn Mạt lại lặng lẽ đi vào, thăm dò, kết quả dọa cô giật mình, nước mắt muốn chảy ra, cô vội vã chạy tới.

Bạn đang đọc truyện *Em Gái, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Editor: Linh Ngọc

Một đá không chút lưu tình nào đá vào đùi bị cắt đi của Duẩn Trạm, Duẩn Mạt thấy anh hai đau đến ngồi bệt xuống đất, cắn răng ôm chần giả, nhưng lại không rên lên tiếng nào.

Duẩn Mạt sợ hãi chạy nhanh đến, cố sức đẩy người bắt nạt Duẩn Trạm ra, oán hận kêu lên: “Đồ tồi!”

Mấy người này có chút bất ngờ khi thấy Duẩn Mạt xông vào, mãi đến khi Duẩn Mạt ngồi xổm xuống lo lắng nói, “Anh hai”, người dẫn đầu kia mới chê cười trêu chọc, “Ồ ~~ Thì ra là em gái sao, bộ dáng thật là xinh đẹp.”

“Tại sao em lại đến chỗ này.” Gương mặt của Duẩn Trạm càng thêm u ám.

Duẩn Mạt muốn đưa tay đụng vào đùi của anh hai, nhưng lại sợ làm anh đau, viền mắt vì lo lắng mà đã hồng hồng, nước mắt có thể rơi xuống bất cứ lúc nào.

“Anh hai, đừng sợ, một lát nữa bác Từ sẽ đến mà.” Nói xong lại quay đầu hung hăng trừng mắt nhìn đám người bắt nạt Duẩn Trạm, mạnh mẽ nói,: “Mấy người chờ xem, một lát nữa mấy người sẽ đẹp mắt, đám bắt nạt anh hai của tôi.”

Bình thường Duẩn Mạt cười hí hửng, suốt ngày là một cô gái nhỏ xinh đẹp vui vẻ, nhưng lúc tức giận cũng sẽ có bộ dáng này.

Người dẫn đầu nọ vừa nghe, có chút thấp thỏm, Duẩn Trạm đến trường đều có người đưa đón, xe cũng tiện nghi, đã sớm biết nhà cậu ta có nhiều tiền, bắt nạt cậu ta là nghĩ cậu ta sẽ vì sĩ diện mà nén giận, nhất định không nói cho người khác biết, nào có nghĩ đến đột nhiên lại xuất hiện một người em gái, nếu như thật sự bị giáo viên hoặc cha mẹ biết, anh ta có thể sẽ xong đời...

Gia đình Duẩn Trạm chắc là anh ta không chọc nổi rồi..

“Hừ, hôm nay, trước hết tao tạm tha cho mày...”

Người dẫn đầu vung tay lên, dẫn theo hai người khác vội vàng đi.

Lúc này, Duẩn Mạt mới nhận không được khóc thút thít, “Anh hai, anh có đau không?”

Duẩn Trạm có chút bức bối phì cười trên quần áo xuống, đỡ tường đứng lên, “Khóc cái gì khóc!”

Nói xong, không để ý tới Duẩn Mạt thì đi về phía cầu thang, lại đụng phải Tiểu Từ chạy tới, gương mặt Duẩn Trạm không đổi nhìn ông ta một cái, rồi tự mình đi xuống lầu.

“Anh hai, chờ em một chút.”

Duẩn Mạt không quan tâm gương mặt lạnh lùng của anh hai mình, cố chấp chạy đến bên anh muốn nắm tay anh, bàn tay bé nhỏ bị bỏ qua, cô cứ tiếp tục nắm, qua lại vài lần, cuối cùng Duẩn Trạm cũng đầu hàng, gương mặt đen thui, bắt đắc dĩ phải nắm lấy bàn tay nhỏ bé, làm cho các học sinh đi ngang qua họ đều phải tò mò.

Chuyện này Duẩn Mạt không nói với cha mẹ, nhưng tự nhiên sẽ có người báo cáo lại với vợ chồng Duẩn, đêm đó Giang Tinh Liên gọi điện cho lãnh đạo nhà trường, nói rõ việc này, không mấy ngày nữa, đám người bắt nạt Duẩn Trạm đã bị nghỉ học, chỉ là chuyện Duẩn Trạm tàn tật cả trường đều biết.

Đồng tình, thương hại, cười nhạo đều có, nhưng Duẩn Trạm cứ như trước, dù sao ở trường học anh cũng không có bạn bè, những ánh mắt kia mấy năm trước anh đã sớm hình thành thói quen. Có một số việc không có cách nào đối mặt đi nữa, cũng buộc phải đối mặt thôi, bởi vì, anh đã trưởng thành rồi.

Rất nhanh, Duẩn Trạm tốt nghiệp, như vợ chồng Duẩn nghĩ, anh thuận lợi thu đậu vào trường trung học trọng điểm, chính là có chút xa nhà, vợ chồng Duẩn lo lắng Duẩn Trạm ở nội trú, liền mua một căn nhà nhỏ gần trường học, để cho chị Trương cùng đến chăm sóc.

Tất nhiên Duẩn Trạm sẽ nghe theo sự sắp xếp của vợ chồng Duẩn, ở trong mắt của mọi người anh là một đứa con ngoan, ai có thể nghĩ tới anh lại phúc hắc đến như vậy? Đương nhiên, ngoại trừ Duẩn Mạt.

Thế nhưng Duẩn Mạt lại vô cùng thích anh hai phúc hắc nhà mình, biết được anh lên trung học muốn ở bên ngoài, Duẩn Mạt thực sự suy sụp rất lâu, trong lúc nghi hè càng liều mạng đánh chặt Duẩn Trạm.

Quan hệ của hai người trước sau như một, sự thay đổi trong đó cũng chỉ trong lòng hai người biết rõ mà thôi.

Cái gì đang lặng lẽ nảy mầm? Cái gì dần dần nhạt đi?

Bạn đang đọc truyện *Em Gái, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Editor: Linh Ngọc

Duẩn Mạt còn học tiểu học, bởi vì được vợ chồng Duẩn yêu thương, hơn nữa bọn họ cho rằng lúc còn nhỏ nên nhẹ nhàng, không buồn không lo mà trôi qua, vì thế bọn họ cũng không sắp xếp cho Duẩn Mạt khóa học tăng cường bổ túc nào, con gái thành tích không vượt bậc bọn họ cũng không xem là chuyện gì, loại thành tích này rất nhiều người đến trung học mới hiện rõ, cho nên bọn họ không vội.

Chương trình tiểu học vốn cũng không nhiều, thời gian rảnh của Duẩn Mạt rất nhiều, vì thế toàn bộ thời gian của cô đều chạy đến bên Duẩn Trạm.

Bây giờ cô gái nhỏ đang ngồi ở nhà thay vì đi học, căn nhà nhỏ của Duẩn Trạm miễn cưỡng bị em gái chiếm đi một phần.

“Anh, anh hai, em muốn ăn sữa chua.”

Duẩn Mạt lười biếng ngồi trên ghế salon kê la, thần mật xem phim hoạt hình, ánh mắt lại nhìn anh hai đang đi đến phòng bếp, vợ và ồn ào một tiếng.

Duẩn Trạm ngẩng đầu trừng cô, nhưng cô gái nhỏ này căn bản không nhìn anh, cô đang ôm người cứng ngắt cười rất vui vẻ, bàn tay nắm cái ly của anh thật chặt, thật chặt, cuối cùng thất bại buông cái ly xuống.

Xong rồi, anh đã thu triệt để!

Bàn mặt đen của anh căn bản không chống lại sự dây dưa của cô gái nhỏ này.

Rõ ràng ở trường học, con gái đều sợ anh đột nhiên tái mặt lại, chỉ cần gương mặt anh tối sầm, trừng mắt, là có thể khiến kẻ khác lui ra ba mét, nhưng vì sao tiểu nha đầu yếu ớt Duẩn Mạt này lại không sợ? Còn hăng hái đến gần anh, sau đó lại trở thành như hôm nay vậy.

Mắng, không mắng khỏi miệng được; đánh, không ra tay được; đuổi, đuổi không thêm đi; bực bội, tức chết chính là mình!

Hơn nữa càng không bình thường là buổi tối mấy ngày hôm trước, anh xuất tinh trong mơ...

Xuất tinh trong mơ rất bình thường, thế nhưng nếu như xuất tinh trong mơ đối với em gái mình mà nói, cái này còn bình thường sao?

Đây không phải có nghĩa là, anh lại có thể nổi dục vọng với cô gái nhỏ chưa phát dục sao?

Buổi sáng hôm đó ở cùng nhau, Duẩn Trạm chỉ cần vừa nghỉ tới giấc mộng buổi tối, cả khuôn mặt đều đỏ lên, sau đó biến thành màu tím, rồi lại biến thành màu đen, tâm tình cả ngày đều rất kém.

Sự đã kích này thật sự là quá lớn!

“Anh hai, anh còn đứng đó làm gì vậy? Sắc mặt anh sao khó coi như vậy.”

Duẩn Mạt thấy còn chưa có sữa chua, liền thăm dò nhìn vào phòng bếp, thì thấy lông mày anh hai nhà mình nhăn lại, gương mặt tuần tú rầu rĩ, giống như con ruồi vậy.

“Không có việc gì.”

Doãn Trạm khôi phục mặt không biểu cảm, bình tĩnh mở tủ lạnh ra, cầm chai sữa chua ném cho Doãn Mạt.

Doãn Mạt cũng không để ý, vặn mở chai sữa chua uống một hớp lớn.

“Anh hai, buổi tối chúng ta ra ngoài ăn được không?”

Nhà trọ của Duẩn Trạm gần trường học, mà gần trường học chính là gần các vùng đất ăn chơi, trường trung học trọng điểm này còn có một cái rất nổi danh, đó chính là quán ăn ngon gần rất nhiều.

Duẩn Mạt đã sớm muốn đi dạo xung quanh trường Duẩn Trạm một chút,, đáng tiếc vẫn không tìm được cơ hội. Vừa lúc, cuối tuần này cha mẹ đi công tác, Duẩn Mạt thuận theo đến ở nhà trọ của Duẩn Trạm.

Thấy anh hai có dấu hiệu phản đối, đôi mắt Duẩn Mạt lóe sáng, lập tức nhảy xuống xô pha, chạy tới ôm cổ Duẩn Trạm, lung lay, “Anh hai, có được không --- ----” Âm thanh ngọt ngào chết người.

Đối với lần này, Duẩn Trạm không hề có lực chống đỡ.

Anh bóp trán, thấp giọng phun ra hai chữ, “Buông tay.”

“Anh ~~ Buổi tối không cần để cho đi Trương cực khổ nấu cơm, có thể cho bà về nhà sớm nghỉ ngơi mà.”

Mặt Duẩn Trạm không thay đổi, nhìn cô một cái, “Không buông tay, thì không được đi.”

“Nha nha! Anh hai, Tiểu Mạt yêu anh chết mất!”

Cô gái nhỏ vui sướng vung tay, kích động nói ra “Châm ngôn yêu...”

Vai nam chính được bày tỏ nhưng về mặt lại bình tĩnh đi trở về phòng, ngay tại lúc đóng cửa lại, anh dựa vào cửa trượt dài xuống đất, không tiếng động thờ dài

Hương thơm ngọt ngào của người còn gái vẫn còn ở quanh chớp mũi anh, cánh tay mềm mại rõ ràng nhỏ như vậy, nhưng ôm lấy cánh tay của mình lại đặc biệt thoải mái như vậy....

Anh, lại kì quái nữa rồi...

Bạn đang đọc truyện *Em Gái, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Vấn đề thâm mẩn

Editor: Linh Ngọc

Hai người dọn dẹp xong, rồi cùng nhau lên tiếng chào đi Trương sau đó ra khỏi cửa, Duẩn Trạm dẫn theo em gái đến một quán thức ăn ngon trên đường gần trường học, các loại ăn vặt cần thiết đều có, nhìn Duẩn Mạt nhìn không được nước miếng muốn chảy xuống.

Duẩn Mạt chưa từng ăn qua quầy ăn vặt bên đường, mặc dù vợ chồng Duẩn đã tiến bộ, nhưng cũng vô cùng coi trọng thức ăn của con cái, tiệm thức ăn nhanh bên đường, hay các quán nào cũng không để cho cô chạm vào, dù sao con mình còn nhỏ, sức đề kháng cũng yếu, ăn đồ bày bọ sẽ không tốt lắm.

Vì thế Duẩn Mạt đối với những món ăn ngon mình chưa thưởng thức qua thật sự cảm thấy rất mới lạ, lập tức không nhịn được sinh lòng hướng đến.

Đáng tiếc, bên cạnh cô còn có một Duẩn Trạm

“Đừng nhìn, cha mẹ không cho em ăn những thức ăn không tiêu chuẩn này, anh dẫn em đến một nhà hàng tốt phía trước.

Đuẩn Mạt vừa nghe, không vui, “Anh hai, thỉnh thoảng ăn cũng không sao, anh đừng nói với cha mẹ là được mà.”

Đuẩn Trạm nhàn nhạt nhìn cô một cái, không có dấu hiệu thỏa hiệp.

“Anh hai ~”

Đuẩn Trạm chỉ có thể lấy ra đòn sát thủ lần nữa ----- kỹ năng làm nũng vô địch.

Tuy rằng kỹ năng này khiến cho Đuẩn Trạm không hề chống cự nổi, nhưng Đuẩn Trạm cũng không phải là mặc cho người ta định đoạt, từ lâu đã nghiên cứu ra đối sách.

“Đi, tự em ăn đi, anh đi nhà hàng.” Nói xong, mặc kệ Đuẩn Mạt đứng tại chỗ, tự mình đi về phía trước.

Đuẩn Mạt nắm chặt quần áo, bấu môi, nhìn bóng lưng của anh hai ba giây, sau đó cắn hận đi theo.

Cảm giác được động tĩnh sau lưng, Đuẩn Trạm nhếch môi lên.

Khung cảnh bên trong nhà hàng không tẻ, buôn bán rất đông, phòng hai người đã hết, Đuẩn Trạm và Đuẩn Mạt chỉ có thể ngồi ở đại sảnh.

Đuẩn Trạm ghi món ăn xong, thì buồn cười nhìn về phía em gái còn đang giận dỗi đối diện.

-- thật đúng là đứa bé...

“Đuẩn Trạm, quả nhiên là anh.”

Đuẩn Trạm còn đang suy nghĩ có nên thoải mái một chút hay không, thì nghe được giọng nói quen thuộc của con gái.

Anh quay đầu nhìn lại, chỉ thấy ủy viên trong ban thể dục kéo theo hai nữ sinh đi tới.

“Mọi người cũng ăn ở đây sao?”

Đuẩn Trạm khách sáo hỏi một câu, tuy rằng ủy viên trong ban thể dục là nữ sinh, nhưng lại tùy tiện, mà Đuẩn Trạm cũng không thấy đáng ghét gì, quan hệ với cô ta cũng coi như là khá tốt.

“Đúng vậy... đây là em gái của anh?”

Thiệu Xảo Thực chú ý đến Đuẩn Mạt lạnh lợi đáng yêu ngồi bên cạnh, lập tức tò mò.

Đuẩn Trạm gật đầu, “Em gái anh, Đuẩn Mạt.” Lúc này thấy cô gái nhỏ mở to hai mắt tò mò nhìn Thiệu Xảo Thực, không hề sinh hờn dỗi, khoe miệng Đuẩn Trạm nhếch lên, trong mắt có ý cười.

Trong nháy mắt, hình tượng lạnh lùng nghiêm túc không còn tồn tại nữa, Đuẩn Trạm khó có được vẻ mặt dịu dàng như vậy, làm cho ba người Thiệu Xảo Thực rất kinh ngạc, thậm chí một người trong đó gò má cũng đỏ ửng lên, trong mắt không che giấu được sự yêu thích.

Thiệu Xảo Thực thu hồi ánh mắt, trong lòng không ngừng chiêm chọc: Cũng may trong trường Đuẩn Trạm không bao giờ cười, nếu không sẽ gây tai họa cho các nữ sinh?

“Em gái, chào em, chị là ủy viên ban thể dục của anh trai em ----- Thiệu Xảo Thực, hai người này là bạn của chị, rất hân hạnh được biết em.”

Thiệu Xảo Thực cắt mái tóc ngắn, đôi mắt to lại phát sáng, làm cho Đuẩn Mạt sinh lòng yêu mến, lập tức thích chị này.

Hai người vui vẻ trò chuyện một lát, thấy món ăn lên, ba người Thiệu Xảo Thực mới rời khỏi.

.....

“Anh hai, chị Thiệu kia tốt vô cùng.”

Đuẩn Mạt ăn thịt ngon, đã sớm quên vừa rồi mình thèm nhỏ dãi quán ăn bên đường kia.

Đuẩn Trạm nhàn nhạt ừ một tiếng, vẫn không quên lấy đĩa rau cho em gái, phòng ngừa cô thiếu chất dinh dưỡng, chỉ biết ăn thịt không ăn rau.

Đột nhiên, Đuẩn Mạt đảo mắt, “Anh hai, bạn của chị Thiệu buộc tóc đuôi ngựa hình như thắm mẩn anh đó.”

Đuẩn Trạm ngẩng đầu buồn cười nhìn cô một cái, “Em còn là con nít biết cái gì là thắm mẩn chứ?”

“Đương nhiên làm em đã hiểu, hơn nữa em cũng không phải là con nít.” Duẩn Mạt bĩu môi, phân tích nói: “Thầm mến không phải là len lén thích sao, bạn cùng bản của em thầm mến lớp trưởng chúng em, nhìn thấy cậu ấy thì sẽ đỏ mặt, vừa rồi chỉ buộc tóc đuôi ngựa luôn len nhìn anh, còn đỏ mặt nữa, không phải là vì thích thầm anh sao?”

Duẩn Trạm nghe xong không để bụng, giễu cợt cười một tiếng, “Các em mới mấy năm, biết cái gì là thích thầm chứ, cùng lắm là trò chơi của con nít mà thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Em Gái, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Cô gái nhỏ nhiệt tình

Nói thật, Duẩn Mạt thực sự không hiểu nhiều về vấn đề thầm mến của nam nữ, trường học này nam sinh nào cũng đều ấu trĩ cả, cáo mấy người còn giật mái tóc của cô, thực tại làm cho người ta chán ghét.

Muốn nói đến thích, ngoại trừ ba cô, người con trai cô thích nhất chính là anh hai!

"Anh hai, vậy anh có thích nữ sinh không?"

Duẩn Trạm vừa muốn buột miệng nói ra "Không có", nhưng trong đầu chợt nhớ tới lần kia nằm mơ hình ảnh của cô gái nhỏ mê người, gương mặt lập tức phình ra giống như heo, ngay cả mắt cũng không dám nhìn Duẩn Mạt.

Nhìn chăm chăm vào Duẩn Trạm Duẩn Mạt lập tức đến biến hóa của anh trai, trong lòng suy nghĩ: Thì anh hai, cũng thầm mến nữ sinh.

Bĩu môi, trong lòng Duẩn Mạt đột nhiên toát ra mùi chua, mùi vị rất không được, nghĩ đến anh hai mình cũng bị người khác đoạt đi.

"Duẩn Trạm! Anh mới lớn có một chút, đã muốn yêu, cẩn thận em nói cho mẹ biết!"

Gần đây lá gan cô gái nhỏ càng lớn, trong lòng không thoải mái cũng dám tức giận với anh hai, còn gọi thẳng tên anh hai, thật là lớn mật mà.

Duẩn Trạm nghe xong, nét đỏ trên mặt lập tức lui đi, gờ tay lên cho Duẩn Mạt hạt dẻ xào đường."

"Không biết lớn nhỏ, xem ra gần đây anh quá dung túng em."

"Hừ --"

Duẩn Mạt vừa nghiêng đầu, không để ý tới anh.

Nhìn vẻ mặt không được tự nhiên của cô gái nhỏ, trái lại Duẩn Trạm không thể nào tức giận, đột nhiên ôm lấy Duẩn Mạt một cái, tay để ngay eo cô, một tay nâng cái mông cô lên, cười nói: "Cô gái nhỏ, ghen tị sao?"

Duẩn Mạt nghiêng đầu qua một bên, nhưng nét ửng đỏ trên mặt không che giấu được.

-- lần đầu tiên, anh hai ôm cô.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng, vành tai nhỏ trắng trẻo, ánh mắt Duẩn Trạm chìm đắm, bàn tay to cũng nắm thật chặt bàn tay của Duẩn Mạt, đột nhiên không khống chế được nhẹ nhàng hôn bên tai cô một cái.

Cái hôn này giống như chuồn chuồn lướt nước(hời hợt) vậy, lại làm cho Duẩn Mạt càng hoảng sợ, mặt đỏ rực mở to hai mắt không tin được nhìn Duẩn Trạm.

Duẩn Trạm cùng cô nhìn nhau, sắc mặt cũng không tốt, che giấu ánh mắt không được tự nhiên, giả vờ bình tĩnh để cô xuống đất, dắt bàn tay bé nhỏ của cô đi về nhà.

Duẩn Mạt cũng không nói gì, chỉ ngoan ngoãn đi theo, trên mặt vẫn còn đỏ ửng, khóe miệng cũng dần dần nhếch thành một vòng cung.

Nhanh đến nhà trọ, Duẩn Mạt nhăn nhó một chút mới hỏi ra lời: "Anh hai, sao anh lại hôn em?"

Căng thẳng nắm chặt bàn tay bé nhỏ của cô, Duẩn Trạm bình tĩnh nói: "Anh là anh em, hôn em gái mình thì có làm sao?"

"A..." Duẩn Mạt gật đầu, đột nhiên ngẩng đầu mở to đôi mắt sáng long lanh vui vẻ nói: "Em đây cũng có thể hôn anh hai sao?"

Duẩn Trạm vừa nghe, ghen một chút, mới chậm rãi gật đầu một cái.

Lúc này, cô gái nhỏ vẫn cười toét miệng, trước khi ngủ chạy tới phòng Dẫn Trạ, lập tức nhảy lên người anh, hôn lên mặt anh ba cái.

"Đây là hôn ngủ ngon, anh hai ngủ ngon."

Sau đó liền chạy ra ngoài.

Dẫn Trạ cũng sờ vớ gò má đã bị hôn qua, sau đó bắt đầu cười cười, cô gái nhỏ này thật đúng là nhiệt tình.

Nhưng mà, mấy ngày sau, cuối cùng Dẫn Trạ cũng phát hiện cô gái nhỏ này có kỹ năng giỏi nhất chính là --- ----- được voi đòi tiên!

Đầu tiên là hôn chào sáng sớm và hôn ngủ ngon là phải có, không cho hôn sẽ làm nũng, làm nũng vô dụng thì náo loạn, sau đó lại biến thành hôn lẫn nhau, Dẫn Trạ không hôn, cô liền làm nũng, làm nũng vô dụng thì náo loạn.

Như vậy như vậy, như vậy như vậy, cứng rắn như Dẫn Trạ cũng lại thế tiến công của Dẫn Mạ.

Chỉ cần hai người ở cùng một chỗ, buổi sáng và buổi tối sẽ có tình huống như sau:

Dẫn Mạ: Anh hai, buổi sáng tốt lành, chụt ~

Cười híp mắt đưa gương mặt tròn đi tới.

Dẫn Trạ (mặt không chút thay đổi): Chụt ~

Dẫn Mạ: Chụt ~ Anh hai ngủ ngon.

Cười híp mắt đưa gương mặt tròn đi tới.

Dẫn Trạ (mặt không chút thay đổi): Chụt ~

Bạn đang đọc truyện *Em Gái, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Rời khỏi

Dẫn Mạ không rõ vì sao sự việc lại biến thành như vậy, đầu nhỏ của cô thực sự không có cách nào tự hỏi.

Sân bay người đến người đi, bóng dáng quen thuộc rất nhanh thì biến mất không thấy, cũng không tìm được, cô thật là muốn khóc mà, vì sao anh hai cứ như vậy mà đi chứ? Là ghét cô sao? Rõ ràng rất tốt, sao nói đi là đi chứ?

Mãi đến khi Dẫn Mạ trở về nhà vẫn không nghĩ ra.

Lúc này hành khách trong máy bay đi Italy, Dẫn Trạ ngồi xuống dựa vào cửa sổ, đây tay nâng má, hai mắt nhìn chăm chăm đám mây ngoài cửa sổ của máy bay, gương mặt anh rất bình tĩnh, nhưng không người nào biết được trong lòng anh từ lâu đã rối loạn.

Xuất ngoại du học, Dẫn Trạ cũng nghĩ tới, chỉ là không nghĩ tới ngày này sẽ đến như vậy sớm, từ khi quyết định đến xuất phát cũng chỉ có nửa tháng, anh giống như là một tội phạm trốn trại trại, hận không thể nhanh chóng rời khỏi nơi phạm tội.

Dẫn Trạ là một người rất có mục đích, thời gian sớm trước đó anh cũng đã từng sắp xếp cuộc sống của mình.

Lúc đó là trước khi Dẫn Mạ sinh ra, mục tiêu của anh là trở thành kiều ngạo của vợ chồng Dẫn, thành tích vuron cao, sự nghiệp thành công, sau đó hợp lý thừa kế sự nghiệp nhà họ Dẫn, nhưng mục tiêu này bị quấy nhiễu bởi vì Dẫn Mạ sinh ra, anh hận cô đột nhiên xuất hiện nhiều loạn anh vốn tưởng rằng mình sẽ hạnh phúc, vì thế anh muốn cướp đoạt tất cả của cô, thế nhưng kế hoạch mãi mãi cũng không thể biến hóa, theo Dẫn Mạ từ từ lớn, tất cả lại thay đổi, tim của anh đã trở nên mềm yếu, cũng luyện tiếc làm tổn thương cô dù chỉ một chút, sớm tưởng rằng chuyện chung đụng sớm chiều của anh em là bình thường, nhưng nếu là nh em, thì làm sao anh hai có thể động dục khi ngắm em mình chứ?

Dẫn Mạ là một ẩn số đối với anh.

Trước đây Dẫn Trạ còn có thể tiếp tục lừa gạt mình, Dẫn Mạ chỉ là em gái, thế nhưng ngày đó phát sinh chuyện cũng làm anh hoàn toàn luống cuống.

Ngày đó là tối thứ sáu, Dẫn Trạ và mấy người bạn cùng nhau tụ hội, uống nhiều rượu, lúc trở về nhà trọ đầu anh rất là nhất, anh căn bản không nghĩ ra lúc này Dẫn Mạ đang ở nhà mình.

Anh vừa mới thay giày xong, Duẩn Mạt lập tức từ phòng chạy ra nhảy lên người anh, dành cho anh một cái ôm nhiệt tình

Anh lao đảo một chút, khó khăn lắm mới ổn định thân thể, cũng không quên ôm lấy người nào để phòng cô té xuống.

"Anh hai, surprise!".

Giọng nói giòn giã của Duẩn Mạt truyền tới tai Duẩn Trạ, anh chỉ cảm thấy trái tim đập nhanh vài phần, thân thể thơm mềm trong lòng càng làm cho thân thể của anh nóng lên. Anh hít sâu một hơi, quy tội những thứ này về nguyên do là uống rượu.

Có chút dòn dập đặt Duẩn Mạt xuống ghế sa lon, mù mịt nói: "Anh hai uống rượu rất mệt, đi ngủ trước, em cũng mau đi ngủ đi."

Duẩn Mạt bĩu môi, không vui gặt đầu, còn không quên dặn: "Sau này uống ít rượu một chút, nếu không bụng sẽ lớn như ba vậy."

Duẩn Trạ cười cười, chìa tay xoa nhẹ đầu của cô, trở về phòng.

Anh tắm nước lạnh nửa tiếng, mới phát giác được thân thể không thể nóng như thế, anh tùy ý quăn một chiếc khăn ra phòng tắm, thế nhưng vừa đi ra khỏi phòng tắm, thì thấy hai chân trắng nõn của cô gái nhỏ đang lắc lắc trước giường nhủu mảy đi tới hỏi: "Không phải là ngủ sao, còn đến phòng anh làm gì?"

Duẩn Mạt cười hi hi đứng trên giường, đột nhiên lại nhào tới Duẩn Trạ, hôn lên mặt anh một cái.

"Còn chưa hôn chúc ngủ ngon mà." Nói xong, lại đưa gương mặt nhỏ nhắn tới.

Ghé vào thân thể để trần, cô gái nhỏ không có một chút không được tự nhiên, nhưng Duẩn Trạ lại khác, ánh mắt u ám, ôm lấy cánh tay của Duẩn Mạt thật chặt.

"Anh hai, sao anh còn chưa hôn?"

Duẩn Mạt nghi ngờ quay đầu, chống lại ánh mắt nguy hiểm của Duẩn Trạ, cô sững sốt một chút, nghĩ hôm nay anh hai rất không giống với ngày thường.

"Anh hai?"

Duẩn Mạt khó chịu uốn éo người, anh hai ôm cô ngày càng chặt, có chút khó chịu, thấy Duẩn Trạ không phản ứng, nhưng da lại càng ngày càng nóng, Duẩn Mạt lại càng hoảng sợ, cho rằng anh hai bị sốt, vừa định hỏi lại bị Duẩn Trạ ngăn miệng lại.

Cái lưỡi nhỏ nhắn bên trong không trở mình được, Duẩn Mạt chỉ cảm thấy sự khó thở, khuôn mặt nhỏ nhắn đều bị ngẹn đỏ.

Còn không chờ cô phản kháng, một cảm giác hoảng hốt, cô đã ở ngoài phòng, sau đó cửa lập tức đóng lại, cô còn nghe thấy âm thanh khóa cửa.

Cô thở phì phò,, sững sờ đứng một hồi mới phản ứng được, vội vàng vỗ cửa phòng hỏi: "Anh hai, anh có phải bị sốt không?"

Trong phòng một lúc lâu mới truyền đến giọng nói khàn khàn của Duẩn Trạ: "Không có, là bởi vì uống nhiều rượu, anh muốn ngủ."

"A..."

Duẩn Mạt bĩu môi, thấy miệng vẫn còn có chút đau, lông mày cô nhíu lên, nghĩ thầm: "Anh hai, muốn hôn thì hôn đi, cố sức làm gì chứ?"

Cô gái nhỏ hoàn toàn không coi chuyện này là gì, nhưng Duẩn Trạ suy nghĩ rất sâu, tuy rằng Duẩn Mạt không phải là em gái ruột của mình, nhưng trên danh nghĩa cũng là em gái của anh, anh lại có thể đối với em gái mình như thế...

Đầu anh rất loạn, trong đầu thấy Duẩn Mạt sẽ nhớ đến ý nghĩ xấu xa này, vì sau này này vẫn luôn cô ý tránh mặt Duẩn Mạt, mãi đến khi Duẩn Thiên Khánh tìm anh nói chuyện.

Nhà họ Duẩn nhà ở Italy cũng có sản nghiệp, Duẩn Thiên Khánh mong muốn Duẩn Trạ có thể đi học ở Italy, trong lúc học đại học thử tiếp xúc một chút, nếu làm tốt, sau này công ty bên kia sẽ giao cho Duẩn Trạ quản quản lý, tích lũy kinh nghiệm, trở về có thể chia sẻ cùng ông.

Duẩn Thiên Khánh cũng không có yêu cầu Duẩn Trạ nhất định phải theo như ý nghĩ của ông làm, chỉ là thương lượng một chút với anh một chút mà thôi, dù sao con trai lớn cũng có nghĩ của chính mình, nếu anh không muốn ông cũng sẽ không ép buộc.

Thế nhưng Duẩn Trạ không nói hai lời đã đồng ý, còn muốn nhanh chóng xuất phát, nói cái gì là phải thích nghi với hoàn cảnh Italy trước.

Đương nhiên, những thứ này đều là mượn cớ, anh chỉ muốn bỏ chạy tránh đi một nơi không có Duẩn Mạt, nói không chừng anh còn có thể thay đổi trở lại bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Em Gái, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Đã lâu không gặp

Editor: Linh Ngọc

Sau khi sa sút hai ngày thì Duẩn Mạt cũng đã nghĩ thoáng hơn, mẹ nói đúng, anh hai chỉ là ra nước ngoài học tập, không phải sau này sẽ không gặp mặt luôn, nhớ anh có thể gọi video qua điện thoại, chờ anh xong việc sẽ trở về với Tiểu Mạt thôi.

Những ngày không có Duẩn Trạm, Duẩn Mạt yên tĩnh hơn rất nhiều, ngày nào cô gái nhỏ này cũng đếm ngày để chờ đợi.

Hoặc cô không bao giờ nghĩ đến lần gặp lại đầu tiên, cô đã lớn rồi.

Sau khi Duẩn Trạm đi nước ngoài công việc cũng bận bẻ hơn,, điện thoại rất ít, càng chưa nói đến số lần gọi điện video, một lần lúc điện thoại Duẩn Mạt đã chửi anh, cho dù có gắng chờ thời gian trống để gọi điện thoại cho tiểu nha đầu này, nhưng số lần cũng không tăng được.

Duẩn Mạt rầu rĩ không vui nhưng cũng không có biện pháp, thậm chí trong lòng cô còn có nhiều uất ức và không cam lòng, vì sao mỗi ngày cô đều nhớ đến anh hai, mỗi ngày đều đợi điện thoại của anh, nhưng anh lại không để cô vào lòng chứ?

Cô sợ, có phải anh đã quên cô rồi không?

Mấy tháng dần dần qua đi, Duẩn Mạt đếm số ngày chuẩn bị trở về của Duẩn Trạm, dự định sẽ hỏi anh một chút, nhưng câu trả lời của anh khiến cô rất tức giận, sau này cô sẽ không thêm để ý anh nữa.

Nhưng mà một năm này Duẩn Mạt vẫn không cảm nhận được, là anh rất nhiều công việc.

Duẩn Mạt lại sa sút, người nào cũng thế cũng sẽ không bởi người đó rời khỏi mà cứ cho ngày trôi qua như thế, người yêu cũng vậy, anh em lại càng như thế, có thể ngay cả bản thân Duẩn Mạt cũng không phát hiện được cô vô cùng cố chấp với anh hai, nhưng thế thì sao, tình cảm phải có qua có lại, nếu đối phương đã muốn rời khỏi, cô cần gì phải đau khổ chờ đợi?

Cuộc sống ngày qua ngày, cô gái này cũng ngày càng lớn lên, năm nay Duẩn Mạt mười tám tuổi, gần vào đại học rồi, mà năm này, cuối cùng Duẩn Trạm cũng muốn trở về.

Duẩn Mạt ngồi trên xe, trong lòng có chút khẩn trương, đã bao lâu cô không gặp anh hai?

Trong tám năm này, Duẩn Trạm cũng có trở về, nhưng lần nào hai người cũng bởi vì một vài lí do mà không gặp mặt, điện thoại cũng dần dần ít đi, thậm chí sau này cũng không có, Duẩn Mạt không giống như trước đây nữa, là một cô gái nhỏ nao loạn đòi anh hai, lúc đầu có lẽ vì hờn dỗi, nhưng sau đó thì sao? Vẫn là thói quen? Cô cũng không để ý, có thể những điều này đã không còn rồi.

Duẩn Trạm là đặc biệt, Duẩn Mạt không phải không thừa nhận, cho dù trưởng thành, cô vẫn thường mơ tới Duẩn Trạm khi còn bé, tưởng tượng sau khi lớn lên Duẩn Trạm mặc âu phục, thậm chí có nam sinh thổ lộ với cô, cô cũng so sánh cậu ấy với Duẩn Trạm, sau đó trong lòng chầm chọc một câu: Quá ngây thơ.

Rõ ràng chỉ là anh em, nhưng vì sao mỗi khi nhớ tới anh lại có một loại tình cảm không rõ? Có phải là cô đã yêu anh trai của mình?

Duẩn Mạt bị ý nghĩ của bạn thân làm buồn cười, bọn họ là anh em, không nên nghĩ nhiều như thế?

"Cô chủ đã lâu rồi chưa thấy cậu chủ phải không?" Tiểu Từ lái xe cười hỏi.

Tiểu Từ đã gần bốn mươi tuổi, tính tình thật thà hiền hậu, từ khi Duẩn Mạt có kí ức thì Tiểu Từ đã là tài xế của nhà họ Duẩn, giống như là người nhà vậy, đều là một tay ông đưa đón hai anh em, vài chục năm tình cảm, từ lâu Duẩn Mạt đã coi ông là người nhà.

"Đúng vậy, tám năm rồi, bây giờ con cũng đã quên dáng vẻ của anh hai." Duẩn Mạt cười.

"Lần trước cậu chủ trở về cũng là tôi đón, cậu ấy đã trưởng thành không ít, lại rất đẹp trai giỏi giang, nhưng mà cũng đã đến tuổi kết hôn rồi, không biết đã có bạn gái chưa?"

Duẩn Mạt yên lặng cười cười, không tiếp lời của bác Tiểu Từ, quay đầu nhìn bên ngoài cửa sổ, ánh mắt tối xầm xuống.

Duẩn Mạt đứng trong sân bay nhìn người đến người đi, bỗng nhiên nhớ tới ngày đó Duẩn Trạm rời đi, trong lòng cảm thán: Thời gian trôi qua thật mau, rõ ràng đã tám năm trôi, vậy mà lại giống như chỉ trong nháy mắt.

"Cậu chủ --- ---"

Nghe được giọng nói của Tiểu Từ, trái tim Duẩn Mạt nhảy lên, cô nhéo lông bàn tay của mình, không tự chủ thở một hơi thật dài rồi mới quay đầu nhìn

lại.

Chỉ thấy một người đàn ông mặc bộ âu phục màu đen, tay cầm vali màu bạc, vóc người cao gầy rắn chắc, mái tóc đen được hất ra sau đầu, lộ ra cái trán tròn bóng, ánh mắt của anh lạnh lẽo, đôi môi nhếch lên, không tức giận nhưng lại khiến cho người ta có cảm giác sợ hãi.

Hình dáng vẫn như trước, nhưng lại là một người đàn ông giỏi giang trưởng thành, ánh mắt càng thêm hấp dẫn.

Đuẩn Mạt nhìn đến ngây người, trong lòng đột nhiên có cảm giác chua xót, vốn là người quen thuộc nhất, sao bây giờ lại xa lạ như thế?

Người đàn ông ấy đến gần, Đuẩn Mạt lập tức thu lại tâm tình, nở một nụ cười, tiến lên.

"Anh hai, đã lâu không gặp."

Đuẩn Trạm nhìn người con gái ngây ngô như hoa, ánh mắt sâu thẳm, giọng nói trầm thấp: "Tiểu Mạt, đã lâu không gặp."

Bạn đang đọc truyện *Em Gái, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Đại học

Editor: inulovekagome

Beta: Dung Cảnh

Đoãn Mạt vừa trở về phòng một mình nằm liệt ở trên giường, nhớ lại hành trình nhập học ngày hôm nay, thật đúng là một chết người mà, nào là đóng học phí, rồi làm thẻ sinh viên, đi nhận giường và chăn nệm, mua đồ dùng sinh hoạt hàng ngày, nhìn những tân sinh viên khác đều có người nhà hay bạn bè giúp đỡ, mà bản thân chỉ có một mình chạy tới chạy lui, đúng là hồi hận muốn chết, sớm biết sẽ như thế này, cô đã không cậ mạnh mà để cho Đoãn Trạm đi cùng.

Lúc ấy, cô còn dùng lời lẽ chính đáng để cự tuyệt:” Anh, anh cũng dám một mình chạy ra nước ngoài đó thôi, trường mới của em rất xa, không sao đâu, không sao đâu, tự em có thể giải quyết được.” Sau đó cô tiêu sái xoay người, ngênh ngang rời đi.

Chỉ có trời mới biết lúc ấy cô đã khản trương như thế nào, một nhân lực tốt như vậy mà không biết nắm chắc trong tay, cuối cùng người một chết là cái tên ngốc cô đây!

Đoãn Mạt thở dài một hơi, nằm trên giường lăn lộn mấy vòng, dùng hành động để phát tiết tâm tình buồn bực của bản thân.

Thật là trùng hợp, trường đại học mà Đoãn Mạt sắp gấn bó nằm ở khu vực gần với trường trung học mà trước kia Đoãn Trạm đã theo học, cô đã định ở lại trong căn nhà ấy.

Kể từ sau khi Đoãn Trạm rời đi, nhà trọ vẫn trống không, Đoãn Mạt cũng không trở lại đó, đã nhiều năm như vậy, nhưng hôm qua bước chân vào nơi này, cô chẳng có chút cảm giác xa lạ nào, cô thích nơi này, bởi vì lúc trước có Đoãn Trạm ở đây, còn bây giờ lại cảm thấy được nơi này sắp trở thành không gian riêng tư của mình.

Cô biết, có lẽ Đoãn Trạm sẽ không bao giờ trở về căn phòng này nữa, nơi này đã hoàn toàn thuộc về cô.

Bất tri bất giác, Đoãn Mạt lại nhớ cái ngày đón Đoãn Trạm tại sân bay, trong lòng bỗng hơi phiền muộn, Đoãn Trạm mặc tây trang, trầm ổn nội liễm, bên người còn có một vị thư ký xinh đẹp đi cùng, dường như không còn là người anh trai mà cô quen thuộc, thời gian và khoảng cách thật sự có thể thay đổi được nhiều thứ, chỉ một cái chớp mắt đã thành cảnh còn người mất...

Đoãn Mạt nằm sấp ở trên giường, không biết nỗi phiền muộn trong lòng là từ đâu mà đến.

--

Sáng hôm sau, Đoãn Mạt thu thập toàn bộ quần áo, đồ dùng vào valy rồi xách hành lý đến trường học.

Mặc dù nhà trọ ở gần trường nhưng cô vẫn chọn ở kí túc xá, năm nhất có không ít giờ học, vì giảm bớt phiền toái đi lại giữa nhà trọ và trường học, lại nói, học đại học không giống như học ở sơ trung và trung học, học sinh chỉ cúi đầu không thấy ngẩng đầu thấy***, trọ lại trong trường ít nhất sẽ không cô đơn, còn tốt hơn so với việc ở một mình.

*** cúi đầu không thấy ngẩng đầu thấy: Có nghĩa là hai người cùng nhau thường phải gặp nhau, còn hơn một mình sẽ chẳng quen ai.

Đến trường, Đoãn Mạt chạy thẳng đến khu kí túc xá, sau khi trình bày với di quản lý kí túc, cô lại đau khổ nhìn cầu thang trước mắt.

“Tầng sáu đây___”

Ngày hôm qua, cũng vì hai lần leo cầu thang nên cô mới mệt mỏi tới mức nằm úp sấp trên giường, tuy Doãn Mạt cô không phải nuông chiều từ bé nhưng giới hạn cầu thang trước kia cũng chỉ ở tầng 4, từ tầng 4 trở đi cô sẽ đi thang máy có được không vậy! Dì này chia phòng ngủ là có ý đúng không?

Doãn Mạt bất đắc dĩ liếc nhìn một đồng hành lý ở bên cạnh, trong lòng lại càng hối hận, cái gì mà tự lập bản thân chứ, con gái đúng là phải được nuông chiều mà~~~~

“Chào ôi, cô gái nhỏ, để cho tên nhóc này giúp cháu chuyển hành lý đi.”

Đột nhiên giọng nói của dì quản lý ký túc xá truyền đến, Doãn Mạt quay đầu nhìn một chút mới nhận ra đi ấy đang nói chuyện với mình, chỉ thấy một nam sinh đeo kính, trông có vẻ lịch sự đi về phía cô.

“Học muội (1), em ở tầng mấy, anh xách đồ lên giúp em?” Nam sinh cười nhẹ.

Doãn Mạt ngẩn ngơ, mãi mới lấy lại tinh thần, xấu hổ nói: “À, vậy thì cảm ơn anh, học trưởng (2), em ở tầng sáu.” Trong lòng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, đúng là trời cũng giúp cô mà__

Nam sinh xách valy lên, cười cười: “Vali thật là nặng, cô gái như em xách lên tầng 6 thật không dễ gì, sao lại không có người nhà hay bạn bè tới giúp?”

Doãn Mạt đi theo sau nam sinh, thấy anh nói là nặng nhưng nhìn qua lại không tốn nhiều sức: “Nhà em ở thành phố H, rất gần chỗ này, em nghĩ một mình em có thể làm được, lại không nghĩ tới bị xếp ở tầng 6, lúc này còn đang rầu rĩ, ít nhiều cũng nhờ có học trưởng.”

“Em may mắn đấy, lúc này anh cũng giúp một sinh viên mới chuyển hành lý, vừa đi xuống thì bị dì quản lý tóm được.” Nam sinh cười đùa, giọng điệu thoải mái, rất dễ làm cho người ta cảm thấy có ấn tượng tốt: “Đúng rồi, em học chuyên ngành gì?”

“Em học thiết kế thời trang.”

“Vậy sao...? Anh cũng quen rất nhiều người bên khoa thiết kế thời trang đấy, để lúc nào anh sẽ bảo họ quan tâm đến em hơn.”

“...” Đây là giúp cô đi cửa sau đúng không? Doãn Mạt lặng lẽ nghĩ, vị học trưởng này thật đúng là dễ gần: “Vậy thì cảm ơn học trưởng.”

Đến cửa phòng ngủ, Doãn Mạt nhận lại hành lý rồi nói lời cảm ơn.” Học trưởng, làm phiền anh rồi, anh có muốn vào trong nghỉ ngơi một chút không?”

“Không được rồi, anh còn phải đi đón tân sinh viên, anh là Tần Nguyên, sinh viên năm hai khoa công trình, nếu có chuyện gì em có thể đến tìm anh.”

Thấy Tần Nguyên đưa tay lau mồ hôi trên trán, Doãn Mạt lập tức tìm khăn giấy trong túi xách đưa cho anh, vali của cô nặng thế nào cô đương nhiên biết rõ, đúng là làm khó cho anh phải đi chuyển lên tận tầng 6, học trưởng này đúng là người tốt, cô thầm nghĩ: Người tốt thì cả đời đều bình an.

Doãn Mạt cũng báo lại tên họ của mình, nói cảm ơn xong mới tách ra đi vào phòng ngủ.

Cửa phòng ngủ không khóa, Doãn Mạt đẩy cửa bước vào thì thấy cả phòng chỉ có một cô gái ở giường đối diện đang bận bịu.

“À___ cuối cùng bạn cũng đến rồi.” Nghe được tiếng vang, cô gái ở trên giường quay đầu lại, đôi mắt lấp lánh Doãn Mạt.

Cô ấy buộc tóc đuôi ngựa, nhìn thanh tú dịu dàng, đôi mắt to tròn tràn đầy sức sống, Doãn Mạt nở nụ cười chào cô ấy: “Chào bạn, mình tên là Doãn Mạt.”

Cô gái lập tức nhảy xuống giường, kéo tay Doãn Mạt, Doãn Mạt lúc này mới phát hiện ra cô ấy rất cao, chắc cũng tầm hơn một mét bảy.

“Chào bạn, chào bạn, mình là Vạn Vũ Thần, mình tới vào sáng này, thấy hai giường đều có đồ, mình còn tưởng là mọi người đều tới cả rồi, vậy mà mình đợi mãi chẳng thấy một bóng người nào xuất hiện cả.”

Tốc độ nói chuyện của Vạn Vũ Thần nhanh, Doãn Mạt cảm thấy kinh ngạc, rõ ràng nhìn qua thì rất dịu dàng trầm tĩnh, nhưng thực tế có vẻ không giống như vậy....

“Hôm qua mình làm xong thủ tục nhập học liền trở về nhà, một bạn nữa có lẽ cũng giống mình.”

Hôm qua, khi Doãn Mạt đến phòng ngủ thì đã có một chiếc giường trải xong chăn nệm, nhưng cho đến tận lúc cô rời đi cũng không thấy người kia xuất hiện, có lẽ bạn ấy cũng về nhà sau khi hoàn thành thủ tục.

“Dù sao có bạn và mình là được rồi, đúng rồi, bạn học khoa thiết kế thời trang đúng không?”

Doãn Mạt gật đầu một cái: “Có lẽ mọi người trong phòng chúng ta đều cùng một khoa.”

“Cùng khoa là tốt rồi.” Vạn Vũ Thần nhìn đồng hồ trên tay một chút rồi nói: “Cậu ăn cơm chưa?”

“Mình còn chưa ăn đâu”.

“Đi, vậy thì cùng đi ăn cơm thôi.” Vạn Vũ Thần cầm túi trên bàn, vung tay lên liền đi ra ngoài, không để Doãn Mạt có chút thời gian phản ứng lại.

Doãn Mạt sững sốt ba giây, yên lặng suy nghĩ, Vạn Vũ Thần này so với vị Tàn học trưởng vừa nãy còn dễ thân hơn, chẳng lẽ sinh viên đại học đều “thân thiện” như vậy?

Hai người dạo qua nhà ăn một vòng mới quyết định được là ăn món gì, Doãn Mạt cảm thán: Có quá nhiều lựa chọn cũng dễ gặp khó khăn trong việc chọn lựa.

Ăn cơm cùng nhau quả nhiên chính là bước tiến quan trọng để nhân dân Trung Quốc kéo gần tình cảm, một bữa cơm cũng đã đủ để giúp hai người hiểu sơ sơ về nhau.

Vạn Vũ Thần là con lai hai dòng máu nam bắc, cha cô là người phương bắc còn mẹ là người thành phố H, từ nhỏ lớn lên ở phương bắc, tuy lớn lên vẫn có nét đẹp thanh tú của cô gái phương nam nhưng tính cách thì lại hoàn toàn kế thừa sự sáng khoái của người đất bắc, theo lời cô ấy nói thì: Mình chính là người trong ngoài bất nhất (Không giống nhau).

Nói chuyện với Vạn Vũ Thần rất thú vị, Doãn Mạt nhanh chóng thích người bạn cùng phòng có vẻ tùy tiện này, đối với cuộc sống đại học sắp tới, cô thật sự chờ mong.

Bạn đang đọc truyện *Em Gái, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14

Editor:inlovekagome

Beta: Dung Cảnh

Doãn Mạt và Vạn Vũ Thần vừa trở lại phòng ngủ thì người bạn cùng phòng khác cũng đã đến, cô ấy tên là Tề Hiểu Lăng, một cô gái có vóc dáng gầy, vóc người hơi thấp, so sánh với Vạn Vũ Thần thì cô đeo một chiếc kính gọng đen, khuôn mặt tuy không xuất sắc nhưng đáng người rất đẹp, nơi cần lời thì cần cong thì đều cong.

Tề Hiểu Lăng tỉ mỉ quan sát Doãn Mạt và Vạn Vũ Thần, một lúc sau, cặp mắt sau gọng kính sáng long lanh:” Uầy ~ hai người bạn cùng phòng của mình thế mà lại một là Lolita, một là ngự tử, quá may mắn, vậy thì còn lại sẽ là cái gì? Em gái đáng yêu? Nữ vương?...”

Doãn Mạt: ...Mình chỉ trông trẻ con một chút đã thành Lolita rồi hả?

Vạn Vũ Thần: Không ngờ cô bạn này lại có thể thấy được bản chất của mình!

“...Cô ấy sẽ không là một nữ điều ti *** đấy chứ?...”

*** Diaosi (điều ti) là tiếng lóng, chỉ những người thua kém mọi mặt: không tiền, không chỗ dựa, sự nghiệp nhọt nhọt, yêu đương thất bại.

Doãn Mạt:...

Vạn Vũ Thần:...

Cô bạn này nghĩ quá xa rồi.

Thấy Tề Hiểu Lăng càng nói càng hăng, Doãn Mạt nhanh chóng cắt đứt lời của cô ấy:” Tiểu Lăng, cậu là người thành phố H à?”

“Không, mình là người thành phố N”

“Vậy cũng là gần rồi, hôm qua mình thấy cậu đến, sau đó cậu về luôn hả?”

“Hi hi...” Tề Hiểu Lăng xấu hổ gãi gãi đầu:” Mình với bạn trai ở ngoài một đêm”

Doãn Mạt và Vạn Vũ Thần bừng tỉnh hiểu ra, vốn còn không thấy được cô bạn này là hoa đã có chủ, đúng là nhìn không ra.

--

Bước vào đại học, hoạt động đầu tiên Doãn Mạt tiếp xúc là huấn luyện quân sự kéo dài nửa tháng.

Đầu tháng chín, thành phố H vẫn còn nắng chói chang, mặc dù nhiệt độ đã giảm đôi chút, nhưng nếu phải đứng dưới ánh mặt trời thì vẫn có thể làm cho người ta nóng và mồ hôi.

Doãn Mạt mặc một bộ trang phục rằn ri, đứng nghiêm trong đội ngũ, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên, mồ hôi trên trán theo hai má chảy xuống từng giọt khiến cô cảm thấy dính dính khó chịu. Cô cắn chặt răng, chịu đựng cơn đau từ bụng truyền đến, đôi môi có chút trắng bệch.

Tập quân sự mệt thì mệt thật nhưng cô vẫn có thể chịu được, chỉ là không may, lần này, kinh nguyệt đến sớm hơn một tuần, đúng vào lúc này. Thông thường nếu kinh nguyệt không tới đúng lúc thì cô sẽ bị đau bụng kinh, cũng không nghiêm trọng, chỉ cần nằm một lúc là khỏe, mà lúc này Doãn Mạt vừa nóng vừa mệt, cơn đau bụng càng ngày càng đau đớn. Đứng tư thế quân đội thêm 30ph nữa là có thể giải tán đi ăn, cô nhéo nhéo lòng bàn tay, nghĩ tới 30ph nữa sẽ qua nhanh thôi nên chịu đựng.

Hiển nhiên Doãn Mạt đã đánh giá quá cao bản thân, cô vốn bị huyết áp thấp, hôm nay chẳng những bị mất máu mà còn phải phơi nắng dưới ánh mặt trời, thân thể của cô sao có thể chịu được, không tới bao lâu sau, hai mắt Doãn Mạt trợn ngược, sau đó lập tức hôn mê.

--

Doãn Mạt tỉnh lại thì thấy mình đang nằm ở phòng y tế, cô nhìn trần nhà màu trắng, vẻ mặt mờ mịt.

“Tiểu Mạt, cuối cùng thì bạn cũng tỉnh lại rồi, làm mình sợ muốn chết.” Tề Hiểu Lăng vốn đang đứng ở mép giường, thấy cô tỉnh thì lập tức nhào đến.

“Cẩn thận đề lên cậu ấy.” Vạn Vũ Thần đưa tay đẩy Tề Hiểu Lăng ra, đưa cốc nước đường đỏ cho Doãn Mạt: “Nhân lúc nó còn nóng thì uống đi, cậu cũng thật là, kinh nguyệt tới thì phải đi xin huấn luyện viên chứ, có cái gì há?”

Doãn Mạt le lưỡi, xấu hổ cười: “Làm phiền hai bạn rồi, mình chỉ định cố thêm một chút nữa là được, ai dè lại ngất đi.”

“Sau này đừng chịu đựng, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của bạn làm mình đau lòng chết mất.” Vừa nói, Tề Hiểu Lăng vừa đưa tay nhéo má Doãn Mạt, phát hiện xúc cảm rất tốt, nhất thời không ngừng tay được.

Doãn Mạt:..... Tiểu Lăng, cậu định nhéo hồng má mình sao?

“À, đúng rồi, vừa nãy khi mình về phòng thì thấy điện thoại bạn vang lên, mình thấy điện thoại báo là “Anh trai” gọi đến nên đã nghe hộ bạn, sau đó thông báo chuyện cậu bị ngất cho anh ấy.”

Đôi tay đang buộc dây giày cứng lại, Doãn Mạt ngẩng đầu nhìn chăm chăm Vạn Vũ Thần: “Anh ấy nói gì không?”

Vạn Vũ Thần nhớ lại một chút, phát hiện anh trai Doãn Mạt không nói chuyện gì quan trọng: “Anh ấy nhờ bọn mình chăm sóc cậu cho tốt rồi tắt máy.”

Doãn Mạt nghe vậy, trong lòng mơ hồ có chút thất vọng, cô trầm mặc tiếp tục thắt dây giày.

Dường như cảm nhận được tâm trạng Doãn Mạt không tốt, Vạn Vũ Thần và Tề Hiểu Lăng liếc nhau một cái, Tề Hiểu Lăng mở miệng cười hỏi: “Tiểu Mạt, đó là anh trai ruột của cậu sao?”

Doãn Mạt ngẩng đầu nở nụ cười, cô gật đầu một cái, tựa như sự mất mát vừa rồi chưa từng tồn tại.

“Vậy anh trai cậu tên là Doãn Bào đúng không?” Tề Hiểu Lăng vừa nói xong liền cười.

Doãn Mạt:....

Vạn Vũ Thần:...

“Ngại quá, tôi không phải là Doãn Bào, tôi tên là Doãn Trạ”

Một giọng nam đột nhiên vang lên khiến cho ba cô gái đứng trong phòng y tế đồng thời quay đầu lại, chỉ thấy Doãn Trạ mặc tây trang màu đen đứng ở trước cửa, cười nhẹ, cao lớn tuấn lãng.

Ba người nhất thời sững sờ.

Tề Hiểu Lăng vẫn đang hồi hận khi vừa cười nhạo trai đẹp thì bị người ta bắt được tại trận, Vạn Vũ Thần còn đang kinh ngạc trước diện mạo của Doãn Mạt, mà Doãn Mạt thì đã vui mừng muốn ngất.

“Anh, sao anh lại đến đây?”

Doãn Trạ bước về phía Doãn Mạt, thấy sắc mặt cô chỉ hơi tái nhợt còn người vẫn có tinh thần thì lập tức yên tâm.

“Anh đã liên hệ với huấn luyện viên của em, về nhà nghỉ ngơi ba ngày rồi trở lại, đi thôi.”

“Há?” Doãn Mạt kỳ quái nhìn Doãn Trạ, cô đâu có bị bệnh, cần gì phải về nhà nghỉ ba ngày? “Em không sao, hôm nay nghỉ ngơi một chút đã tốt hơn

rồi.”

Doãn Trạm chỉ nhìn Doãn Mạt không nói lời nào, nhưng quanh thân lại tản ra hơi thở khiến ba người Doãn Mạt run lên.

Vạn Vũ Thần nhìn qua nhìn lại hai người, sốt sắng nói: “Cậu có nghỉ ngơi vẫn không tốt được, Tiểu Mạt, cậu về nhà bồi dưỡng thân thể cho tốt rồi quay lại.”

“Đúng đó.” Tề Hiểu Lăng lập tức phụ họa.

Cuối cùng, Doãn Mạt trở về nhà cùng Doãn Trạm trong ánh mắt hâm mộ của Vạn Vũ Thần và Tề Hiểu Lăng, chẳng qua là trở về nhà trọ của Doãn Mạt mà không phải là Doãn gia.

Doãn Mạt và Doãn Trạm cùng ngồi ghế sau, phía trước là trợ lý của Doãn Trạm, cả quãng đường hai người đều im lặng, Doãn Mạt cảm thấy không khí có chút lúng túng, nhưng có lẽ chỉ mình cô nghĩ vậy.

Ở phòng y tế, khi nhìn thấy Doãn Trạm đến, cô đã rất vui, niềm vui đó giống như là xuất phát từ bản năng, tự nhiên bộc phát, nhưng sau đó, nó dần bị thay thế bằng sự không nở. Tám năm, không còn bông bột như trước, cũng rút đi sự ngây thơ ngốc nghếch, lúc này hai người cùng không gần gũi như trước, chỉ là dựa vào kí ức, giữa bọn họ không chỉ có khoảng cách về mà còn mâu thuẫn ban đầu.

Thật ra thì cho đến bây giờ, Doãn Mạt vẫn không hiểu được tại sao Doãn Trạm lại đột nhiên bỏ cô mà đi, cô chỉ mơ hồ suy đoán, có lẽ là anh cố ý làm vậy.

Doãn Mạt là người tính tình ngang bướng, nếu anh đã chọn rời đi thì tại sao mình phải chờ đợi, chẳng qua, lòng mong đợi vẫn chưa biến mất, cô vẫn khát vọng được trở về quãng thời gian thân thiết kia, thế nhưng cô cũng không còn là một đứa trẻ mà quán quýt làm phiền.

--

Hai người ăn cơm ở bên ngoài rồi Doãn Trạm mới đưa Doãn Mạt về nhà trọ, sau khi dặn dò vài câu, anh trở về công ty.

Doãn Mạt biết anh cực kì tài giỏi, baba đã không chỉ một lần khen ngợi anh thông minh, có đầu óc kinh doanh, ngay sau khi anh về nước đã bắt đầu giúp ba xử lý công ty, bận rộn cả ngày chẳng thấy được người. Trong lòng Doãn Mạt phức tạp, vừa tự hào vừa mất mát, tự hào vì anh là anh trai mình, mất mát vì khoảng cách giữa hai người, cô không biết cảm giác mất mát ấy từ đâu mà đến, chỉ đơn giản là không hiểu, bọn họ không phải vẫn là anh em ruột sao?

1. Học trưởng: Đàn anh khóa trên (trường đại học)
2. Học muội: Đàn em khóa dưới (trường đại học)

Bạn đang đọc truyện *Em Gái, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Lúc sáng lúc tối

Editor: MarisMiu

Beta: Kim Phụng, Sam Sam, Dung Cảnh

Ăn no, Doãn Mạt không cảm thấy khó chịu nữa, trở lại ổ nhỏ của mình, trước tiên cô ngâm quần áo vào trong nước. Rồi đi hơn một tuần lễ, mặc dù vẫn đóng cửa sổ nhưng sàn nhà và mặt bàn vẫn có một ít lớp bụi mỏng. Cô cảm thấy tinh thần tốt hơn, lập tức bắt tay vào quét dọn.

Thật ra cơ thể cô không sao cả, nghỉ ngơi ba ngày có hơi quá rồi. Nhưng tự nhiên được nghỉ phép ba ngày, trong lòng thấy rất vui vẻ. Cô cũng lười để ý, có người danh chính ngôn thuận xin nghỉ giúp cô thì có sao mà cô không làm theo chứ?

Ngủ một giấc đến tận lúc mặt trời lặn, kéo rèm cửa của gian phòng mờ tối, rèm cửa sổ màu vàng nhạt lộ ra ánh nắng chiều nhàn nhạt, mờ mịt mông lung. Có thể do ngủ nhiều nên Doãn Mạt mờ to mắt, đầu óc vẫn còn hỗn loạn. Cô vẫn còn đắm chìm giống như ở trong mộng, không phân biệt rõ được đêm nay là đêm nào.

Trong mơ, cô lại trở về năm 10 tuổi ấy, vẫn là nhà trọ nho nhỏ này, khi đó Doãn Trạm vẫn chưa đi nước ngoài, cô ở trong phòng của anh, đứng trên giường anh, đối mặt với anh. Giường mặt khò gỗ của anh rất trẻ trung, nhưng lại giống y như một ông cụ non, giường mặt không chút thay đổi, ánh mắt đen nháy, yên lặng nhìn chằm chằm cô không nói tiếng nào, cô nhìn tròn mắt đen đi chuyển nhưng không thể hiểu cảm xúc ở trong đó.

Đột nhiên tim của cô đập nhanh hơn, đáng vẻ này của Doãn Trạm khiến cô không biết phải làm sao. Cô giống như một con mồi bị dã thú nhìn chăm chăm, khẩn trương, sợ hãi, tim lại càng đập nhanh hơn.

Bỗng nhiên, Doãn Trạm duỗi tay ra kéo cô vào trong ngực, nhanh chóng cúi đầu khóa chặt môi cô, trần trọc xâm nhập. Sau đó lập tức xâm nhập vào bên trong miệng của cô, bắt đầu hôn điên cuồng nồng nhiệt hơn.

Doãn Mạt bị dọa sợ hãi, cơ thể cứng ngắc không dám nhúc nhích, gắt gao nhìn chăm chăm đôi mắt tối đen trước mặt, nó giống như một vòng xoáy, muốn hút cô vào bên trong, sau đó mãi mãi trầm luân vào.....

Sau đó thì sao? Không có sau đó nữa.

Doãn Mạt đứng dậy ngồi trên giường, ngoại trừ gương mặt có thêm vết ửng đỏ thì không có biểu cảm nào khác, nhưng trong lòng sớm đã dờn sóng lấp lờ.

Cô nhớ ra rồi, anh đã từng hôn cô!

Có lẽ trước kia mông lung không rõ, nhưng làm sao bây giờ có thể không rõ nữa chứ? Cho dù nụ hôn đó là nụ hôn giữa hai người thân cũng không hợp với lẽ thường, không phải hôn má, không phải hôn nhẹ lên môi, mà là hôn lưỡi đó!

Cái này mà bình thường sao?

Hơn nữa dường như bắt đầu từ khi đó, hai người dần dần xa cách, sau đó anh ấy đi nước ngoài.

Đột nhiên, dường như tất cả mọi thứ từ từ sáng tỏ, Doãn Mạt nắm chặt hai tay, suy nghĩ quay cuồng, mà trong đầu lóe lên một suy đoán khiến nhịp tim của cô lại đập nhanh hơn mấy lần.

Bỗng nhiên, cô tự giễu cười một tiếng. Làm sao có thể, khi đó trí nhớ đã mơ hồ, có lẽ là cô nhớ nhầm cũng không chừng. Cho dù là thật, nhất định cũng chỉ là ngoài ý muốn, lại nói đây đều là chuyện hồi còn bé, giờ rồi rầm làm gì? Giấc mơ này thật không thể giải thích được.

Doãn Mạt vuốt lọn tóc rối, cổ cười nhẹ một tiếng rồi xuống giường, vào phòng vệ sinh. Rửa mặt xong cảm thấy tinh thần tốt hơn rất nhiều, cô hít sâu một hơi, cố vứt bỏ những suy nghĩ buồn cười từ trong tim. Im lặng một lúc mới cảm thấy bụng trống không, suy nghĩ một chút rồi dự định xuống lầu mua một ít đồ ăn.

Trong ý thức của cô, Doãn Trạm đã cách xa cô rất nhiều. Bây giờ Doãn Trạm đã xa tới nỗi không thể chạm tới, sợ rằng buổi trưa anh xuất hiện ở trường học đã là quan tâm lớn nhất đối với cô rồi. Cô không muốn phỏng đoán tình cảm của anh, càng chống lại những suy nghĩ sâu xa của mình. Trải qua giấc mơ vừa rồi, đột nhiên cô cảm thấy khoảng cách như bây giờ cũng tốt. Có lẽ qua vài năm nữa, hai người sẽ thân hơn một chút so với hiện tại, sau đó cứ tiếp tục như vậy, lúc xa lúc gần.

Cho nên, Doãn Mạt hoàn toàn không nghĩ tới lúc này Doãn Trạm sẽ xuất hiện ở đây.

Khi cô mở cửa phòng ra, đã nhìn thấy Doãn Trạm đứng ở ngoài cửa. Một tay đút túi quần, một tay giơ lên, giống như muốn gõ cửa. Đôi mắt anh ngừng lại, mím môi, bộ dáng càng nghiêm túc lạnh lùng hơn so với thời thiếu niên, chỉ là cặp mắt kia vẫn đen như mực giống lúc trước, sâu như vậy, dường như muốn hút linh hồn người khác vào.

"Anh vừa định gọi em rời giường." Doãn Trạm khẽ mỉm cười, buông tay xuống.

Doãn Mạt thu hồi ánh mắt, lộ ra vẻ mặt kinh ngạc: "Em còn tưởng rằng anh sẽ không đến."

"Một mình em anh không an tâm. Hôm nay anh sẽ ở lại đây luôn." Anh dừng một chút, nói tiếp: "Anh đã thuê một người giúp việc theo giờ cho em, thứ ba và thứ sáu mỗi tuần sẽ tới dọn dẹp một lần."

Nghe thấy đêm nay anh muốn ở lại đây, Doãn Mạt hơi cứng người, lại cảm thấy phản ứng của mình rất buồn cười, cô thả lỏng cơ thể, cũng không có ý kiến gì nên gật gật đầu với ý định của Doãn Trạm.

"Tôi dùng cơm đi."

Doãn Mạt đi đến gần bàn ăn mới phát hiện thức ăn trên bàn đã được chuẩn bị xong gồm ba món mặn cùng một tô canh, hơn nữa nhìn rất ngon. Cô kinh ngạc nhìn Doãn Trạm: "Anh, tự tay anh nấu sao?"

Doãn Trạm gật đầu, tỉ mỉ đặt chén đĩa lên chỗ cô: "Nhân lúc thức ăn đang nóng, ăn đi. Sau đó cho ý kiến, lần sau anh sẽ thay đổi."

Doãn Mạt không nói lời thừa, bụng đã đói từ lâu nên bụng lên bát đĩa bắt đầu ăn. Sau khi nếm qua tất cả món ăn, cô nói: "Không tệ, lần sau cứ như thế này là được rồi."

Doãn Trạm nghe vậy cười cười, dường như hai tròng mắt đen nhánh cũng tăng thêm vài phần ánh sáng.

"Xem ra bản chất ăn vặt vẫn không thay đổi."

Nghe được lời đùa giỡn của anh, Doãn Mạt kinh ngạc ngẩng đầu lên thì thấy một đôi mắt mang theo ý cười, sau đó cô khó khăn dời mắt đi.

Không thể nghĩ ngờ Doãn Trạ rất anh tuấn đẹp trai, chỉ là gương mặt vẫn không không có biểu tình nào như thói quen, khiến người ta cảm thấy anh rất khó tiếp xúc. Anh chính là người như vậy, có cười cũng chỉ là cười lễ phép xa cách. Từ khi anh trở về, Doãn Mạt không có chủ động thân cận với anh, bởi vì mặc dù trước kia Doãn Trạ lạnh lùng, nhưng loại lạnh lùng ấy thuộc loại thiếu niên ngây ngô cố làm ra vẻ kiêu căng, mà Doãn Trạ của bây giờ lại lạnh lùng thật sự. Đêm nay, khó có được lúc về mặt anh nhu hòa, Doãn Mạt vẫn chưa thấy qua, chỉ cảm thấy thoải mái áp áp, dần dần tốc độ tim đập cũng nhanh hơn.

Ý cười của Doãn Trạ chỉ là trong nháy mắt, rất nhanh anh đã thu lại vẻ mặt ấy. Khiến cho Doãn Mạt đang mơ hồ cũng bừng tỉnh trong nháy mắt.

Một bữa cơm kết thúc trong sự im lặng như vậy, Doãn Mạt chủ động đi rửa bát, lại bị Doãn Trạ ngăn cản. Lý do là thời kì đặc biệt không nên chạm vào nước lạnh, vì thế Doãn Mạt yên lặng trở về phòng. Thời gian còn sớm, vì buổi trưa ngủ quá nhiều nên giờ cô không buồn ngủ, vốn lúc này muốn xem ti vi ở phòng khách một lát, nhưng mà hôm nay cô không muốn ra ngoài, không muốn đơn độc ở chung với Doãn Trạ, lại trốn tránh không muốn suy nghĩ nguyên nhân sâu xa, chỉ cho là do thói quen. Cuối cùng chỉ có thể mở máy tính lên mạng.

Mở QQ, không bao lâu, Tề Hiểu Lăng đã gửi tin nhắn đến.

Hề Tiểu Lăng: Mình đã đợi bạn quay trở về ở đây, chờ bạn trở về, nhìn hoa đào nở.....

Doãn Mạt:.....Bạn không cần huấn luyện sao?

Tề Hiểu Lăng: (icon cười gian)

Doãn Mạt: (icon kinh ngạc) Chẳng lẽ mọi người đang hát bài Hoa đào nở?

Doãn Mạt nghĩ thầm, huấn luyện viên này không đáng tin lắm, đi huấn luyện quân sự lại có thể hát

Tề Hiểu Lăng: (icon chảy mồ hôi) Huấn luyện viên không bị đứt dây thần kinh.

Một lát sau, Tề Hiểu Lăng nói thêm câu nữa: Tiểu Mạt, ý của mình là hoa đào của cậu nở, chúng mình đang chờ cậu trở về để nhìn hoa đào nở đấy ~

Bạn đang đọc truyện *Em Gái, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Nữ phụ ra sân

Editor: MarisMiu

Beta: Kim Phụng, Sam Sam, Dung Cảnh

Ngày thứ ba, Doãn Mạt có lịch học buổi tối ở trường.

Cô vừa đến phòng ngủ, Vạn Vũ Thần và Tề Hiểu Lăng lập tức thể hiện một trận tình cảm nhớ nhung. Sau đó cảm thán Doãn Mạt thật may mắn, có một người anh đẹp trai soái ca như vậy, khiến người ta hâm mộ như vậy. Tiếp đó, Tề Hiểu Lăng mới lóe ra ánh mắt nhiều chuyện, hỏi ra vấn đề mình quan tâm nhất: "Nhanh khai báo thành thật, có gian tình gì với học trưởng Tần bên khoa xây dựng?"

"Không phải đã nói ở trên QQ sao, ngày đó học trưởng Tần xách hành lý giúp mình ở trường, sau đó thì không hề gặp mặt nữa. Bọn mình không phải là bạn bè, gian tình ở đâu ra?" Doãn Mạt dọn dẹp lại giường, không để ý tới câu hỏi kia lắm.

"Anh ấy giúp chuyển hành lý cho nhiều đàn em khóa dưới như vậy, sao lại nhớ rõ bạn như thế? Ngày đó biết cậu ngắt xiut anh ấy rất lo lắng đó."

"Có lẽ đúng lúc người ta nhớ rõ mình, sau đó xuất phát từ lễ phép quan tâm một chút. Mình nói sao bạn lại có nhiều suy nghĩ như vậy?"

"Chắc chắn chắc....." Tề Hiểu Lăng một tay chống cằm, liếc mắt nhìn về phía Doãn Mạt: "Dựa vào kinh nghiệm nhiều năm yêu đương của mình, nhất định học trưởng Tần đã thầm thích bạn rồi."

"bạn yêu mấy năm rồi hả?" Nãy giờ Vạn Vũ Thần không mở miệng đột nhiên xen vào một câu.

"Ba năm" Tề Hiểu Lăng bật thốt lên, sau đó dừng lại: "bạn đừng lạc đề nhé, hiện tại chúng ta đang bàn về chuyện tình cảm của Tiểu Mạt."

Doãn Mạt không chịu được than thở: "Bà cô của tôi ơi, bạn hãy tha cho mình đi. Dù sao mình cũng không có cảm giác gì với học trưởng Tần. Nếu cậu thật sự muốn biết anh ấy có cảm giác với mình hay không thì tự đi hỏi anh ấy đi, mình không biết."

Tề Hiểu Lăng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: "Còn không phải là mình lo lắng thay cho bạn sao, có mỗi mình có người yêu, cô độc biết bao nhiêu."

"Nếu như bạn không ngại cô đơn, vậy thì sớm chia tay đi, hoan nghênh gia nhập hội độc thân của tui mình."

"Này——" Tề Hiểu Lăng đánh về phía Vạn Vũ Thần, ghim chặt cổ của cô kêu: "bạn được đẩy tiểu Vạn à, lại có thể xúi giục người ta chia tay với người yêu, có phải bạn ghen tỵ với mình hay không? Hà?"

"Tề Hiểu Lăng buông tay! Mình đang đánh BOSS, đánh BOSS đó..."

Thời gian huấn luyện quân sự còn lại không nhiều. Tuy hơi mệt nhưng tiếng nói cười cũng không thiếu, khi đợt huấn luyện chính thức bước vào thời kỳ kết thúc, mọi người vẫn chưa thỏa mãn, về mặt phức tạp, vừa vui sướng vừa không nỡ.

Thoáng cái thời gian nửa tháng đã qua. Trong thời gian này, Doãn Mạt chạm mặt Tần Nguyên một lần ở căn tin. Hai người chỉ hàn huyên vài câu sau đó mỗi người đi một hướng. Doãn Mạt nghĩ Tề Hiểu Lăng chuyện bé xé ra to, thái độ của Tần Nguyên đối với cô chỉ là học trường với học muội, lấy đâu ra những cảm giác kia chứ. Rõ ràng con nhỏ Tề Hiểu Lăng này đã lớn như vậy rồi, lại vẫn còn mắc bệnh luôn cho mình là đúng nữa.

Đợt quân huấn kết thúc vào thứ sáu, cho nên vừa đúng lúc có hai ngày nghỉ để nghỉ ngơi. Vốn dĩ Doãn Mạt không có ý định về nhà, nhưng thật sự không chịu nổi khi mẹ cô cứ nhắc đi nhắc lại, đành phải thỏa hiệp.

Nhớ tới mẹ, Doãn Mạt vừa thương vừa không biết phải làm sao. Trước kia mẹ bận rộn công việc, thời gian chăm sóc cô rất ít, cô cũng hiểu, cũng không oán giận bà ấy. Nhưng bây giờ đã nghỉ hưu, trở thành người nhàn rỗi nhất trong nhà, thế là bắt đầu phát huy sở trường của người phụ nữ ---- nói nhiều. Vốn dĩ cô muốn đi học đại học ở tỉnh khác, nhưng mẹ không đồng ý, nói đi nói lại, hơn nữa trước đây bà cũng được xem là người phụ nữ mạnh mẽ có sự nghiệp thành công. Tài ăn nói kia Doãn Mạt không thể sánh bằng, bắt đắc dĩ chỉ có thể nghe theo sự sắp xếp của mẹ. May là, trường đại học hiện tại cũng khiến cô rất vừa lòng.

Nói về Doãn phu nhân Giang Tình Liên, cũng là một người có tiếng ở trên thương trường. Lúc còn trẻ gầy dựng sự nghiệp bằng hai bàn tay trắng với chồng mình, chịu cực khổ, không từ bỏ. Cuối cùng sự nghiệp của chồng thành công, bà vẫn làm bạn bên cạnh ông như cũ, chạy ngược chạy xuôi làm ăn, quản lý công ty với chồng mình. Hiện giờ đã lớn tuổi, Doãn Thiên Khánh cũng không đành lòng để vợ mình bận rộn như vậy nữa, thêm nữa Doãn Trạm đã có năng lực tiếp nhận công việc của bà. Giang Tình Liên rất dứt khoát, sáng khoái buông tay, sau đó ở nhà làm một người vợ hiền chăm chồng dạy con, thời gian ở chung với con gái cũng nhiều. Cũng không hẳn, đã hơn nửa tháng không gặp Doãn Mạt rồi, Giang Tình Liên nhàn rỗi thì nhớ đến con gái, vừa nghe con gái được nghỉ đã lập tức điện thoại thúc giục con bé về nhà.

Thứ sáu, Doãn Mạt về đến nhà đã gần 6 giờ, Giang Tình Liên vừa nghe đến tiếng xe hơi đã vui vẻ ra đón, kết quả nhìn thấy cả người Doãn Mạt lập tức đau lòng nhũm mày.

"Ôi, con gái bảo bối, tại sao lại đen như vậy chứ?"

Doãn Mạt ôm mẹ mình cười nói: "Mẹ, mẹ bớt khoa trương đi, chỉ đen một chút thôi có được hay không."

"Nói bừa, trước kia trắng nõn giống như sữa tươi, nhìn chút đi, bây giờ thành cái gì rồi hả?"

Doãn Mạt nghịch ngợm nháy mắt mấy cái: "Hiện tại thành phô mai rồi." Thấy mẹ vẫn còn muốn nói, Doãn Mạt lập tức cướp lời: "Được rồi mà mẹ, qua thời gian nữa sẽ tự trắng lại thôi. Con đói sắp chết rồi, có thể ăn cơm được chưa?"

"Chờ một chút, ba con và anh con đang trở về, nếu đói rồi thì chịu khó ăn chút gì lót dạ đi." Giang Tình Liên lôi kéo con gái đi vào trong nhà, đột nhiên nói: "Đúng rồi, lát nữa có khách đến, phải phép tắc một chút." Nói xong nở một nụ cười.

Doãn Mạt nghe xong cũng không quá để ý gật gật đầu.

Cô cho rằng cái gọi là khách cũng chỉ là bạn bè hoặc đối tác làm ăn với ba. Nhưng khi thấy Doãn Trạm đỡ một người con gái xinh đẹp xuống xe, cô mới giật mình, người khách này không giống như trong suy nghĩ của cô. Nhìn hai người kề vai nhau đi tới, người đàn ông anh tuấn đẹp trai, cô gái trí thức dịu dàng, phản chiếu từ ánh đèn, bóng lưng thật giống như một bức họa vậy, vô cùng khéo léo, khiến người tán thưởng.

"Nhìn hai người này đẹp đôi biết bao."

Nghe giọng nói cảm thán của mẹ bên cạnh, Doãn Mạt mới thu về mặt, cười nói: "Đúng vậy ạ."

Giang Tình Liên cười đến cực kỳ vui vẻ, lại có chút xúc động: "Thời gian trôi qua thật nhanh, A Trạm phải kết hôn rồi... Từ bé đứa nhỏ này đã hiểu chuyện, thật sự là làm khó thằng bé rồi...."

Câu nói kế tiếp của Giang Tình Liên cực kỳ nhẹ nhàng, nhưng Doãn Mạt vẫn mơ hồ nghe được, cô có chút khó hiểu nhìn về phía mẹ mình, tại sao lời này lại kỳ lạ như thế?

"Tiểu Di mau tới đây, để đi nhìn con một chút xem." Giang Tình Liên tươi cười đầy mặt nghênh đón.

"Dì, đã lâu không gặp, dì vẫn xinh đẹp như xưa vậy."

"Miệng đứa nhỏ này vẫn ngọt như vậy, khi còn bé xinh đẹp y như búp bê, hiện tại trưởng thành càng xinh hơn, đến nỗi dì không nhận ra rồi."

Về mặt Dương Di đỏ lên, rõ ràng có chút xấu hổ.

"Tiểu Mạt qua đây." Giang Tình Liên gọi con gái vẫn còn đang đứng ở chỗ cũ, giới thiệu hai người: "Mẹ từng nói với con đây là con gái của chú Dương---Dương Di, mau gọi chị Dương."

Doãn Mạt ngoan ngoãn gọi một tiếng "chị Dương", tiện thể đánh giá khuôn mặt của người đẹp đối diện, chính mình là con gái cũng không thể nào không thừa nhận, Dương Di này thật sự vô cùng hoàn mỹ, xinh đẹp, có khí chất, dáng người đẹp, giọng nói ngọt ngào, cười lên không thể chê vào đâu được. Người con gái này chắc là nữ thần trong lòng tất cả đàn ông đúng không?

Doãn Mạt vụng trộm nhìn qua Doãn Trạ, phát hiện anh chỉ bình tĩnh đứng nghe mọi người nói chuyện, thực sự cô không nhìn ra cũng không nhìn thấu biểu tình trên mặt anh.

"Tiểu Mạt, chị nhớ rồi, trước đây chị còn ôm em đó. Khi đó hình như mới được hai tuổi thôi."

"Đúng vậy. Về sau không tới vài ngày mọi người đã dọn đi Italy rồi."

"Được rồi, đừng ôn chuyện nữa. Chắc Tiểu Di đã đói bụng rồi, ăn cơm trước đi." Doãn Thiên Khánh cười nhìn vợ mình.

Giang Tình Liên xấu hổ trừng mắt nhìn chồng: "Không phải là do tôi vui quá hay sao....."

Bạn đang đọc truyện *Em Gái, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Miêu tả sinh động

Edit: kaylee

Beta: Maria Nyoko

Trên bàn ăn, Doãn Thiên Khánh ngồi ở chủ vị, Doãn Mạt và mẹ ngồi cùng nhau, đối diện là Doãn Trạ và Dương Di.

Dễ nhận thấy, hôm nay Giang Tình Liên rất vui mừng, liên tục nói với Dương Di những kỷ niệm khi còn bé, hoặc những chuyện thú vị của Doãn Trạ lúc còn trẻ, làm cho mọi người cười vui suốt buổi.

"Lúc con còn nhỏ còn nói phải làm cô dâu của A Trạ đấy." Giang Tình Liên cười trêu ghẹo.

"Đi à ~" Dương Di đỏ mặt, có chút ngượng ngùng liếc mắt nhìn về phía Doãn Trạ: "Sao có thể coi lời nói của trẻ con là thật."

Dương Di then thừng đương nhiên không thể tránh được mắt của Giang Tình Liên, trong bụng đã cảm thấy hai người này có thể thành, nói chuyện cũng không còn cổ kị.

"Sao không thể coi là thật, di chỉ hy vọng có con dâu như con vậy."

Ý của lời nói này vô cùng rõ ràng, hoàn toàn làm cho Dương Di đỏ bừng cả khuôn mặt, cúi đầu không nói. Mà từ đầu đến giờ Doãn Trạ vẫn giữ vững trầm mặc, biểu cảm trên mặt nhàn nhạt, không nhìn ra tâm tư của anh.

"Mẹ, người khen ngược, thúc giục con về nhà, kết quả từ đầu đến cuối không đề ý đến con, chỉ nói chuyện phiếm với chị Dương Di, sớm biết như thế con sẽ không trở lại." Doãn Mạt cũng đang trầm mặc đột nhiên mở miệng, giọng nói của cô hờn dỗi, khê bữ môi, một bộ dáng không vừa lòng, cuối cùng cũng kéo suy nghĩ của Giang Tình Liên tới đây.

"Con nha, nếu không phải là mẹ thúc giục con trở lại, có lẽ con cũng không nhớ về nhà, nếu có thể hiểu chuyện giống như chị Dương Di của con thì mẹ sẽ cảm ơn trời đất."

Trong lòng Doãn Mạt mơ hồ có chút không thoải mái, cô biết mẹ chỉ là nói giỡn, nhưng khi nhìn Dương Di đối diện cho dù là hình dáng tính tình hay là hành động lễ nghi đều không thể bắt bẻ, cô thừa nhận, cô ghen tỵ, hơn nữa loại ghen tỵ này rất không giải thích được. Đối với những thiên kim tiểu thư đại gia khuê tú bề ngoài như tiên nữ kia, cô luôn luôn xa xa thương thức, không có giao thiệp, mặc dù nhà họ Doãn không thể xưng là Hào Môn (giàu sang quyền thế), nhưng cũng coi như có của cải rồi, nhưng chưa bao giờ cô muốn trở thành một cô gái như vậy, nhìn như ưu nhã cao quý kì thực giống như búp bê không có linh hồn, thiếu sức sống.

Nhưng mà bây giờ, nhìn hai người đối diện xứng với nhau như thế, Doãn Mạt chỉ cảm thấy trong lòng có chút khó chịu, vừa khinh thường sự diễn xuất của Dương Di vừa ghen tỵ sự hoàn mỹ của cô.

Sau khi ăn xong, Dương Di lại ở lại một lúc, khi chuẩn bị rời đi, Giang Tinh Liên vội gọi Doãn Trạ đang nói chuyện với Doãn Thiên Khánh trong thư phòng ra, để cho anh đưa người đẹp về nhà.

Đưa hai người ra cửa, Doãn Mạ cùng với Giang Tinh Liên ngồi trên ghế salon xem ti vi.

"Nếu tối nay A trạ không trở lại thì tốt." Giang Tinh Liên cười híp mắt: "Con gái à, con nói lúc nào thì mẹ có thể bông cháu?"

"Mẹ!" Doãn Mạ không chịu được quát to một tiếng.

Giang Tinh Liên sợ hết hồn, không giải thích được nhìn về mặt con gái đột nhiên thay đổi trước mắt, mặt lộ vẻ nghi ngờ, không hiểu mình nói sai cái gì.

"Mẹ đừng ghép đôi lung tung cho anh trai."

"Mẹ đâu có ghép đôi lung tung, tiểu Di là một cô gái tốt, hai người bọn nó rất xứng nha."

"Con không thấy như vậy, mẹ không thấy anh trai cũng không tỏ thái độ sao? Con thấy anh trai vốn cũng không thích, mẹ đừng ép buộc lung tung có được không, hơn nữa anh trai luôn luôn nghe lời nói của hai người, đừng để đến lúc thành một đôi vợ chồng không hòa thuận." Doãn Mạ nói một hơi, mới giật mình thấy mình có cái gì đó không đúng, cô cứng ngắt chốc lát, bỏ lại một câu "Con đi ngủ", vội vàng rời khỏi ánh mắt tràn đầy khó hiểu của mẹ.

"Đứa nhỏ này xảy ra chuyện gì, có cần phải phản ứng lớn như vậy không?".....

Doãn Mạ nằm ở trên giường lăn qua lộn lại, không ngủ được, đã mười một giờ, bốn phía yên tĩnh, chỉ có âm thanh trở mình của cô còn có tiếng côn trùng kêu mờ mờ ngoài cửa sổ.

Cô phiền não ngồi dậy, vén chăn xuống giường, ở trong phòng đi tới lui mấy vòng, cũng không thể tĩnh tâm lại.

Đột nhiên, tiếng xe hơi từ xa đến gần, cô vừa nghe, vội chạy về phía ban công, kéo màn cửa sổ ra vừa nhìn, chính là xe chuyên dụng của Doãn Trạ.

Cô suy nghĩ một chút, vẫn là mở cửa đi xuống lầu.

Doãn Mạ chạy vào phòng bếp rót chén nước, lúc đi ngang qua phòng khách, vừa đúng lúc Doãn Trạ mở cửa đi vào.

Bốn mắt nhìn nhau, Doãn Mạ giả vờ kinh ngạc hỏi: "Anh, sao giờ anh mới trở về?"

Doãn Trạ vừa đi vào trong nhà vừa nhàn nhạt "Ừ" một tiếng, ngược mắt liếc cô một cái: "Còn chưa ngủ?"

Doãn Mạ quơ quơ chén nước trên tay: "Khát, xuống uống chén nước, sẽ đi ngủ ngay bây giờ." Nói xong, cô để cái ly xuống, đi đến cầu thang.

Cô vừa lên lầu, vừa chú ý động tĩnh của Doãn Trạ ở sau lưng, thật ra thì cô có rất nhiều vấn đề muốn hỏi anh, tuy nhiên lại không mở miệng được, những vấn đề kia lấp kín cả đầu, muốn xoay người lại không dám, lòng không yên bằng hoàng một lúc như thế, đột nhiên chân phải giống như dẫm vào thứ gì, mà chân trái theo thói quen bước tới trước, vì vậy, người của cô lập tức nghiêng ngã.....

Trong lòng Doãn Mạ cả kinh, thân thể lập tức không chịu khống chế ngã về phía sau, trong đầu chỉ còn lại một ý nghĩ: đầu năm nay tự ngược, chỉ cần lúc lên lầu thì chân phải đạp chân trái.....

Vậy mà, không có quay cuồng trong tường tượng, càng không có đau đớn theo dự liệu, chỉ có một đôi tay bền chắc vòng quanh eo mang lại ấm áp và cảm giác an toàn, còn có cảm giác thỏa mãn..... Được dựa vào lồng ngực rắn chắc.

Doãn Mạ lập tức mở mắt, mới nhìn rõ tình cảnh bây giờ của mình, cả người cô lại có thể bị Doãn Trạ ôm lấy từ phía sau lưng, vững vàng dựa ở trong ngực của anh, hơi thở ấm áp nhàn nhạt quanh quẩn trên đỉnh đầu, tim của cô lập tức đập nhanh.....

"Sao lại không cẩn thận như vậy, đứng vững."

"À....."

Doãn Mạ mặt đỏ tới mang tai, hai chân đứng lại ở trên cầu thang, đến lúc cảm thấy Doãn Trạ sắp buông mình ra, cô đột nhiên chuyển ý định, quý thần xui khiến chân vừa trượt, thân thể lại tụt vào trên lồng ngực của Doãn Trạ, hai tay vốn là sắp rút khỏi bên hông lập tức lại vòng tới thật chặt.

Lúc này Doãn Mạ căn bản không còn kịp suy nghĩ cử chỉ khác thường của mình nữa, chỉ là đỏ mặt, khẽ nghiêng đầu cười cười xin lỗi với người phía sau: "Chân em có chút mềm....."

Doãn Trạ nhú mày một cái, sau đó không nói hai lời ôm ngang Doãn Mạ lên, đi tới phòng của cô.

"Anh, chân của anh....."

"Không có việc gì."

Thấy vẻ mặt của Doãn Trạng không có gì khác thường, trong lòng Doãn Mạt thờ phào nhẹ nhõm, an tâm vui ở trong ngực của anh, hít hơi thở đặc biệt chỉ có ở anh, trong lòng lập tức tuôn trào cảm giác thỏa mãn vô tận.

Được anh ôm trong ngực thật là thoải mái.....

Tối nay, cả đêm ngủ ngon.

Sau đó, Doãn Mạt từ chỗ cha mẹ nói bóng nói gió mới biết được, thì ra là Doãn Trạng và Dương Di học cùng một trường học ở Italy, khi hai người sắp tốt nghiệp mới tình cờ gặp phải. Mấy năm trước, nhà họ Doãn và nhà họ Dương cũng dần dần lui tới, dù sao nhà họ Dương đã di dân tới Italy, mà sản nghiệp của Doãn Thiên Khánh ở Italy cũng không lớn, liên lạc giữa hai nhà cũng ít đi, kết quả bởi vì hai người trẻ tuổi có kết giao, hai nhà liên lạc lại lần nữa. Dù sao cũng là bạn bè lâu năm trước kia, vợ chồng Doãn đối với con gái của bạn bè cũng là yên tâm và hài lòng, mới có thể vui vẻ giúp Doãn Trạng và Dương Di phát triển. Nhưng chỉ là ý nghĩ của hai vợ chồng, còn hai người trẻ tuổi rồi cuộc phát triển đến trình độ nào, bọn họ cũng không nghe không thấy, hỏi Doãn Trạng, Doãn Trạng cũng chỉ nói là bạn bè mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Em Gái, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Em gái Lâm

Edit: kaylee

Beta: Maria Nyoko

Doãn Mạt ở nhà đợi một ngày rưỡi, buổi sáng chủ nhật không tới mười một giờ mang theo bao lớn bao nhỏ, để tiểu Từ chờ đi học. Cô lục lọi bao đồ của mình, phát hiện có hai phần ba số đó đều là thức ăn, mà phần lớn thức ăn cũng không phải cho mình.

9h sáng cô rời giường, mới vừa mở điện thoại di động ra, một tin nhắn lập tức nhảy ra, nội dung là: SOS(*)!! Trước mười hai giờ mang phần thức ăn cho hai người tới phòng ngủ, nếu không đợi nhất hai cái xác! PS: Mạt Đại Thiện Nhân à, ta đánh BOSS một đêm, Tiểu Lăng nói lời tâm tình một đêm, chúng ta cũng không có sức lực không có lòng dạ nào đi mua cơm trưa rồi, nể mặt bình thường chị đối tốt với em, come on đi!! (đáng thương) —— Vạn Vũ Thần

(*) SOS: mã Morse, có nghĩa là có nguy hiểm nghiêm trọng, cấp bách đang đe dọa và yêu cầu trợ giúp

Doãn Mạt không còn gì để nói ba giây, sau đó yên lặng chuẩn bị bữa trưa và một chút đồ ăn vặt cho ba người, chạy trở về cứu người.

Doãn Mạt hồng hộc bò lên lầu sáu, gõ cửa một lúc lâu, Tề Hiểu Lăng mới mang theo một đôi mắt híp lại tới mở cửa.

Cô ngáp một cái thật to, khàn giọng nói: "Mạt à, tại sao cậu tới sớm như vậy, mình mới ngủ mà." Sau đó dõng bước chân trèo lên giường.

Doãn Mạt chán chường nhìn hai người, cảm giác con đường sau này của mình là gánh nặng đường xa.

"Đừng ngủ, mình mang cơm tới, không ăn sẽ nguội."

"Nguội cũng không có việc gì....." Trên một chiếc giường khác, Vạn Vũ Thần lẩm bẩm một câu.

"....." Doãn Mạt đỡ trán, hai người này hết thuốc chữa.

"Hai người các cậu nhanh chóng ngồi dậy ăn cơm cho mình!" Cô gia tăng âm lượng, kết quả hai người trên giường vẫn không hề nhúc nhích.

"Được....." Doãn Mạt thông thả ung dung lấy hộp giữ ấm ra, vừa mở nắp ra, mùi thơm món ăn bay ra ngoài: "Suôn xào chua ngọt và cánh gà chiên một mình mình ăn không hết, hay là chia cho phòng sát vách thôi....." Vừa nói chuyện, người vừa đi về phía cửa.

Kết quả mới bước ra một bước, Tề Hiểu Lăng và Vạn Vũ Thần lập tức từ trên giường ngồi dậy, đồng thời hai người hít hít lỗ mũi, dùng sức hít hà, hai cặp mắt híp đồng loạt nhìn về phía Doãn Mạt đang đi tới cửa.

"Đừng bước!"

"Trở lại!"

Thật là rất ăn ý, Doãn Mạt nghĩ thầm.

Cô khinh thường hừ một tiếng: "Ngủ tiếp đi."

"Tiểu Mạt, cậu tốt nhất nha, đến đây, chúng ta ăn cơm, hắc hắc he he....." Tề Hiểu Lăng cười theo, một bộ dáng chân chó (ý chỉ nịnh nọt).

Mà Vạn Vũ Thần trực tiếp nhảy xuống giường, một tay đoạt lấy hộp giữ ấm từ trong tay Doãn Mạt, "Mạt à, đại ân không lời nào cảm ơn hết được, chỉ chi có thể dùng hành động để biểu đạt." Sau đó lục ra đôi đũa, gấp một khối thức ăn lớn, giống như một người đã mấy ngày chưa ăn cơm, quả thực là gió cuốn mây tan, rất nhanh một chén sườn xào chua ngọt đã thấy đáy.

.....

Giờ rồi rồi (sau khi cơm nước xong), Vạn Vũ Thần rất thanh thản nằm ở trên mặt bàn, hương vị sườn xào chua ngọt vẫn còn đọng lại. Cô chặc chặc hai tiếng: "Mạt à, tay nghề của bác gái nhà cậu (mẹ Mạt đó) thật tốt nha, cậu thật hạnh phúc."

"Tay nghề của anh mình còn tốt hơn....." Doãn Mạt nói thầm một tiếng.

"Cái gì?"

"Không có gì." Doãn Mạt nói sang chuyện khác: "Các cậu nói, có phải phòng ngủ của chúng ta không có người đến, chỉ có ba người chúng ta hay không?"

Tề Hiểu Lăng nằm ở trên giường, hai chân bắt chéo, vừa cầm điện thoại di động gọi tin nhắn, vừa nói: "Ngày mai sẽ đi học, khẳng định không ai tới, quá tuyệt vời, ba người ở phòng bốn người, buồn bán lòi!"

Kết quả lời này mới vừa nói xong không lâu, tiếng gõ cửa vang lên.

Doãn Mạt lên tiếng mời vào, chỉ thấy cửa bị đẩy ra, ba người..... Và một đồng hành lý tiến vào.

Đi ở phía trước là một nam sinh thân hình cao lớn, mặc quần áo ở nhà, nhìn qua rất ngầu, nhưng trong tay lại kéo một rương hành lý to rất nữ tính, phía trên rương hành lý còn để một túi sách không nhỏ; một cô gái mặc váy chiffon màu hồng đi theo ở đằng sau nam sinh, thân hình mảnh khảnh, nhưng mặt bị thân hình cao lớn của nam sinh chặn lại; mà đi theo sau lưng cô gái lại có thể là Tần Nguyên, hất một tay xách theo túi hành lý cực lớn, một tay kia lại xách theo mấy túi đồ, nhìn qua trọng lượng không nhẹ.

Tần Nguyên nhìn thấy Doãn Mạt, cười khê gật đầu với cô.

Lúc này, cô gái sau lưng nam sinh đi về phía trước mấy bước, gương mặt trắng nõn nhưng thiếu hụt huyết sắc (màu da thịt hồng hào) đột ngột xuất hiện trước mắt ba người, cô xoa mái tóc đen dài mượt, gương mặt nhỏ gầy, trắng bạc lộ ra sự không khỏe mạnh, chiều cao xấp xỉ với Doãn Mạt, chỉ là thân hình còn mảnh mai hơn cả Doãn Mạt, cô hơi khom người xuống, ngượng ngùng cười giới thiệu mình: "Chào các bạn, mình tên là Lâm Đại, chuyên ngành thiết kế thời trang, về sau chúng ta đã là bạn cùng phòng rồi, xin chiếu cố nhiều hơn."

"Oh..... Hoan nghênh hoan nghênh." Vạn Vũ Thần phục hồi tinh thần lại trước: "Xin chào, mình tên là Vạn Vũ Thần, cậu có thể gọi mình là A Vạn."

"Xin chào, mình tên là Doãn Mạt, cậu có thể gọi mình là Tiểu Mạt." Doãn Mạt cũng cười giới thiệu.

Mà Tề Hiểu Lăng vốn đang ở trên giường đột nhiên nhanh chóng bò xuống giường, rất là kích động chạy đến trước mặt Lâm Đại, sau gong kính một đôi mắt to nhấp nháy vụt sáng.

"Em gái này mình từng thấy qua." Cô đột nhiên toát ra một câu nói như thế, tiếp theo sau đó nói: "Em gái, mình đã tiên đoán được kiếp trước của cậu, kiếp trước của cậu có một bà ngoại họ Lưu, có một anh họ bạn trai họ Cô (bạn trai là anh họ đó), có một tình địch họ Tiết....."

Lâm Đại nhin không được cười lên.

"Tốt lắm, đừng Trung Nhị bệnh (*) nữa, em gái Lâm còn không biết cậu tên gì đấy." Vạn Vũ Thần rảnh rang mở miệng.

(*) Trung Nhị bệnh (nguyên văn 中二了): là ngôn ngữ lưu hành trên Internet ở Nhật Bản, dùng để hình dung những người thường tự cho là đúng sống tại thế giới của mình hoặc nói ra lời nói đặc biệt nhằm thỏa mãn mình, gọi chung là giá trị quan chỉ có ở thời kì trưởng thành.

"Xin chào, em gái Lâm, mình tên là Tề Hiểu Lăng." Tề Hiểu Lăng nghiêm trang, "Để chào đón cậu, mình muốn hát tặng một bài." Cô háng giọng một cái, mở miệng nói: "Trên trời rơi xuống một em gái Lâm, giống như một đám mây nhẹ nhàng....."

Cuối cùng Doãn Mạt không thể nhịn được nữa, cảm giác giọng nói the thé bị cô cứng rắn hát ra kinh kịch này, chỉ cảm thấy như ma âm xuyên tai. Chị cả à, muốn mất mặt xấu hổ cũng phải đóng kín cánh cửa phía sau đã!

"Tề Hiểu Lăng, mình đang gọi điện thoại cho thân ái (người yêu) của nhà cậu."

Ma âm dừng lại, Tề Hiểu Lăng lập tức nhào về phía Doãn Mạt, mới phát hiện ra mình bị gạt. Cô ngượng ngùng cười một tiếng: "Thân ái của mình sẽ không ghét bỏ mình."

Vậy cậu khăn trương cái gì?

"Thật xin lỗi, cô ấy cứ như vậy, thỉnh thoảng phát bệnh."

Mà lúc này, Lâm Đại đã cười không khép miệng được, cô lắc đầu một cái, bày tỏ mình không ngại.

"Xem ra bạn cùng phòng của em đều rất dễ chung sống, vậy thì anh yên tâm." Nam sinh cao lớn bên cạnh cười, nói với Lâm Đại.

Lâm Đại gật đầu một cái, "Anh à, anh yên tâm đi, chắc chắn sẽ không có chuyện gì."

Nam sinh mở miệng với ba người Doãn Mạt, giọng thành khẩn: "Chào các em, anh là anh họ của Lâm Đại —— Lý Tử Dương, cũng học ở nơi đây, năm nay là ĐH năm 3. thân thể Lâm Đại có chút không khỏe, còn phải nhờ các em giúp đỡ nhiều hơn, nếu có cái gì cần giúp một tay cứ tới tìm anh, à, còn có Tần Nguyên, nghe nói các em quen biết."

"Anh chính là đội trưởng đội bóng rổ của trường học chúng ta —— Lý Tử Dương?!!" Tề Hiểu Lăng đột nhiên kinh ngạc hô.

Lúc này, Tần Nguyên cười tiếp lời: "Đúng vậy, hần rất trâu bò (ý chỉ rất mạnh), là người nổi tiếng của trường học chúng ta, các cậu cần phải nắm chắc cơ hội nha."

"Oh my god!!" mắt Tề Hiểu Lăng nổ đom đóm: "Tử Dương học trưởng, em là fan trung thành của anh, anh ký tên cho em đi."

Sau đó, Lý Tử Dương và Tần Nguyên giúp đỡ Lâm Đại trải giường, thu dọn sơ qua một chút, mới bị Lâm Đại nói hết lời mời đi ra ngoài, Lý Tử Dương quan tâm em gái mình như nào có thể thấy được, gần như là dặn dò hết mọi chuyện, mới cẩn thận từng bước rời đi. Doãn Mạt nhìn rất hâm mộ.

Bạn đang đọc truyện *Em Gái, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Nằm nói chuyện

Edit + Beta: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Sức khỏe của Lâm Đại luôn luôn không tốt. Từ nhỏ, cơ thể cô đã yếu ớt nhiều bệnh, chỉ cần vận động mạnh mẽ sẽ bị khó thở, dẫn đến té xỉu, do đó cô không tham gia vào khóa huấn luyện quân sự ở trường đại học.

Lâm Đại là một nữ sinh ngoan ngoãn, cho dù từ nhỏ, sức khỏe không tốt, cô cũng không ý vào đó mà yêu cầu này nọ, ngược lại rất biết nghe lời, người nhà sắp xếp cuộc sống ra sao đều ngoan ngoãn làm theo, chưa bao giờ có một câu oán hận. Vì thế, cha mẹ Lâm Đại càng yêu thương con gái hơn, chỉ cần là nguyện vọng của cô, họ sẽ cố hết sức để thỏa mãn. Do đó mà lần học nội trú này, cha mẹ vốn dĩ phản đối cũng chỉ có thể thỏa hiệp, trước việc làm nũng và cam đoan của con gái đành phải mềm lòng.

Buổi tối, bốn người tắt đèn, nằm ở trên giường. Vẫn chưa đến 11 giờ đêm, lúc trước vào giờ này, Vạn Vũ Thần còn đang đánh BOSS trong team, Tề Hiểu Lăng còn phải cầu xin, nhưng hôm nay đã bị Doãn Mạt kéo vội lên giường.

Người luôn luôn ngủ trễ thì làm sao ngủ sớm được? Vạn Vũ Thần lăn qua lăn lại một hồi, rốt cuộc nhìn không được nữa, "Mạt này, mình chả buồn ngủ tí nào, thay vì lãng phí thời gian suy nghĩ ở trên giường, không bằng chúng ta xuống rồi đánh BOSS vài trận đi."

"Ngủ không được thì đếm cừ."

Mấy phút đồng hồ sau, Vạn Vũ Thần kéo chăn ra, "Đếm cừ cũng không ngủ được." Đợi nửa phút mà không ai đáp lại, cô cảm thấy kinh ngạc: Chẳng lẽ ngủ hết rồi sao? Tốc độ gì mà nhanh thế.

Cô cựa mình một cái rồi ngồi bật dậy, đảo mắt trong bóng đêm, kết quả...

"Ba người các cậu giỏi lắm! Cả đám đều đang chơi điện thoại mà không thèm đáp lời mình, tức nhất chính là cậu đó Tiểu Mạt! Cậu bảo bọn mình ngủ sớm đi, kết quả ngay cả cậu còn chưa ngủ!"

Doãn Mạt yên lặng, bỏ đi động xuống, "Tình cờ có một bạn tìm mình trò chuyện..."

Vạn Vũ Thần khinh thường, "hừ" một tiếng.

"Ôi, dù sao thì mình và người thương cũng đã trò chuyện với nhau, mặc kệ đêm tối hay ban ngày, mặc kệ giường trên hay giường dưới, chỉ cần có đi

động ở đây, chúng mình có thể yêu nhau đến tận cùng.” Tề Hiểu Lăng xen mồm vào, "Em Lâm, sao em chưa ngủ?"

"Dạ... Em đang đọc giới thiệu về Đoàn trường, không biết phải viết báo cáo thế nào về Đoàn, mọi người thì sao? Có lo lắng không?"

Tề Hiểu Lăng không để ý lắm, "Đến lúc đó rồi nói sau, chị cảm thấy còn không bằng em viết báo cáo về đội bóng rổ, anh họ em cũng giúp đỡ em nhiều lắm mà."

Lâm Đại lắc đầu, phản ứng giống như đèn dầu hòa tắt ngủm nhưng không ai thấy được động tác của cô, chỉ nghe cô nói, "Em muốn vào đoàn đội em thích, em chẳng hứng thú với bóng rổ đâu."

"Vậy em hứng thú với cái gì?"

"... Thật ra em muốn vào đội leo núi."

Cô vừa dứt lời, ba người còn lại trong phòng đều kinh ngạc, Doãn Mạt nhìn không được mà nói, "Với sức khỏe của em, chỉ sợ em không phù hợp vào đội leo núi."

"Em biết, vì sức khỏe của mình, em chưa từng được đi bộ đường dài một lần, dĩ nhiên là bây giờ không thể leo núi. Em có một nguyện vọng, đó là có thể leo lên đỉnh núi bằng chính đôi chân của mình để ngắm mặt trời mọc, cảm giác thành công ấy rất tuyệt vời." Lâm Đại nghiêm túc, cẩn thận nói ra.

Doãn Mạt đại khái có thể lý giải ước muốn của Lâm Đại. Một cô gái nhỏ luôn được bảo bọc nhất định sẽ có khát vọng độc lập, hy vọng có thể tự mình nhìn ra cuộc sống bên ngoài, thể nghiệm những gì bản thân chưa từng nếm trải, đó cũng là cảm giác hâm mộ những điều người khác làm mà mình không làm được, đồng thời là ước muốn hướng tới những thứ tốt đẹp trong cuộc đời một người.

"Thật ra thì chị cũng hứng thú với đội leo núi lắm, hay là chúng ta cùng nhau đăng ký?"

"Thật vậy chẳng, vậy thì tốt quá ~" Lâm Đại nhìn không được mà nhảy cẫng lên.

Tuy Vạn Vũ Thần và Tề Hiểu Lăng cảm thấy không ổn, nhưng thấy Lâm Đại vui sướng như vậy, bọn họ cũng không nói gì.

"Được rồi được rồi, không nói chuyện bên đoàn đội nữa, chúng ta tám cái khác."

Vạn Vũ Thần hỏi, "Tám cái gì?"

Tề Hiểu Lăng cười như tên trộm, "Hắc hắc, em Lâm à, anh họ em có bạn gái chưa?"

Lâm Đại nghĩ ngợi, "Hắn là chưa có đâu, cho tới bây giờ, em chưa từng nghe anh ấy nhắc tới."

Vạn Vũ Thần tròn mắt, "Cậu là hoa có chủ mà còn quan tâm người đàn ông khác có đối tượng hay chưa để làm gì?"

"Mình tò mò được không?" Tề Hiểu Lăng hỏi tiếp, "Thầy Tần Học Trường và đàn anh Tử Dương ở lớp trên có quan hệ khá tốt, mọi người cũng biết đây, vậy em có biết Tần Học Trường có bạn gái hay chưa không?"

"Ặc... Hắn là chưa."

Giọng nói của Lâm Đại khá thấp, Tề Hiểu Lăng cảm thấy kỳ quái, nhưng kỳ quái ở đâu lại không nói rõ được, cuối cùng dứt khoát không để ý nữa, "Cậu ta có người trong lòng sao?"

Vừa nghe Tề Hiểu Lăng nói vậy, Doãn Mạt liền hiểu ra bạn mình muốn nói gì. Doãn Mạt rất tin tưởng vào trực giác của bản thân, cho rằng Tần Học Trường thích mình, chẳng biết lấy đâu ra tự tin để khẳng định như vậy nữa.

"Lâm Đại, hình như tình cảm của em và anh họ rất tốt." Doãn Mạt không để Tề Hiểu Lăng có cơ hội khiến mình xấu hổ, vội vàng chuyển đề tài.

"Dạ, sức khỏe em rất yếu, từ nhỏ thì anh họ đã chăm sóc em, tình cảm của chúng em rất tốt, giống như anh em ruột vậy."

Không để ý đến cái gối ôm mà Tề Hiểu Lăng ném tới, Doãn Mạt tiếp tục hỏi, "Nếu cậu ấy tìm bạn gái, em có tức giận không?"

"Tại sao em phải giận?" Lâm Đại kinh ngạc, "Em còn ước anh ấy mau chóng tìm chị dâu cho em"

Doãn Mạt im lặng vài giây, "Nếu như cậu ấy có bạn gái, có lẽ sẽ không quan tâm chăm sóc em như trước nữa, không sao thật ư?"

Lâm Đại không chút do dự, nói, "Anh ấy là anh của em, một ngày nào đó phải kết hôn, em chỉ muốn chúc phúc anh ấy, chưa từng nghĩ tới những gì như chị nói. Và lại, em cảm thấy cho dù anh ấy kết hôn thì vẫn sẽ quan tâm em như trước thôi."

Doãn Mạt nghe xong thì không nói gì nữa, nổi nghi ngờ trong lòng càng lúc càng lớn.

"Sao hả Tiểu Mạt? Anh cậu có bạn gái, cậu ghen tỵ à?" Nghe cuộc đối thoại của hai người, Tề Hiểu Lăng cảm thấy hiếu kỳ, "Anh cậu đẹp trai như vậy, bạn gái hẳn là không kém chứ, có phải là đại mỹ nhân hay không? Ngoại hình thế nào?"

Doãn Mạt nhủ mày, "Mình không có ghen, chỉ là không thích cô ta."

Thấy giọng nói kỳ quái của Doãn Mạt, Vạn Vũ Thần nở nụ cười, "Mạt này, mình thấy ai làm chị dâu của cậu, hình như cậu đều không thích?"

"Vì sao?"

"Bởi vì cậu yêu anh trai!"

"Giờ gì vậy hả?!" Tim Doãn Mạt đập mạnh, vội vàng phản bác, "Cô ta cũng đâu phải bạn gái của anh mình, muốn làm chị dâu, mình còn chưa đồng ý đâu. Mình và cô ta không phải cùng một loại người, có nghe qua Bất Đồng Bất Tương Vi Mưu chưa? (khác biệt nhau sẽ không thể cùng nhau kiến kế/lập mưu) Do đó mình mới không thích cô ta, nếu như có một người với tính cách thích hợp xuất hiện, mình sẽ ước người đó làm chị dâu."

Đúng, nhất định là như vậy, Doãn Mạt âm thầm tưởng tượng ở trong lòng. Một cô gái nhà giàu hoàn mỹ như Dương Di, nếu như ở chung sẽ càng thêm, chỉ cần mình có một động tác thiếu lễ độ cũng bị ghét bỏ. Tính tình của Doãn Mạt rất tùy ý, sao có thể hy vọng anh mình tìm một cô gái buộc mình phải thích ứng chứ? Do đó, cô rất phản cảm với Dương Di, đó cũng là nguyên nhân mà trước đó, cô khẳng định khác thường.

"Hai người thật xứng, có anh trai đẹp như vậy." Tề Hiểu Lăng than nhẹ, "Tiểu Mạt, nếu mình cũng y như cậu, có một anh trai vừa đẹp vừa giàu, mình nhất định sẽ ghen với bạn gái anh ấy mất."

Doãn Mạt tròn mắt, "... Đã nói là mình không ghen!"

"Ôi, đúng là tìm bạn trai khó thật, đôi lập một chút sẽ dễ dàng bị PASS qua một bên." Tề Hiểu Lăng vốn không thèm để ý tới lời Doãn Mạt.

Vạn Vũ Thần khinh bỉ, "Cũng đâu phải ai cũng nhan khổng* y như cậu!"

*thích người đẹp trai

Bọn họ đã nhìn thấy bạn trai Tề Hiểu Lăng qua ảnh chụp, là một anh chàng tuấn tú, rạng rỡ như ánh mặt trời, ngày nào cũng hỏi thăm Hiểu Lăng lạnh ấm thế nào, xem ra tính cách rất được, biết cách săn sóc người khác.

Nhưng mà vẻ ngoài của nam sinh không là gì cả. Vạn Vũ Thần nghĩ vậy.

"Vẻ ngoài đẹp mắt sẽ rất thích ý, hơn nữa, cậu đừng nói cậu không chú ý tới tướng mạo người ta đầu tiên nha, mình không có tin đâu."

Vạn Vũ Thần, "... Được rồi, cô nói không lại nhị hóa*.

*Nhị hóa không đơn thuần là mắng chửi người, nó cũng là một từ thỏa đáng để hình dung, hình dung chỉ số thông minh kỳ quặc, làm việc khác thường, kiểu như những người làm chuyện điên rồ. Hồ đồ, đồ ngốc, ngố, ngu xuẩn, ngốc hóa, hoặc nông cạn, không biết mà còn can thiệp vào, ra vẻ hão hán.

"Em Lâm, em có gặp Cổ Bảo Ngọc không?"

Lâm Đại "A?" một tiếng, đề tài mới chuyển lại rơi trúng mình, cô phản ứng không kịp.

"Ôi trời, không phải Bảo Ngọc có quan hệ với đàn anh Từ Dương sao? Tuy rằng không phải anh em họ khác họ, nhưng anh em họ cùng họ cũng được mà." Nghĩ vậy, Tề Hiểu Lăng khẩn trương đứng dậy, "Em Lâm, chị không tìm Bảo Ngọc, so với Bảo Ngọc thì còn mấy đứa nhỏ tốt hơn, chị tìm cho em"

"Nhị hóa!* Ngừng lại được chưa? Cậu cho rằng bây giờ đang ở trong sách à? Bọn họ là anh em, cậu vội vội cái gì?!" Vạn Vũ Thần rút cuộc nhin không nổi nữa, cô cảm thấy rồi có ngày mình sẽ dùng sét đánh chết Tề Hiểu Lăng.

*Đã chú thích bên trên

"Mình chỉ đùa thôi mà, hắc hắc..." Tề Hiểu Lăng cười ngượng ngùng, sau đó đột nhiên lật mặt, nói rất ác độc, "Ai là nhị hóa hả? Cậu mới nhị hóa, cả nhà cậu đều là đồ nhị hóa!"

...

Kết quả là một đêm này, Doãn Mạt mất ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Em Gái, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Khúc dạo đầu

Chương 20. Khúc dạo đầu

Editor: Mèo TM

Beta: Shailene.419

Chương trình học của năm nhất đại học cũng khá nhiều, nhưng so với chương trình học dày đặc của hồi trung học phổ thông thì Doãn Mạt vẫn còn có thể chấp nhận được, cộng thêm đây là chuyên ngành mà mình thích nên cô cũng không cảm thấy nhọc nhằn lắm.

Từ nhỏ đến lớn, thành tích học tập của Doãn Mạt đều không khá nổi, cao nhất cũng chỉ nằm ở hạng trung bình, thậm chí khi lên cấp ba lại càng tụt hạng, ngay cả trung bình cũng không được. Cho nên khi so sánh với Doãn Trầm, cô cực kì xấu hổ. Có một khoảng thời gian cô cứ suy nghĩ mãi, tại sao cùng một mẹ sinh ra mà trí thông minh của anh và cô lại khác biệt lớn đến như vậy chứ? Đợi đến khi lên lớp mười một, Doãn Mạt quyết định không học văn hoá nữa mà chuyển qua học Mỹ thuật, tự ý đăng kí học một lớp Mỹ thuật hội hoạ, cô vốn thích viết chữ vẽ tranh, lại nghe nói thi vào trường Cao đẳng Mỹ thuật tương đối dễ hơn một chút, nên quyết tâm nghiêm túc chăm chỉ học gần một năm Mỹ thuật hội hoạ, từ vẽ phác hoạ, tranh sơn dầu, tranh sơn nước dần dần đều học hết, kết quả cũng không tệ lắm.

Dù chỉ mới học được một năm, nhưng Doãn Mạt vẫn thuận lợi thi đỗ vào một trường đại học khá tốt, điều này chứng minh cô rất có thiên phú về Mỹ thuật. Khi đó cô chỉ hối hận, sao không phát hiện ra sở trường của mình sớm hơn, làm lãng phí mất mấy năm trời. Học văn hoá không những hại cô tê liệt cả đồng ո-tron thần kinh, còn suýt chút nữa đã làm tổn thương lòng tự trọng của cô.

Vì gia đình có điều kiện, từ nhỏ Doãn Mạt đã được bố mẹ Doãn yêu chiều, mua cho rất nhiều quần áo đẹp, nên Doãn Mạt cũng rất tâm đắc với tài phối quần áo của mình, con gái ai mà không thích đẹp, cô cũng vậy. Dự thi vào khoa thiết kế thời trang, cô rất mong muốn có một ngày sẽ mặc những bộ quần áo do chính tay mình thiết kế, đặc biệt là lúc kết hôn, nhất định cô phải tự thiết kế một bộ áo cưới cho riêng mình, mới nghĩ tới đó thôi đã cảm thấy rất tuyệt vời rồi.

Đối với các hoạt động ngoại khoá, Doãn Mạt và Lâm Đại cùng nhau đăng ký tham gia câu lạc bộ leo núi, chờ đến khi Lý Tử Dương biết được thì mọi chuyện đã xong. Anh ta cũng đành chịu, không biết phải làm sao. “Nếu em muốn leo núi thì cứ nói, anh sẽ dẫn em đi, cần gì phải tham gia câu lạc bộ làm gì?”

“Anh à, sinh hoạt ngoại khoá rất vui mà, em thích cảm giác được tham gia leo núi cùng với mọi người, hơn nữa, một học kỳ thì tổ chức leo núi được mấy lần đâu? Cho dù có leo núi thật thì em cũng biết tự lượng sức mình, anh cứ yên tâm đi mà, thật ra thì em có yếu ớt vậy đâu chứ.”

Cuối cùng, Lý Tử Dương đành thoả hiệp, chỉ là luôn miệng căn dặn chú ý cẩn thận các kiểu, làm cho Lâm Đại có cảm giác như mình sẽ phải leo núi ngay bây giờ không bằng.

“Anh cậu đối với cậu tốt thật đấy.” Doãn Mạt hâm mộ.

Lâm Đại cười nói: “Cậu đã khen mấy lần rồi, chẳng lẽ anh cậu không tốt với cậu sao? Mình nghe bọn Tiểu Lăng nói, lúc tập huấn quân sự cậu bị ngã xù, anh cậu liền chạy đến đón cậu về nhà đấy thôi.”

Doãn Mạt thờ dãi một hơi. “Lúc còn nhỏ mình với anh ấy rất thân thiết, nhưng không biết vì sao mà sau khi anh ấy đi du học thì bọn mình lại xa cách hẳn, không còn được như trước đây nữa.”

“Vậy thì cậu hỏi anh ấy đi, mình nghĩ là nhất định có nguyên nhân gì đó.”

Doãn Mạt lắc lắc đầu, không tiếp tục nói về đề tài này nữa.

Sao cô lại không muốn hỏi chứ, có lúc anh ấy đứng trước mặt cô, lời nói đã ra đến miệng rồi mà vẫn bị cô cố nuốt xuống. Cô biết, cứ coi như hỏi rồi thì sao, anh ấy cũng sẽ không trả lời thật lòng, hơn nữa, mỗi khi cô nghĩ ngợi suy đoán nguyên nhân thì trong đầu sẽ hiện ra hình ảnh lúc anh ấy hôn cô, cô liền chùn bước. Thầm nghĩ, có lẽ cô không cần phải biết nguyên nhân làm gì, nhưng mỗi khi nhìn thấy vẻ mặt lạnh nhạt của anh, cô lại không kìm lòng được mà muốn biết đáp án, mâu thuẫn này cứ lặp đi lặp lại trong đầu khiến cô rối loạn hết cả lên.

Tề Hiểu Lăng cũng quyết định tham gia một nhóm ngoại khoá, cô ấy đăng kí câu lạc bộ kịch nói, rất phù hợp với tính cách của cô ấy. Chỉ có Mặc Vũ Thần là vẫn còn đang phân vân chưa quyết định được rốt cuộc nên tham gia câu lạc bộ nào.

Cho đến cuối chiều ngày thứ năm, Mặc Vũ Thần mới tuyên bố, cô đã phỏng vấn xét tuyển vào câu lạc bộ tuyên truyền của hội sinh viên, cuối tuần này sẽ có thông báo kết quả.

“Chiều mai không có tiết, mọi người có dự định gì không?”

Tề Hiểu Lăng liếc cô một cái. “Đương nhiên là mình đi hẹn hò rồi.”

Mặc Vũ Thần trề môi xem thường, hỏi Lâm Đại: “Em gái Lâm, cậu thì sao?”

“Mình à? Mình về nhà.”

“Về nhà chán lắm, hay mình đi chơi đi.”

Lâm Đại nhủ nhủ này, có chút bất đắc dĩ. “Chắc không được đâu... Người nhà bảo mình về nhà sớm rồi.”

Mặc Vũ Thần thờ dài, nhìn về phía Doãn Mạt vừa nghe điện thoại xong. “Mạt Mạt à, chỉ còn mình cậu thôi, đi ra ngoài chơi với ‘chuy’ đi nào.”

“À, mình vừa đồng ý với mẹ là chiều nay sẽ về nhà rồi.” Nhìn ánh mắt ‘đau lòng’ của Mặc Vũ Thần, Doãn Mạt cười nói: “Thôi được rồi, thứ bảy mình về nhà cũng được, ngày mai mình đi chơi với cậu.”

Mặc Vũ Thần hoan hô vui vẻ, nhào qua ôm Doãn Mạt hôn tới tấp.

.....

“Cậu bảo mình mặc cái này hả?” Thấy Mặc Vũ Thần gật đầu không chút do dự, Doãn Mạt lắc đầu nguầy nguậy. “Còn lâu mình mới mặc!”

“Tiểu cô nương à, cậu bảo thù quá rồi đó, mặc quần jean có dây đeo cũng bình thường mà, sao lại không dám mặc, mau mau thay ra.” Mặc Vũ Thần kiểm Doãn Mạt lại, bắt đầu cởi quần áo của cô xuống.

Doãn Mạt vội vàng giãy giụa. “Cái dây đeo này thì mỏng, quần jean thì ngắn như vậy, bình thường con khi á! Mặc Vũ Thần cậu dừng tay lại cho mình...”

Mặc Vũ Thần cười gian hai tiếng. “Dây đeo chỉ trong suốt ở phía sau lưng thôi, phía trước vẫn kín mà, quần jean cũng vừa ôm mỏng, có hở hang gì đâu? Ngoan nào, nhanh nhanh làm theo lời ‘chuy’ đi mà!”

Rốt cuộc Doãn Mạt cũng bị khuất phục dưới tay Mặc Vũ Thần.

Nhìn Doãn Mạt đã mặc đồ trang điểm chỉnh chu, mắt Mặc Vũ Thần xẹt ra tia lửa điện, đây chính là gương mặt thiên sứ đáng người yêu nữ mà người ta thường nói đây mà, quá hấp dẫn, quá sexy rồi!

Sửa soạn xong xuôi, hai người bọn họ lên xe taxi đến một quán bar nổi tiếng trong thành phố H.

Thật ra thì vừa nghe thấy Mặc Vũ Thần nói đi đến quán bar, cô liền muốn từ chối, nơi ồn ào điên cuồng như vậy cô chưa từng đến bao giờ, nhưng trong lòng khó tránh khỏi tò mò, mà Mặc Vũ Thần chính là hiểu được suy nghĩ đó của cô, nên bắt đầu nài nỉ òi đòi đi cho bằng được, Doãn Mạt chỉ có thể gật đầu đồng ý. Trong lòng cô vừa mong đợi lại vừa e ngại, dù sao trong quán bar có đủ mọi loại người, đối với hai cô gái trẻ tuổi xinh đẹp như hoa mà nói, vẫn là tràn đầy nguy hiểm.

Nhưng Mặc Vũ Thần không để ý chút nào, cô ấy nói: “Cũng không phải chúng ta đi đến những quán bar nhỏ. Bảo vệ, phục vụ, quản lý ở đó đều rất tốt, rất trách nhiệm, cậu không cần phải lo lắng đâu, chưa kể ‘chuy’ đã từng học Taekwondo, cho dù có xảy ra chuyện thì nhất định ‘chuy’ sẽ bảo vệ cung mà.”

Hai người vừa bước vào quán bar đã trở thành tâm điểm. Cả người Vạn Vũ Thần mặc toàn đồ đen, váy ngắn trên gối cũng cực kì gợi cảm, cô không trang điểm đậm nhưng lại hết sức quyến rũ, che giấu được nét thanh tú của mình, toàn thân lộ ra một loại khí chất cao quý thần bí.

Vạn Vũ Thần lôi kéo Doãn Mạt đến ngồi trên quầy bar, gọi hai ly champagne.

Doãn Mạt vừa nhấp rượu, vừa quan sát những người xung quanh, cô phát hiện có ánh mắt của mấy tên thanh niên đảo quanh soi mói trên cơ thể hai người bọn họ, điều này làm cho Doãn Mạt hơi mất tự nhiên. Quay qua nhìn Vạn Vũ Thần, cô ấy cũng biết nhưng giả vờ như không, nét mặt lạnh nhạt, khoe miệng cười mỉm, cơ thể còn lắc lư theo nhạc nữa, trước đây Doãn Mạt chưa từng thấy qua dáng vẻ mỉa mai này của Vạn Vũ Thần.

“A Mặc, cậu thường xuyên đến quán bar à?”

Vạn Vũ Thần gật đầu, khẽ lại gần Doãn Mạt, tùy ý nói: “Lần đầu tiên mình đến quán bar uống rượu là vì thất tình, mượn rượu giải sầu đó, sau đó mỗi khi tâm trạng không tốt thì đều có thói quen đến đây xả stress.” Cô rất hào khí uống một ngụm rượu, còn nói: “Đương nhiên, hôm nay dẫn cậu đến đây là để chơi đùa vui vẻ, không phải là do tâm trạng không tốt đâu.”

Lần đầu tiên nghe Vạn Vũ Thần nói đến vấn đề tình cảm, Doãn Mạt hơi ngạc nhiên, dù cô ấy nói không nhiều nhưng vẫn có thể nhận thấy được nỗi cô đơn trong lời nói đó, chắc hẳn lần thất tình đó nhất định rất đau khổ. Doãn Mạt chưa từng yêu, cũng chưa từng thích ai, cho nên cũng không biết nên nói gì liền cho qua đề tài này.

“Cậu là con gái, cũng đừng nên đến nơi này một mình, tâm trạng không tốt muốn uống rượu cũng không nhất định phải uống ở quán bar đâu.”

Vạn Vũ Thần khoát tay. “Yên tâm, mấy quán bar mình đến đều rất đáng hoàng, an ninh cũng tốt, không có ai dám gây sự đâu.”

Doãn Mạt không quen nhìn thấy thái độ thờ ơ này của cô. “Vậy nếu lỡ như xảy ra chuyện gì thì sao, cậu cũng phó mặc cho trời à.”

Vạn Vũ Thần sững người, ánh mắt dần âm trầm, nhưng rất nhanh lại nở một nụ cười thật tươi, nói: “Biết rồi, tiểu quân gia.”

Bạn đang đọc truyện *Em Gái, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Ngoại truyện về Vạn Vũ Thần

Editor: Trịnh Phương

Beta: Mèo TM

Nói đến mối tình đầu, Vạn Vũ Thần cảm thấy đó căn bản không thể coi là yêu, chẳng qua là lúc còn trẻ vẫn còn dại dột, cảm thấy thích thì liền ở chung với nhau mà thôi, đợi đến khi hai người dần quen thuộc, biết được những thiếu sót của đối phương, cảm giác thích thú ban đầu cũng sẽ dần phai nhạt theo.

Khi đó, thất tình quả thật là rất không dễ chịu, nhưng cũng chỉ có vậy. Sự tổn thương vào lúc đó không phải do tình yêu mang đến, mà là bởi vì lúc chia tay, lời nói châm chọc đầy nhấm nhát của bạn trai đã hoàn toàn đã thương sự cao ngạo và lòng tự ái của cô.

Khi đó cô rất kiêu ngạo, dựa vào vẻ bề ngoài xinh đẹp cùng tính cách sáng sủa, hơn nữa còn có rất nhiều người biết cô, thương thức cô, hâm mộ cô. Ở trường học, cô hăng hái, cao ngạo như một con Khổng Tước, cho nên khi bạn trai nói chia tay, cô nghĩ mãi cũng không thể hiểu được. Mặc dù cô không quá thích anh ta, nhưng bị người khác bỏ rơi là một việc rất mất mặt. Cô cảm thấy, chuyện như vậy, cả đời cũng không thể xảy ra ở trên người cô. Chỉ có chuyện cô bỏ rơi người khác, làm gì có đạo lý người khác bỏ rơi cô chứ?

Cô hỏi anh ta nguyên nhân.

Anh ta nói: "Vạn Vũ Thần, cô quá kiêu ngạo, quá bướng bỉnh, quá tự cho mình là đúng. Cô cho rằng cô là ai? Chỉ là xinh đẹp hơn người khác một chút mà thôi, nhưng mà gái đẹp thì ở đâu chẳng có, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu. Những cô gái khác đều dịu dàng nghe lời, chỉ có cô là khác, cô cho mình là nữ vương sao? Cho rằng tất cả mọi người phải nghe lời cô sao? Thật xin lỗi, tôi không phải cha mẹ cô, cũng không phải là fan hâm mộ của cô, không cần phải chịu đựng sự sắp đặt của cô, hơn nữa cô vốn cũng không đặt tôi vào mắt. Cứ như vậy đi, mọi người hảo tự hảo tán (*)."

(*) Hảo tự hảo tán: Dễ đến với nhau thì dễ chia tay; đến với nhau trong vui vẻ thì cũng nên chia tay trong vui vẻ.

"À, đúng rồi." Anh ta quay đầu lại. "Về sau cô nên thu liễm tính khí của mình một chút đi, nếu không sẽ không có tên đàn ông nào dám yêu cô đâu." Sau đó liền tiêu sái, nghênh ngang rời đi, để lại Vạn Vũ Thần nghiến mặt đứng tại chỗ, tức giận đến không thở nổi.

"Anh TMD (con mẹ nó) nói bà đây không có người đàn ông nào dám yêu? Buồn cười, rõ ràng mất chính mình bị mù, còn đổ hết tội lên người bà đây, bà đây nguyên rửa anh cả đời bất lực——"

Vạn Vũ Thần nhìn về phía trước mà chửi đến khản cả giọng, nhưng tên kia ngay cả một bóng lưng cũng không để lại cho cô.

Cô chán nản suốt mấy ngày, ngay cả học cũng không muốn đi, buồn bực nằm vùi ở nhà, mặc cho cha mẹ khuyên như thế nào cũng vô ích, sau đó, cô thật sự không chịu nổi chuyện bị người nhà cầu nhau nữa, liền vác cặp sách ra ngoài, cha mẹ nghĩ rằng cô đi học, nhưng thật ra là cô tới quán bar.

Khi đó, cô vẫn còn là vị thành niên, không thể vào những quán bar lớn, cho nên đành phải tới một quán bar nhỏ trong hẻm.

Cô chọn một quán có cách trang trí trông cũng không tệ, vừa đẩy cửa đi vào liền gặp tiếng nhạc đỉnh tai nhức óc. Nhân viên phục vụ thấy cô mặc đồng phục học sinh lại đeo cặp sách nhưng vẫn cười híp mắt mời cô vào. Cô chọn một bàn hai người rồi ngồi xuống, nhìn menu rượu mà chậm chạp chưa biết chọn món gì, cuối cùng cũng chỉ gọi một đồng lớn bia, sau đó ngồi uống.

Cô biết có rất nhiều người đang nhìn mình, những ánh mắt háo sắc đáng ghét kia làm cả người cô không thoải mái, nhưng ngoài mặt, cô lại không lộ vẻ gì, chỉ nhìn đám nam nữ đang điên cuồng lắc lư trên sàn nhảy, uống bia của mình.

Chờ đến lúc uống hết ba chai bia xuống bụng, cô đã cảm thấy đầu có chút choáng váng, bụng căng đến khó chịu, cô nhịn không được mà đi tới WC.

Sau khi trở ra, cô tiếp tục uống, nhưng còn chưa uống được bao nhiêu, cô liền cảm thấy từng trận choáng váng, tới rất mãnh liệt, rất đột ngột, thân thể cũng dần trở nên nóng nực. Dù cô vẫn còn trẻ nhưng cũng biết thân thể mình vào lúc này có chút không bình thường, cô biết chính mình bị người khác bỏ thuốc. Cô luống cuống, vội vàng đeo cặp sách lên lưng, nghiêng ngã lao đảo chạy ra khỏi cửa.

Quả nhiên, cô rất nhanh đã bị ba người đàn ông bao vây.

Cô từng học Taekwondo, nhưng bây giờ cô căn bản không còn hơi sức, hai chân đều run lên, thân thể càng ngày càng nóng ran khó chịu, sao có thể là đối thủ của ba người đàn ông được chứ?

Cô có chút tuyệt vọng, không hiểu tại sao mọi chuyện lại phát triển thành như vậy. Cô chỉ là muốn tìm một chỗ để phát tiết một chút thôi, sao lại gặp phải loại chuyện cầu huyết mà chỉ có thể xảy ra trong phim truyện?

Ba người đàn ông rất nhanh đã tiến lại gần cô, cả đám đều mang vẻ mặt thèm thuồng bỉ ổi, Vạn Vũ Thần nhìn vào chỉ cảm thấy buồn nôn, nếu bị bọn họ chạm vào, còn không bằng chết đi cho xong!

Cô hung hăng cắn đầu lưỡi của mình, cảm giác đau đớn khiến đầu óc của cô tỉnh táo hơn chút, sau đó cầm cặp sách che ở trước ngực, liều mạng phản kháng, cũng không biết đá trúng chỗ nào của bọn họ, một người đàn ông ở trước mặt đột nhiên ngã xuống, cô nhân cơ hội này mà lập tức chạy đi, cố sức chạy, chạy trời chết, cô chỉ biết chạy, sau đó... Đầu va vào trong ngực của người nào đó.

Trong ngực của anh rất thoải mái, hương vị tươi mát rất đặc biệt, như đặt mình trong một suối nước tươi mát, dập tắt cảm giác giác nóng ran trong cô, nhưng sau đó lại là dục vọng mãnh liệt hơn, cô đã mơ hồ không rõ, chỉ muốn thỏa mãn thân thể đang khô sở.

Sau đó thì sao? Sau đó chính là củi khô lửa bốc, chuyện đã xảy ra là không thể ngăn cản, đợi đến khi cô tỉnh lại, phát hiện mình nằm ở trên giường trong khách sạn, mới chợt hiểu ra, lần đầu tiên của cô đã hiến tặng cho một người đàn ông mà bản thân mình không biết mặt.

Bạn đang đọc truyện *Em Gái, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Không kiềm hãm được

Edit + Beta: Shailene.419

Mấy ly rượu xuống bụng, Doãn Mạt cũng dần dần thả lỏng, không bút rứt giống như lúc mới đến. Hai người nói nói cười cười, thỉnh thoảng có đàn ông qua mời uống rượu, nhưng đều bị Mặc Vũ Thần đuổi đi.

"Đi, đi nhảy nào."

Doãn Mạt lắc đầu, "Mình không biết."

"Cái này có gì đâu, ra uốn éo là được rồi."

Thấy Mặc Vũ Thần muốn kéo cô đi, Doãn Mạt vội nói: "Mình đi vệ sinh, cậu nhảy trước đi."

"Được rồi, phải nhớ, nếu như có đàn ông bắt chuyện, đừng để ý đến bọn họ."

Nhìn Doãn Mạt gật đầu, Mặc Vũ Thần cũng không nói nhiều, đi về phía sân nhảy.

Doãn Mạt tìm được nhà vệ sinh, xả nước, cảm giác cả người tỉnh táo rất nhiều, mặc dù từ lượng của cô không tệ, nhưng mấy ly rượu chất xuống bụng vẫn có chút choáng váng.

Ra khỏi nhà vệ sinh, cô thẳng phía trước mà đi, lúc đi ngang qua lối đi phòng bao, không khỏi liếc nhìn sang bên cạnh mấy lần, quán bar này đúng là mắc tiền, trang hoàng thiết bị cực kỳ sang trọng, nếu như không có ánh đèn mờ ảo và tiếng nhạc đinh tai thì quán bar và dãy phòng bao này đã trở thành nơi xa xỉ cao cấp cực kỳ sang trọng, khó trách rượu lại mắc đến như vậy. Doãn Mạt tắc lưỡi, dùng kính tế của cô hay là của học sinh, nhiều đến mấy mà đến chỗ như vậy mấy lần, chỉ sợ có mà phá sản.

Cho nên, ném thử một lần là đủ rồi.

Doãn Mạt thu hồi tầm mắt, vừa định bước nhanh bỏ đi, liền nghe được bên ngoài hành lang truyền đến giọng nói của phụ nữ, cô vốn không để ý, nhưng có thể nghe được nội dung cuộc nói chuyện, cô lập tức dừng bước, đi theo tiếng nói chuyện.

"A Trạ, tại sao anh lại không thích em? Em có chỗ nào không tốt, anh nói ra em nhất định sẽ đổi."

Doãn Mạt càng đến gần, âm thanh khò khè thút thít của người phụ nữ càng rõ ràng, càng nghe càng quá quen thuộc.

Một lát sau truyền đến một giọng nam Doãn Mạt không thể quen thuộc hơn được nữa, "Dương Di, em uống say rồi."

Hai người họ chính là Doãn Trạ và Dương Di.

"Em không say!" Giọng của Dương Di đột nhiên lên cao, "Em thích anh nhiều năm như vậy, tại sao không thể nhìn em lâu một chút? Rõ ràng cô chú cũng rất hài lòng với em, vậy thì tại sao em không thể hài lòng anh? Em không ngại anh tàn tật, cũng không ngại anh không phải ruột thịt của cô chú, càng không ngại sau này anh có bao nhiêu tài sản, xem như không có, em cũng không có vấn đề..."

"Dương Di!" Giọng nói của Doãn Trạ trở nên lạnh lùng, anh nhìn chăm chăm Dương Di, ánh mắt trầm trầm, đây là điềm báo trước anh sẽ tức giận. "Tôi nói rồi, chúng ta mãi mãi chỉ là bạn, nếu như em không thể chấp nhận, có thể, ngày mai tôi sẽ đưa em về Ý."

Nói xong, Doãn Trạ lấy điện thoại ra, bấm một dãy số, "Tiểu Lưu, tới phòng bao đưa cô Dương về nhà."

"A Trạ..." Dương Di vội vàng kéo Doãn Trạ lại, giọng điệu cầu khẩn: "Đừng đuổi em đi, em sai rồi, em không nên nói những lời ấy, đừng đuổi em đi"

được không?" Cô biết cô vô tình chạm phải điều cấm kỵ của Doãn Trạ, chắc là rất cay nghiệt, so với người ta tưởng tượng thì càng tuyệt tình hơn, có thể nói là như vậy, cô còn chưa kịp kiềm chế tình cảm dành cho anh, đã không còn cách quay đầu, trong đầu còn nghĩ chỉ cần anh không thích bất kì người phụ nữ nào, cô đều có cơ hội cảm động anh, có lẽ đến một ngày nào đó, anh cảm thấy mình có thể cân nhắc đến chuyện kết hôn, thì người đầu tiên nghĩ đến sẽ là cô.

Doãn Trạ không lên tiếng, chờ tiểu Lưu đưa Dương Di đi, anh cũng rời quán bar.

Doãn Mạ tựa vào khúc quanh trên tường, cô không biết phía sau xảy ra chuyện gì, trong đầu chỉ quanh quẩn một câu nói: Anh không phải ruột thịt của cô chứ...

Ý của Dương Di là gì, cô nói anh không phải con ruột của bố mẹ? Điều này sao có thể!

Bây giờ đầu óc của cô rối bời, không thể nói ra tâm trạng lúc này của mình như thế nào được, giống như ngoài cảm giác khiếp sợ không khác cảm giác đau lòng là mấy, trong lòng rất rối ren, giống như một đoạn len rối vậy, tựa như mọi thứ sáng tỏ lại thành mơ hồ.

Cô mất hồn mất vía đi tới trước phòng, tiếng nhạc đỉnh tai nhức óc khiến cô càng phiền loạn, cô nhủ chân mày tìm Mặc Vũ Thần trong đám đông trên sàn nhảy, trong đám người điên cuồng giỡn giũa chẳng khác gì nhau, dưới ánh đèn mờ vồn dĩ không tìm được bóng dáng Mặc Vũ Thần.

Cô hơi phiền não, lấy điện thoại ra gọi Mặc Vũ Thần, đúng như dự đoán không ai nghe máy. Khi cô định bước vào sàn nhảy tìm kiếm, người pha chế trong quầy bar nói: "Em gái nhỏ, tìm cô gái đi cùng em phải không?"

Doãn Mạ bận bịu gật đầu một cái.

"Mới vừa nãy có mâu thuẫn với mấy chàng trai, sau đó bị một vị tiên sinh mang đi rồi."

"Cái gì!" Doãn Mạ thất kinh, "Ai mang cô ấy đi?"

"Cái này thì tôi không rõ, chắc là người quen, cô gái ấy tự nguyện đi theo anh ta."

Doãn Mạ nói tiếng "Cám ơn" rồi rời quầy rượu, cô đi ra phố, không có tiếng nhạc quá nhiều, gần như dễ chịu hơn một chút, cô cầm điện thoại di động tiếp tục gọi cho Mặc Vũ Thần.

A Mặc cũng uống nhiều, lỡ như người đàn ông kia có ý đồ, nhân lúc đầu óc cô ấy không tỉnh táo mà mang đi thì biết làm thế nào?

Nghe từng tiếng "Tút... tut...", trong lòng Doãn Mạ càng lúc càng sợ hãi, vừa nghĩ đến tình cảnh của Mặc Vũ Thần, cô liền muốn bật khóc.

A Mặc chết, luôn miệng nói không sao không sao, chết tiệt cái không sao!

Khi Doãn Mạ suýt chút nữa báo cảnh sát, điện thoại rút cuộc cũng được kết nối, cô vội vàng hỏi: "A Mặc, cậu đang ở đâu, có sao không?"

Đầu dây bên kia không có tiếng động, chỉ loáng thoáng nghe tiếng thở, một lát sau mới truyền đến giọng nói của Mặc Vũ Thần: "Tiểu Mạ, xin lỗi, mình bỏ đi trước, mình không sao, cậu mau về nhà đi."

Tốc độ nói của Mặc Vũ Thần rất nhanh, tựa như đang đè nén gì đó, giọng nói hơi trầm thấp.

Doãn Mạ không suy nghĩ nhiều, chỉ nghĩ là do cô ấy uống nhiều rượu.

"Nghe nói có một người đàn ông mang cậu đi, là người quen à?"

"Ừ, người quen, cậu yên tâm, ha--- " Cô ấy ngập một cái, "Tiểu Mạ, mình mệt quá, không nói nữa, cậu mau về nhà ngủ đi, đừng lang thang bên ngoài."

Doãn Mạ cúp điện thoại, cuối cùng cũng yên tâm, sau đó đón xe trở về cái ổ nhỏ của mình.

Doãn Mạ vừa vào phòng, liền nhìn thấy trước cửa có một đôi giày da thủ công của nam, trái tim cô giật thót, nhẹ nhàng đi đến cửa phòng Doãn Trạ, từ từ đẩy cửa phòng ra, trên giường lại không có Doãn Trạ. Cô buồn bực đi một vòng trong phòng, nhưng không thấy bóng người đâu.

Cô quay lại nhìn đôi giày trước cửa, chính xác là của anh, anh chỉ thích mang loại giày này, nhưng tại sao trong phòng lại không có anh? Kỳ quái...

Doãn Mạ suy nghĩ một lúc, trong ngực dấy lên một xúc cảm mãnh liệt, cô lập tức đi đến phòng mình, hít sâu một hơi, mở cửa phòng mình ra nhìn -- chỉ thấy trên cái giường hoa của mình, có một người nằm nghiêng, trên đất đánh rơi một cái áo vest đen...

Cô từ từ đến gần, nương theo ánh sáng từ ngọn đèn trong phòng khách truyền đến, đánh giá mức độ say ngủ của Doãn Trạ.

Hô hấp của anh rất nặng nề, mùi rượu trong phòng cũng rất nồng nặc, anh uống không ít rượu, khó trách ngay cả quần áo không thay cũng không tắm, cứ thế mà ngủ. Doãn Mạ biết anh bình thường rất ưa sạch sẽ, mặc dù là đàn ông, nhưng luôn dọn dẹp nhà cửa ngăn nắp gọn gàng, không chịu nổi một chút xáo trộn, ngay cả một cô gái cũng cảm thấy mặc cảm. Cho dù là bây giờ, anh hơi có vẻ chán chường, Doãn Mạ cũng thấy mê người, anh tốt như

vậy, ưu tú như vậy, tương lai ai sẽ là người bên cạnh chăm sóc anh?

Doãn Mạt ngồi ở mép giường, nhẹ nhàng đưa tay lau chút vết vụn trên gò má anh, mặt anh rất nóng, tựa hồ nhiệt độ của anh cũng truyền đến cơ thể anh, khiến cơ thể anh khô nóng lên. Doãn Mạt cúi đầu xuống từ từ sát lại gần mặt Doãn Trạ, muốn nhìn anh thật rõ ràng, hơi thở vừa nồng nặc vừa nặng nề phả vào mặt, mang theo mùi rượu, không khó ngủ, ngược lại say lòng người.

Hai người không phải anh em ruột sao?

Cẩn thận nhìn mặt Doãn Trạ, mắt Doãn Mạt híp lại, trong đầu nghĩ: Đúng vậy, mặc dù hai người họ đều có vóc dáng ưa nhìn, nhưng quả thật không giống nhau...

Doãn Mạt cảm thấy mình hơi say, đầu óc choáng váng, nhưng trong đầu lại hiện lên hình ảnh anh hôn cô khi còn bé, gần như có thể nhớ lại cảm xúc lúc đó, âm áp nhưng mãnh liệt... Nhìn chăm chăm vào môi Doãn Trạ, Doãn Mạt nuốt nước bọt, chỉ cảm thấy hình dáng này thật mê người, cô từ từ cúi đầu xuống, nghĩ: Hai người không phải anh em ruột, hôn môi cũng có thể mà...

Bạn đang đọc truyện *Em Gái, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Sáng tỏ

Editor: Erica Klausee.

Beta: Hepc

Hai con mắt đen nhánh gần ngay trước mắt, trầm lắng như mực, ánh mắt vốn lơ mờ của Doãn Mạt đột nhiên trọn to, lập tức bùng tỉnh.

Cô đang làm gì đây!

Lúc này môi hai người như chạm như không, tay của Doãn Mạt còn đặt ở trên mặt của Doãn Trạ, khoảng cách mập mờ, hơi thở say mê, mọi thứ như cảnh trong mơ, giống như trong ảo tưởng của mình.

Cô giống như một tên trộm ví bị bắt, sợ hãi muốn lập tức chạy trốn, nhưng Doãn Trạ lại không cho cô cơ hội như vậy, nhanh chóng ôm lấy eo của cô, trong nháy mắt cả người Doãn Mạt ngã vào trên người anh, theo sau đó chính là nụ hôn lưỡi cuồng nhiệt như lửa, không chút do dự, trực tiếp tiến vào tới cùng.

Mà Doãn Mạt thì sao, gần như mỗi lần bị xâm nhập thì buông bỏ giấy giữa, sự phản kháng lập tức tan rã, mê rồi (*) thành một nùi.

(*) mê muội và rối loạn.

Cô bám vào Doãn Trạ thật chặt, ngây ngô lại lớn mật đáp lại anh, mặc cho anh dẫn dắt tiến vào kích thích điên cuồng như chưa bao giờ trải nghiệm qua.

Nhiệt độ trong phòng dần dần tăng lên, cơ thể áp sát, môi lưỡi dây dưa, tình cảm nồng nhiệt, dường như tình dục đã bùng lên là không thể ngăn cản, nhưng mà một giây kế tiếp, Doãn Trạ đột nhiên đẩy người ở trên mình ra, chưa kịp kiểm soát phương hướng, Doãn Mạt đã bị đẩy xuống giường, té ngồi dưới đất.

Tóc cô rối loạn, đôi môi sưng đỏ, ánh mắt mơ màng, sững sờ nhìn về phía Doãn Trạ, dường như trong nháy mắt không phản ứng kịp với tình huống trước mắt.

Vậy mà Doãn Trạ chỉ nhìn cô một cái, rồi vội vàng đi ra khỏi phòng, không một chút do dự.

Ánh nhìn kia chứa cảm xúc gì? Có khiếp sợ, có bối rối, có hối tiếc, còn có điều gì? Doãn Mạt không biết, cô chỉ thấy được những điều đó, chẳng lẽ chỉ có thể thôi ư.....

Sau đó, Doãn Mạt nghe thấy tiếng đóng cửa, sao anh lại có thể rời đi như vậy?

Doãn Mạt cắn môi, bất lực òa khóc, rốt cuộc cô cũng hiểu rõ tình cảm của mình dành cho anh là gì, hoàn toàn không phải tình anh em hay tình thân, rõ ràng chính là một người phụ nữ yêu say đắm một người đàn ông, ngay cả cô cũng không biết, từ lúc nào, thứ tình cảm này đã lặng lẽ nảy sinh, càng ngày càng lớn.

Khó trách nghĩ đến anh trai, tâm trạng cô luôn luôn cực kỳ phức tạp; khó trách cô lại không thích Dương Di như vậy, không phải là cô ghen tỵ với sự hoàn mỹ của cô ấy, thứ cô ghen tỵ chính là cô ấy có thể đứng ở bên cạnh anh, có thể được người ta khen ngợi họ xứng đôi, có thể không kiêng kỵ gì mà bày tỏ tình yêu; khó trách, khó trách cô luôn luôn nhớ tới nụ hôn của anh, ở trong lòng luôn luôn miêu tả bộ dáng của anh.....

Trước kia cô không dám nghĩ, không dám làm rõ tình cảm của mình, bởi vì bọn họ là anh em, cô vẫn cho rằng bọn họ là anh em ruột, cho nên cô sợ trong khoảnh khắc bản thân nhận ra sẽ không chấp nhận được, cho nên vẫn vờ hồ đồ. Chuyện này chính là loạn luân đó! Cô hoàn toàn không dám nghĩ, cũng không muốn suy nghĩ. Nhưng hôm nay, ở quán bar, Dương Di lại nói anh trai không phải con ruột của cha mẹ, cho nên..... bọn họ không phải anh em ruột? Bọn họ không có quan hệ máu mủ!

Doãn Mạt lau nước mắt trên mặt đi, suy nghĩ một lát, quyết định sáng sớm ngày mai trở về nhà hỏi mẹ, nhất định phải nắm rõ mọi chuyện.

Nếu đã nhận ra tình cảm thật sự của mình, Doãn Mạt cũng sẽ không dài dòng dây dưa, nếu như bọn họ là anh em ruột, cô lập tức cắt đứt tình cảm của mình, sau này tuyệt không nghĩ ngợi lung tung, nhưng nếu như bọn họ không phải anh em ruột, không có quan hệ máu mủ, vậy thì..... Doãn Mạt siết chặt hai tay, mấp máy môi, vậy thì anh trai, nếu anh dám hôn em, thì phải gánh chịu trách nhiệm!

Doãn Mạt trằn trọc cả đêm không ngủ được, rốt cuộc vào lúc hơn ba giờ sáng mới mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi. Vừa mở mắt, tám giờ, cô nhanh chóng rời giường rửa mặt một lượt rồi trở về nhà.

Kết quả vừa vào cửa nhà đã nghe thấy cuộc trò chuyện của mẹ và Dương Di.

Giang Tinh Liên nén tức giận, "A Trạ đã xảy ra chuyện gì, con về Italy hay không đâu phải do nó quyết định? Nếu không phải người yêu, nó có tư cách gì quyết định con đi hay ở chứ?"

Dương Di kéo tay của Giang Tinh Liên, về mặt yếu đuối uất ức, "Di à, di đừng nóng giận, có lẽ là do con nói sai gì đó, chọc anh ấy giận thôi."

"Cho dù là con nói sai, cũng không thể đối xử với con gái nhà người ta như vậy....."

"Mẹ, đã xảy ra chuyện gì thế ạ?" Doãn Mạt cắt ngang lời của mẹ, mặc dù trong lòng lơ mơ hiểu ra tình huống trước mắt thế nào nhưng vẫn giả vờ như không biết hỏi lại, tuy nhiên, về mặt khi nhìn Dương Di cực kỳ lạnh nhạt.

"Bảo bối, con về rồi." Giang Tinh Liên thấy con gái, lửa giận giảm xuống một chút, vẫy Doãn Mạt tới ngồi ở bên cạnh.

"Tiểu Mạt." Dương Di cười lên tiếng chào cô.

Doãn Mạt cũng cười cười, "Chị Dương Di đến thật là sớm."

Dương Di rũ mắt xuống, "Chị tới để chào tạm biệt di."

Giang Tinh Liên vừa nghe Dương Di nói như vậy, lửa giận lại nổi lên, "Bảo bối, gọi điện thoại bảo anh con trở về."

"Anh đang làm việc mà, có chuyện gì quan trọng muốn anh ấy về vào lúc này vậy ạ?"

"Còn không phải là....." Giang Tinh Liên liếc Dương Di, vội ngừng lời lại, nói khéo, "Anh con cũng thật là, tính khí mình kém, còn phát lửa giận lên trên đầu Tiểu Di, Tiểu Di chỉ là nói nhiều mấy câu, đã bắt nó về Italy, chuyện này là sao chứ!"

Doãn Mạt thầm cười lạnh trong lòng, nhìn Dương Di càng ngày càng cảm thấy chướng mắt, chuyện này mà cũng tới đây nói với mẹ, cô ấy quá tự tin hay quá ngu ngốc vậy?

"Mẹ, câu này của mẹ chẳng bình thường tí nào, tính tình của anh sao có thể coi là kém được chứ? Chắc có hiểu lầm gì đó.....phải không ạ?" Ánh mắt Doãn Mạt chuyển lên người Dương Di, mang theo vẻ tìm tòi nghiên cứu, "Chị Dương Di, tại sao anh em lại tùy hứng như thế ạ? Đây không phải là tác phong bình thường của anh ấy."

Ánh mắt của Dương Di và Doãn Mạt giao nhau một giây, rồi chuyển đi ngay tức khắc, cô nói khẽ: "Chị cũng không rõ ràng lắm, chắc do chị nói sai điều gì đó....."

.....

Không bao lâu sau, Dương Di liền đứng dậy nói sắp trở về chuyến bay, chào tạm biệt Giang Tinh Liên xong, Doãn Mạt tiễn cô ấy đến cửa chính.

Ở cửa, hai người đứng mặt đối mặt, từ đầu đến cuối Dương Di vẫn giữ nguyên nụ cười hoàn mỹ, vừa định nói lời tạm biệt với Doãn Mạt rồi rời đi thì nghe thấy cô mở miệng nói:

"Chị Dương Di, biết vì sao anh trai không thích chị không?"

Cơ thể Dương Di cứng lại, nhìn Doãn Mạt với ánh mắt dò hỏi.

"Chỉ với chuyện hôm nay chị làm, anh tôi đã không có khả năng thích chị, phụ nữ ấy à, có đôi khi không nên chấp nhất một chút thì tốt hơn, không phải là của mình thì cần gì phải cưỡng cầu."

Giọng Doãn Mạt lạnh nhạt, trên gương mặt còn vương nét đáng yêu là vẻ hờ hững, nụ cười của Dương Di cứng đờ, "Tiểu Mạt, chị chẳng hiểu em đang nói gì cả, nhưng mà chị thích anh trai của em, không thử làm sao biết không phải là của mình?"

"VẬY..... Giờ chắc chị đã biết rồi nhỉ?"

Dương Di hoàn toàn không duy trì nổi nụ cười của mình nữa, cô nhủ mày, ngẫm nghĩ nhìn Doãn Mạt, lại càng không hiểu định ý của Doãn Mạt đối với cô ấy đến từ đâu.

Doãn Mạt quay về trạng thái ban đầu, cười lớn tiếng, "Chào tạm biệt chị Dương Di, chúc chị lên đường thuận buồm xuôi gió."

Doãn Mạt trở vào trong nhà, ngay tức khắc thấy mẹ đang gọi điện thoại cảm rằm anh trai, cô thở dài một hơi, thật sự không hiểu vì sao mẹ thích Dương Di nữa.

"Mẹ, nói với anh một tiếng, bảo anh ấy tối nay về nhà ăn cơm." Dứt lời, Doãn Mạt liền đi tới phòng bếp, tìm thức ăn.

Khi mẹ thừa nhận Doãn TrạM được nhận nuôi từ cô nhi viện, không phải là anh trai ruột của cô, Doãn Mạt trái lại cũng không kinh ngạc một chút nào. Dành cả tối đêm qua để suy nghĩ, cô nhận ra trong cuộc sống thực tế tồn tại rất nhiều kẻ hở, ví dụ như lúc đầu anh trai rất ghét cô; ví dụ như có lúc thái độ của cha mẹ với Doãn TrạM làm cô cảm thấy khó hiểu; ví dụ như thái độ của anh trai với bố mẹ thay không phải là kính yêu, mà là tôn kính và lấy lòng.....

Mẹ nói, sợ cô biết rõ chân tướng sẽ không thân thiết với anh trai nữa, tạo ra khoảng cách giữa hai anh em, mới luôn gạt cô. Nếu như trước đây, khi không để ý tình cảm thật sự của mình, có lẽ cô sẽ có chút không tiếp nhận nổi, nhưng bây giờ..... Cô chỉ cảm thấy may mắn. Ý nghĩ như vậy có thể không công bằng với Doãn TrạM, anh luôn luôn cực kỳ cố gắng và xuất sắc mọi mặt, ở trước mặt cha mẹ vĩnh viễn là một đứa bé hiểu chuyện nghe lời, Doãn Mạt biết, anh chỉ là muốn chứng minh cho cha mẹ thấy, quyết định nhận nuôi anh lúc trước không hề sai, anh cũng chỉ..... khát khao có gia đình mà thôi.

Doãn Mạt có chút đau lòng, quá khứ của anh, cố gắng của anh, sự ảm nẫN* của anh.....

(*) Ngấm ngầm chịu đựng.

Bạn đang đọc truyện *Em Gái, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Lúc nên ra tay thì phải ra tay

Editor: Erica Kausee.

Beta:Hepc

Buổi tối, Doãn TrạM trở về nhà, vẻ mặt bình thản, một bộ mặt vô cảm, hoàn toàn không nhìn ra chuyện gì khác thường, nhưng Doãn Mạt để ý thấy từ đầu đến cuối ánh mắt của anh chưa từng dừng lại ở trên người của cô.

Doãn Mạt cũng giữ nguyên dáng vẻ bình thường, nói cười hi hi với cha mẹ, giống như chuyện kim lòng không được tối hôm qua hoàn toàn không tồn tại.

Muốn vờ vịt, thì mọi người cùng nhau giả vờ thôi!

Bởi vì chuyện của Dương Di, Giang Tình Liên oán trách Doãn TrạM mấy câu, để hụt mất cô con dâu tốt như thế, Doãn TrạM đứng là không có ánh mắt tình tường. Doãn TrạM chỉ im lặng nghe, thỉnh thoảng gật đầu một cái, thái độ rất chân thành, Giang Tình Liên trách móc xong cũng không nói được nữa, cuối cùng, một câu "Con cháu tự có phúc của con cháu" của Doãn Thiên Khánh đã kết thúc chủ đề này.

Sau khi ăn xong, Doãn TrạM trở về phòng, Doãn Mạt làm tổ ở trên ghế sofa trong phòng khách xem ti vi với mẹ. Nhưng mặc dù ánh mắt của cô nhìn chăm chăm vào màn hình TV, nhưng suy nghĩ lại hoàn toàn không ở trên đó.

"Đúng rồi, mẹ ơi, chẳng biết chìa khóa phòng con dâu mất rồi ấy, mẹ có chiếc dự phòng nào không?"

Giang Tình Liên đang bị nội dung phim truyền hình hấp dẫn, cũng không suy nghĩ nhiều về lời nói của con gái, "Ồ ngăn kéo thứ hai của tủ đầu giường trong phòng mẹ, mặt mã là sinh nhật mẹ, con tự đi tìm đi."

"Dạ được." Doãn Mạt chạy nhanh như làn khói lên cầu thang, vào trong phòng cha mẹ, nhanh chóng tìm được chìa khóa, sau đó trở về phòng.

Cô tắm rửa trước, thay váy ngủ, sau đó liền chờ rồi lại chờ, đợi đến hơn mười giờ, cảm thấy không chênh lệch lắm cha mẹ đều ngủ rồi, mới lặng lẽ mở cửa phòng ra.

Phòng của vợ chồng họ Doãn ở cuối hành lang, cách phòng sách chính là phòng của Doãn Trạ, bên cạnh chính là của Doãn Mạ.

Cô đóng cửa lại, nhẹ nhàng đi tới trước cửa phòng của Doãn Trạ, gõ cửa.

"Ai đó?" Trong phòng truyền đến giọng nam trầm thấp.

Doãn Mạ nuốt nước miếng một cái, tự nhủ để bản thân bình tĩnh hơn một chút, "Là em."

Yên lặng mấy giây, trong phòng mới có tiếng Doãn Trạ truyền ra, "Anh ngủ rồi, có chuyện gì ngày mai hãy nói."

Doãn Mạ vừa nghe, nhủ mày, nghĩ thầm quả nhiên là như vậy, ngày mai hãy nói? Chỉ sợ lúc ấy anh đã đi làm rồi, khi nào gặp mặt lại còn không biết, anh luôn luôn có rất nhiều lý do trốn tránh cô.

Doãn Mạ lắc lắc chìa khóa trên tay, cười vênh vao.

Nhưng anh trai à, anh quá xem thường em rồi.

Doãn Mạ dùng chìa khóa mở cửa phòng ra, khí định thần nhàn(*) đi vào, nhẹ nhàng đóng cửa, rồi khóa lại.

(*) Bộ dạng bình tĩnh, nhàn nhã.

Cô thấy Doãn Trạ đang dựa vào thành giường đọc sách, nhạy bén bắt được sự hoảng hốt chợt lóe lên trong mắt của anh, cô hất cằm, lắc lắc chìa khóa trong tay cho anh thấy, khoe miệng vui thích kéo lên, cười đều gọi đồn.

"Anh trai, không phải anh bảo anh đang ngủ hả?"

Doãn Trạ để sách xuống, chân mảy nhú lại, "Ngủ ngay đây."

Doãn Mạ gật gật đầu, "A..." một tiếng, "Vậy bây giờ còn chưa ngủ, hẳn là vẫn có thể lãng phí mấy phút tâm sự với em chứ?"

Doãn Trạ đưa tay ấn vào hai bên thái dương, vén chăn lên ngồi ở bên giường, một bên ống quần trống rỗng, Doãn Mạ nhìn, nghĩ thầm: thiếu chút nữa mình đã quên anh trai cũng có chỗ thiếu sót. Nhưng chỗ thiếu sót này có hề gì chứ?

Anh thỏa hiệp nói: "Có thể, em muốn tán gẫu chuyện gì với anh?"

"Tán gẫu về..... chuyện hôm đó anh hôn em." Doãn Mạ chăm chú nhìn anh.

Doãn Trạ do dự một lát, nói: "Ngày hôm đó anh uống say, xem em là người phụ nữ khác, Tiểu Mạ hãy quên đi, là lỗi của anh trai."

Nụ cười của Doãn Mạ biến mất, cô đến gần anh, "Khá lắm, xem em là người phụ nữ khác hử, vậy cái lần tám năm trước thì sao? Cũng xem em là người phụ nữ khác sao? Anh đói khát đến thế à?"

"Doãn Mạ!" Chân mảy Doãn Trạ nhú chặt, trong giọng nói cất chứa sự tức giận.

"Anh có thể tìm cái cớ khác, nhưng không cho phép nói xem em là người phụ nữ khác!" Cô nâng cao giọng, trong giọng nói có sự bướng bỉnh và uất ức không nói ra được, "Em đã biết, chúng ta không phải anh em ruột, ở chung một chỗ cũng không sao, anh không phải kiểm cớ nữa, anh, chúng ta....."

"Tiểu Mạ." Doãn Trạ ngắt lời cô, "Cho dù chúng ta không phải anh em ruột, nhưng về mặt luật pháp, chúng ta chính là anh em ruột, điều này vĩnh viễn sẽ không thay đổi."

"Cũng có thể thay đổi luật pháp mà, chúng ta vốn không có quan hệ máu mủ."

"Cha mẹ sẽ không chấp nhận....."

"Em sẽ tìm bọn họ." Nói xong, Doãn Mạ liền xoay người định đi tìm bố mẹ, nhưng ngay sau đó, cô bị Doãn Trạ kéo lại.

"Tiểu Mạ, em có thể ngoan ngoãn một chút dừng hành động theo cảm tính nữa hay không? Chuyện tối ngày hôm qua là anh hồ đồ phạm sai lầm, anh bảo đảm sau này sẽ không xảy ra nữa, em hãy quên đi." Anh thở dài một cái, "Anh biết rõ em vẫn xem anh là anh trai, em không có kinh nghiệm yêu đương, có thể nhất thời không phân biệt được em với anh là tình thân hay tình yêu, em phải lý trí một chút, hiểu chưa?"

"Anh, anh cho rằng em còn là đứa trẻ mười tuổi à?" Doãn Mạ giãy khỏi tay anh, cảm thấy có nói thêm gì cũng sẽ không có hiệu quả, "Thời gian không còn sớm, anh nên ngủ đi."

Cô vốn định xoay người rời đi, nhưng sau một giây kế tiếp liền thay đổi ý định, bất ngờ vươn tay nắm cổ áo ngủ của Doãn Trạ, khom lưng tới gần đôi môi của anh, Doãn Trạ không hề đề phòng, ngay sau đó đã bị hôn.

Nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước, Doãn Mạ vừa chạm vào đã tách ra ngay tức khắc, cười để lại một câu "Nụ hôn chúc ngủ ngon" rồi vui sướng chạy đi.

Chắc chắc chắc, anh trai, cuộc chiến của chúng ta đã bắt đầu rồi, để xem ai có thể kiên trì đến cuối cùng, nhưng mà..... anh trai à, anh có thể chống cự được chứ?

Quả nhiên, hai ngày sau, Doãn Mạt không gặp mặt Doãn Trạ, anh gọi về nói công ty bề bộn nhiều việc, mỗi ngày đều phải tăng ca, nên ngủ lại ở trong công ty.

Giang Tinh Liên bất mãn nhìn chồng, "Tại sao anh cứ để A Trạ làm nhiều việc thế, cả ngày nó bận rộn chuyện của công ty thì tìm bạn gái thế nào?"

Doãn Thiên Khánh rất vô tội, "Anh nhớ rõ chưa từng phân cho A Trạ nhiều việc như vậy mà." Ông đồ đành vợ, "Nhất định là nó có quan điểm của mình, nói ra thì A Trạ rất cố gắng, em nên cảm thấy kiểu ngạo vì nó chứ."

"Nó đã ưu tú quá rồi, chỉ thiếu một người vợ tốt với đứa nhỏ đáng yêu....." Giang Tinh Liên dừng lại, đột nhiên có chút khản trương nắm tay chồng, "Anh nói, chẳng lẽ A Trạ không thích phụ nữ hả....."

Suýt chút nữa thì Doãn Mạt phun một ngụm nước ra, cô ho khan mấy tiếng, vô cùng khâm phục trí tưởng tượng của mẹ già nhà mình.

"Mẹ, mẹ xem nhiều phim truyền hình quá rồi thì phải? Nói bậy gì vậy."

"Haizz, còn không phải vì chuyện lớn cả đời của anh trai con khiến người ta lo lắng quá mức à, mẹ chưa từng nghe nó kết giao bạn gái đấy."

"Biết đâu ở nước ngoài anh từng kết giao bạn gái nhưng giấu mẹ thì sao." Doãn Mạt có chút rầu rĩ nói.

"Ồi chào~ cũng có khả năng lắm." Trái ngược với vẻ không vui của con gái, Giang Tinh Liên rất vui mừng, "Chỉ cần A Trạ thích phụ nữ là tốt rồi."

"Được rồi, chuyện của anh mẹ cũng đừng quá quan tâm, con sắp phải về trường học rồi đấy."

Tối chủ nhật, Doãn Mạt trở lại phòng, kết quả chỉ có một mình Lâm Đại có mặt ở đó.

"Tiểu Lăng và A Vạn đâu rồi?"

Lâm Đại lắc lắc đầu, "Tớ cũng vừa đến không lâu, chưa gặp họ."

Doãn Mạt gọi điện thoại cho Tề Hiểu Lăng trước, kết quả con bé này vẫn còn dính chung một chỗ với bạn trai, nói là sáng sớm ngày mai mới quay lại được. Sau đó cô bấm số của Vạn Vũ Thần, ngay tức khắc đã kết nối được.

"Tiểu Mạt, nghe nói câu lạc bộ leo núi tổ chức du lịch leo núi vào 11*, cậu có rảnh không?"

(*) Ngày 1 tháng 10, Quốc khánh Trung Quốc.

Doãn Mạt tính tính ngày, phát hiện tuần sau đã là 11 rồi, "Được, tớ rảnh, cậu thì sao?"

"Tớ cũng muốn đi lắm, nhưng phải thử nói với cha mẹ của tớ đã, bọn họ rất lo lắng." Lâm Đại nhiu mày, thật đúng là có cảm giác vừa nghe đã thương.

Doãn Mạt vỗ vỗ bả vai của cô, "Không có việc gì, đi đi, tớ chăm sóc cậu, chúng ta cứ từ từ."

"Được!" Lâm Đại vừa nghe, vui vẻ gật gù đầu.

Đứa nhỏ này, vẫn còn cần cổ vũ, Doãn Mạt thầm nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Em Gái, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Leo núi

Editor: Hepc

Beta: Niệm Vũ

Đúng như lời của Lâm Đại, tuần này câu lạc bộ leo núi đã mở một cuộc họp, nội dung chính là tiến hành tổ chức hoạt động leo núi vào 11, mọi người sẽ dựng lều trại trên núi rồi ngắm mặt trời lặn vào buổi chiều, các thành viên thích đều có thể tham gia, không giới hạn số người. Câu lạc bộ có khá nhiều

thành viên, nhưng cuối cùng chỉ có khoảng chừng mười người ghi danh, dĩ nhiên Doãn Mạt và Lâm Đại cũng tham gia.

Chủ nhật, Doãn Mạt về nhà chuẩn bị quần áo và thức ăn tươm tất, sau đó chuẩn bị một ít đồ dùng sinh hoạt, rồi bắt đầu mong đợi đến 11.

Nghe cha mẹ nói, Doãn Trạch đã rời nhà đi đâu đó, tầm nửa tháng sau mới trở lại, sau khi biết Doãn Mạt cũng không gấp, ngược lại cảm thấy buồn cười, anh trai thân ái lại đang chơi trò trốn tìm với cô rồi.

Trốn, được thôi, anh cứ chạy trốn đi, không về nữa càng tốt!

Thứ tư là 11, được trường học cho phép nghỉ, từ sáng sớm, Doãn Mạt và Lâm Đại ai nấy đeo balo của mình lên vai, rồi chạy tới cửa lớn trường học để tập hợp. Hai người cũng không mang theo nhiều đồ đạc, bên trong đều mang theo cơm tối, đã có các nam sinh trong câu lạc bộ phụ trách chuẩn bị lều cùng một số đồ dự phòng cần thiết khi leo núi, nữ sinh chỉ cần mang chút đồ dùng quan trọng cho mình là được rồi.

Lúc này, chủ tịch câu lạc bộ leo núi - Du Trác đi về phía hai người. Anh ta cười nói: "Trong nhóm có thêm hai người."

Doãn Mạt cùng Lâm Đại nghe cũng không để ý, chỉ khẽ gật đầu.

"Kia rồi, bọn họ tới kìa."

Doãn Mạt cùng Lâm Đại quay đầu nhìn lại, kinh ngạc phát hiện người đang tới là Lý Tử Dương với Tần Nguyên.

"Anh, sao anh với anh Tần Nguyên lại tới đây?" Lâm Đại nhìn hai người, mới bừng tỉnh hiểu ra, "Vì lo lắng cho em hả?"

Lý Tử Dương xoa đầu Lâm Đại, cũng không phủ nhận, "Đúng là vì lo lắng cho em, hơn nữa một phần cũng vì anh muốn đi chơi, ra ngoài hóng mát một chút."

Lâm Đại cong cong môi, "Trường nhóm à, sao có thể cho một người không phải thành viên câu lạc bộ tham gia chứ?"

"Ai bảo quan hệ của anh với tên này khá tốt chứ, dĩ nhiên có thể đi cửa sau rồi." Lý Tử Dương bá cổ Du Trác, nhìn qua quan hệ giữa hai người rất tốt.

"Sao anh Tần Nguyên cũng tới thế ạ?"

Tần Nguyên cười nói: "Anh cũng muốn leo núi hóng mát một chút, nên đi cửa sau theo."

Mặc dù ngoài miệng Lâm Đại không nói gì, nhưng rõ ràng tinh thần phấn chấn hơn hẳn.

.....

Đúng tám giờ, đoàn người ngồi xe buýt lên đường, điểm đến là một ngọn núi của thành phố, để phòng tránh chọn nơi quá nhiều du khách, dẫn đến leo núi không thoải mái, Du Trác cố tình chọn một ngọn núi cách khá xa.

Đi xe tầm một tiếng rưỡi, đợi mua vé vào cửa xong, Du Trác dặn dò mấy câu, họ bắt đầu xuất phát.

Bởi vì thể chất Lâm Đại không tốt, nhóm bốn người Doãn Mạt đi sau cùng.

Ngọn núi này cao khoảng một ngàn năm trăm mét, họ thừa sức leo đến đỉnh núi trước khi trời tối, cho nên cũng không cần quá vội.

Mới đầu, Lâm Đại còn có thể leo nửa giờ rồi nghỉ ngơi một chút, nhưng dần dần thể lực hao mòn, chưa leo được mấy phút đã thở dồn dập, khuôn mặt nhỏ nhắn sưng huyết đỏ bừng.

"Nghỉ ngơi một chút thôi." Lý Tử Dương nói.

Lâm Đại lắc đầu một cái, xong rồi thở mạnh, "Không sao, em vẫn đi tiếp được."

"Được rồi, cậu đừng cậy mạnh nữa." Doãn Mạt đỡ Lâm Đại ngồi xuống tảng đá trên đường, nói với Lý Tử Dương: "Học trưởng, không thì anh đi nói với chủ tịch một tiếng, bảo họ cứ đi trước, còn chúng ta sẽ theo sau, thế nào?"

Lý Tử Dương gạt đầu một cái, thấy Lâm Đại toan phản đối, giọng anh nghiêm nghị hơn ngày thường, "Nghe lời đi!"

Lâm Đại im lặng hoàn toàn.

Lý Tử Dương chạy đến đội ngũ đằng trước nói với Du Trác, rồi chạy về.

"Được rồi, chúng ta cứ đi thong thả, dù sao tối nay qua đêm trên núi, chỉ cần đến đỉnh núi trước khi trời tối là được."

Nghỉ ngơi mấy phút, bốn người leo tiếp, chỉ là không đi theo tập thể nữa nên tốc độ chậm hơn trông thấy.

"..... Xem sau này em còn dám leo núi không."

"Dám chứ, sao không?"

"Còn khoe khoang? Trông mặt nhỏ của em biến dạng khi mệt kìa."

"Trông thế nào rồi?"

"Người khác còn tưởng rằng là con khi bị té đó."

"Lý Tử Dương, mặt anh cũng chẳng khác gì con khi đâu!"

.....

Nghe hai người trước mặt cãi nhau, tâm trạng Doãn Mạt cũng vui hơn mấy phần.

Xung quanh là cây cối xanh um tươi tốt, đắm mình trong không gian xanh biếc, nhẹ nhàng khoan khoái, sạch sẽ, không hề có tạp chất, là sắc thái thuần túy nhất tự nhiên nhất. Bên tai còn có tiếng nước suối chảy xuôi, tiếng côn trùng kêu rả rích, khiến người ta không nhận được nghĩ sống cả đời ở chốn tươi mát này, cách xa thành phố ồn ào náo nhiệt.....

Đang lúc Doãn Mạt đắm cảm thán thiên nhiên tươi đẹp thì đột nhiên, chân dẫm phải một tảng đá lờ, cơ thể của cô liền mất kiểm soát ngã về sau, cô sợ hãi đến nổi mặt cắt không còn chút máu.

Sao cô xui thế này, cú ngã này không khiến cô chết thì cũng tàn phế nửa người!

Dĩ nhiên, cô bỏ quên Tàn Nguyên còn ở sau mình.

Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, Tàn Nguyên vừa thấy Doãn Mạt ở trước sắp ngã nhào xuống, lập tức tránh người, sau đó rất nhanh đưa tay nâng lưng của cô, một tay kia ôm eo cô.

Lý Tử Dương và Lâm Đại nghe tiếng động, cũng quay đầu nhìn bọn họ, vừa khéo thấy Tàn Nguyên ôm Doãn Mạt vào lòng.

"Tiểu Mạt, cậu có sao không?" Lâm Đại vội vàng chạy tới, giúp Tàn Nguyên đỡ Doãn Mạt dậy.

Lấy lại được thăng bằng, Doãn Mạt thở dồn dập thật sâu mấy hơi, cảm thấy mình nên bình tĩnh lại, mới vừa rồi thật sự quá nguy hiểm!

"Không sao, làm phiền học trường Tàn quá, không có anh, em chết chắc rồi!"

Rõ ràng Tàn Nguyên cũng hơi hoảng hốt, hiếm khi nghiêm mặt nói: "Đường núi trơn trượt, hơn nữa có rất nhiều đá lờ, lúc giẫm lên phải chú ý."

Doãn Mạt gật đầu xin lỗi.

"Không sao là tốt rồi, tất cả mọi người cẩn thận một chút, không thì nghỉ ngơi một lúc nhé?" Lý Tử Dương đề nghị.

Vừa khéo đằng trước có một cái chòi nghỉ, vì vậy bốn người ở trong chòi nghỉ ngơi một lúc.

Doãn Mạt ngồi ở trong chòi uống ừng ực mấy ngụm nước, đã thấy Tàn Nguyên cầm khăn lông được thấm ướt bằng nước suối đi về phía cô.

"Vẫn ổn chứ?" Anh hỏi.

Doãn Mạt gật đầu một cái.

Tàn Nguyên đưa khăn lông cho cô, "Lau mặt đi."

Cô vừa định nói "Không cần ạ", đã nghe Tàn Nguyên nói tiếp: "Đây là khăn lông mới, anh chưa dùng đâu."

Thấy vậy, Doãn Mạt cũng không tiện từ chối nữa, nói cảm ơn, rồi cầm lấy lau mặt.

Nước suối mát lạnh, Doãn Mạt thoải mái khép mắt thờ dãi một cái, mở mắt ra thì thấy Tàn Nguyên đang cười như không cười nhìn cô, mặt cô ửng đỏ, vội dời tầm mắt đi, trùng hợp nhìn thấy Lâm Đại liếc họ, mặc dù chỉ là trong nháy mắt, nhưng sự chán nản trong mắt tương đối rõ ràng.

Lúc bốn người lên tới đỉnh núi đã là năm giờ rưỡi, lúc này nam sinh đang dựng lều trại, nữ sinh đang chuẩn bị đồ nướng. Nhìn tất cả mọi người bận bịu, bốn người cũng không vội nghỉ ngơi, cùng nhau giúp đỡ làm việc.

Doãn Mạt cùng Lâm Đại phụ trách rửa nguyên liệu nấu ăn, nguyên liệu nấu ăn đều ở trong túi của chủ tịch Du Trác. Khi hai người mở túi Du Trác ra thì bất ngờ giật mình: rau dưa, hải sản, các loại thịt,... cái gì cần có đều có, hơn nữa còn thêm các hương vị và gia vị, tất cả chất đầy túi. Doãn Mạt ước lượng trọng lượng, lập tức lòng tràn đầy kính nể chủ tịch, thể lực của anh tốt thật, lại có thể vác một cái túi nặng đến thế leo lên đỉnh núi, nhưng nhìn qua

chẳng khác gì người bình thường. Doãn Mạt cảm thấy thật xấu hổ, trong túi của cô trừ hai bộ quần áo, mấy món ăn với nước thì cũng chẳng có gì nữa, thế mà cô đã cảm thấy vô cùng nặng nề rồi.

.....

Doãn Mạt chưa bao giờ được trải nghiệm như thế này: leo núi với một nhóm người lớn, ăn đồ nướng trên núi, rồi tổ chức chơi trò chơi, dựng lều trại qua đêm.

Vừa mới đầu có lẽ mọi người còn có chút gò bó, nhưng sau khi mấy cốc bia xuống bụng, ai nấy bắt đầu duyên thuyên, đặc biệt là nam sinh, rất nhanh họ đã tạo thành một nhóm.

"Haizz, ông đây nên mang cô dâu đi chung mới đúng, trước hoa dưới trăng thật đẹp mà." Một nam sinh nhìn trăng cảm thán.

"Đi chết đi." Nam sinh hơi tròn trĩnh ở bên cạnh đá anh ta một cái, "Đào đâu ra cô dâu, trước hoa dưới trăng cái gì, rõ ràng là nguyệt hắc phong cao (*)rảnh rồi không có gì làm mà."

(*) đêm tối gió lớn.

Mấy nam sinh lập tức cười lăn cười lộn, có một người nói: "Chủ tịch ơi, tuyệt đối đừng để ai dẫn người thương đi theo nhá, không thì đêm xuống họ không dễ yên cho những người độc thân như chúng ta ngủ đâu."

Lại có một người nói gào lên: "Cậu ngu hã, nếu dám dẫn theo người thương, ai cho phép họ ngủ chung chứ?"

Du Trác nghe xong, trầm tư một chút, "Đúng thật là không dẫn người thương theo được....."

"Tại sao?" Các nam sinh đồng loạt hỏi.

"Nếu cho dẫn theo, xếp bọn họ một lều anh đây cũng sợ họ làm ảnh hưởng giấc ngủ, nhưng nếu là không để cặp đôi người ta chung lều....." Du Trác dừng lại, sau đó nở nụ cười, "Anh đây sợ tối lại mất ngủ vì mấy tiếng kì quặc."

Nhóm người vốn không phản ứng kịp, nhưng vừa động não đều hiểu cả, cười hi hi ha ha vang trời, có bạn nữ cười mắng xen vào: "Chủ tịch à, chúng em còn lâu mới thêm khát như thế nhé."

Bạn đang đọc truyện *Em Gái, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Mặt trời mọc

Edit: nguyenthituyen

Beta: Trà sữa trà xanh

Buổi tối, sau khi mọi người làm loạn xong thì chuẩn bị đi ngủ.

Doãn Mạt ở trong lều sắp xếp lại đồ đạc phát hiện Lâm Đại còn chưa trở về, cô có chút lo lắng nên ra ngoài lều nhìn xung quanh, chỉ thấy Lâm Đại đang đi tới một chỗ không người, Doãn Mạt định nhắc chân bước qua nhưng bị người khác giữ lại.

"Đừng đi."

"Đàn anh Từ Dương?" Doãn Mạt nhìn cậu ta với một vẻ mặt khó hiểu, "Nhưng mà chỉ có một mình Lâm Đại..."

"Không phải một mình."

Nghe Từ Dương nói như vậy, Doãn Mạt mới cẩn thận nhìn về phía Lâm Đại đang đi thì thấy phía trước có một bóng người mờ mờ ảo ảo, nhìn hình dáng hẳn là Tàn Nguyên. Trong nháy mắt Doãn Mạt hiểu rõ.

"Nói chuyện với tôi một chút đi."

Nhìn mắt Từ Dương có vẻ đăm chiêu, Doãn Mạt liền gật đầu.

Hai người đi tới phía sau lều, ánh sáng ở sau lều có chút tối.

"Từ nhỏ đến lớn, ngoại trừ cha mẹ Lâm Đại ra thì không có ai yêu thương cô ấy hơn tôi." Lý Từ Dương bỏ hai tay vào túi quần rồi nói, ánh mắt cậu ta có

chút tỉnh mạch, rõ ràng là đang nhớ lại: "Trước đây vì công việc của cha mẹ rất bận, có một thời gian tôi ở nhờ nhà Lâm Đại, từ lúc đó tình cảm của chúng tôi ngày càng tốt, giống như anh em ruột vậy. Cô ấy là cô bé khiến cho người ta yêu thương, lại ngoan ngoãn nghe lời, chỉ cần cô ấy có ước nguyện gì tôi đều cố gắng thực hiện giúp cô ấy, cô ấy muốn gì, cô ấy muốn đi đâu, bao gồm... người trong lòng của cô ấy."

Nói xong câu cuối cùng, đột nhiên Lý Tử Dương chuyển ánh mắt lên người Doãn Mạt, nhìn cậu ta rất bình tĩnh và lộ ra một luồng nhuệ khí.

Doãn Mạt thấy thế chỉ cười cười, nhưng ý cười này cô cũng không biểu đạt ra ngoài, "Đàn anh Tử Dương, tôi có thể giải thích là... Hiện tại anh đang cảnh cáo tôi sao?"

Tất nhiên Lý Tử Dương hơi sừng sốt, nhưng cũng không phủ nhận, "Cô cũng có thể hiểu như vậy?"

Doãn Mạt cau mày lại giống như đang tự hỏi mình, "Đàn anh, từ đâu mà anh nhìn ra được tôi tranh giành đàn ông với Lâm Đại?"

Từ Dương đương nhiên không nghĩ tới Doãn Mạt sẽ nói thẳng ra như vậy, cậu dùng mắt dò xét cô từ trên xuống dưới. Đột nhiên cậu nở nụ cười, "Đàn em, cô thật đáng yêu."

Lần này đổi lại là Doãn Mạt không hiểu, cô khó hiểu nhìn cậu ta một cái, "Đàn anh, anh chuyển đề tài thật nhanh."

Lý Tử Dương cười cười rồi lắc lắc đầu, "Xin lỗi, vừa rồi là tôi đường đột, tôi chỉ hi vọng Lâm Đại có thể hạnh phúc."

"Anh là một người anh tốt." Doãn Mạt nói, "Lâm Đại thích đàn anh Tần Nguyên, hai người đã hiểu lầm tôi rồi, tôi và đàn anh Tần Nguyên không có gì, với lại tôi cũng có người trong lòng rồi."

Doãn Mạt cũng không phải là người hẹp hòi, mặc dù vừa mới bắt đầu Từ Dương đã nói những lời làm cho cô cảm thấy khó chịu, nhưng nếu cậu ta đã nói xin lỗi, cô cũng sẵn lòng giải thích một chút, tuy rằng cô cảm thấy điều này không cần thiết.

"Xem ra là tôi quá vội rồi." Lý Tử Dương vén tóc, giọng nói cũng thoải mái hơn trước, "Ài mà không biết tên Tần Nguyên kia rất được nổi tiếng, con gái thích cậu ta rất nhiều, luôn làm cho người ta lo lắng, mà hình như cậu ta đối xử với cô cũng không tệ."

Doãn Mạt tròn mắt lên nói, "Sao anh lại thấy anh ta đối xử với tôi rất tốt? Tôi với anh ta gặp mặt tổng cộng còn chưa tới năm lần đấy?"

Lý Tử Dương chỉ cười cười rồi lại không nói gì nữa. Làm bạn nhiều năm như vậy, cậu còn không thể nhìn ra sao? Không rõ ràng cũng tốt, chỉ cần Tần Nguyên không làm rõ, em gái sẽ không đau lòng..."

Lúc Doãn Mạt và Từ Dương đi ra từ sau lều thì đúng lúc lại thấy Lâm Đại và Tần Nguyên đang trở về, hai người hơi ngẩn ra, Lâm Đại hơi tò mò mà Tần Nguyên lại có vẻ dăm chiêu.

Trong lều, Doãn Mạt và Lâm Đại cùng nằm kề vai nhau.

Lâm Đại kìm nén được một lúc nhưng cuối cùng cũng không nhịn được mở miệng nói: "Tiểu Mạt, vừa nãy cậu và anh mình làm gì vậy?"

"Chỉ đi nói chuyện vài câu thôi." Doãn Mạt tùy tiện nói một câu.

Lâm Đại "Ừ..." một tiếng, cô cũng có chút hoài nghi, đột nhiên cô nằm nghiêng lại nhìn Doãn Mạt rồi nói rất nghiêm túc: "Tiểu Mạt, anh mình rất xuất sắc, đáng đáp cũng rất tốt, giỏi bóng rổ, học cũng tốt, hơn nữa còn cao ráo khỏe mạnh, lại có cảm giác an toàn, làm bạn gái của anh mình nhất định rất hạnh phúc."

Doãn Mạt cũng không sao nói rõ được, "Cậu nói những cái này với mình làm gì? Khoe hả?" Đột nhiên cô khinh thường hừ một tiếng, "Không phải là mình khoe khoang, anh mình tốt hơn anh cậu rất nhiều."

Lâm Đại nở nụ cười, cũng ra vẻ khinh thường hừ một tiếng, "Mình nghe Vạn Hòa với Tiểu Lăng nói anh cậu rất đẹp trai, nhưng không có đối xử tốt với cậu hơn anh mình đâu."

"Ai nói?" Doãn Mạt bị nói trúng tâm sự nên có chút thẹn quá hóa giận, "Anh ấy đối xử với mình rất tốt, tuy trong nóng ngoài lạnh nên người khác không nhìn ra thôi..." Nói xong cô cũng có chút khó chịu, cô đột nhiên nghĩ đến Doãn Trạm, muốn nghe giọng nói của anh, muốn ở trong ngực anh để ngửi hơi thở của anh, nhớ cảm giác lúc anh động tình hôn cô... Vì cái gì mà anh khó chịu như vậy? Cô cũng biết rõ hết mọi việc rồi, cũng đã chứng minh mình cũng thích anh rồi, vì cái gì mà anh lại còn đắn đo nhiều như vậy?

Năm giờ sáng ngày hôm sau, Du Trác đánh thức toàn bộ mọi người dậy cùng nhau ngồi trên mảnh đất trống để chờ nhìn thấy mặt trời mọc.

Ánh sáng từ chân trời càng lúc càng sáng, lộ ra mấy tầng mây bắn về bốn phương tám hướng. Cũng không lâu lắm, thì thấy mặt trời từ từ nhô lên, những tia sáng chói mắt đánh thức vạn vật đang ngủ say.

Doãn Mạt đã không ít lần nhìn thấy mặt trời mọc, ở trên nhà cao tầng, ở trên mặt biển, ở nông thôn rồi ở trong thành phố... nhưng lại không rung động bằng bây giờ. Nó bao trùm hết vạn vật nên không thể khinh nhờn, chỉ có thể sùng bái vì nó là thần thánh, giống như vua chúa nắm cả thế giới trong lòng bàn tay, chỉ có thể quan sát ở xa xa, rồi nhận được những ánh sáng sáng rực cao vọt trượng trời xuống.

Cô lấy điện thoại ra chụp lấy khoảnh khắc này, bỗng nhiên cô ao ước có thể chia sẻ tâm tình này của mình với một người nào đó.

Hình như tin nhắn điện thoại di động vừa vang lên, Doãn Trạm liền mở mắt ra, gần đây anh ngủ không được ngon giấc.

Anh mở tin nhắn điện thoại ra thì thấy một tấm hình chụp cảnh mặt trời mọc rất trắng lẹ, ở dưới còn viết một dòng chữ: Đột nhiên trong lòng nghĩ ra, nếu lúc này có người nào đó ở bên cạnh em, đó chính là cả đời.

Đồng tử Doãn Trạm co rụt lại, không hề nghĩ ngợi gì liền bấm dãy số kia, nhưng vang bên tai lại chính là giọng nói nhắc nhở của điện thoại: Số điện thoại anh gọi không ở trong vùng phục vụ...

Anh vứt điện thoại sang một bên, rồi nằm ở trên giường rất lâu nhưng không ngủ được, trong đầu chỉ nghĩ đến câu nói kia: "Nếu lúc này có anh ở bên cạnh em, thì đó chính là cả đời."

Doãn Mạt trở về nhà liền đi ngủ, cơm cũng không ăn, cô ngủ đến hơn ba giờ chiều mới tỉnh lại.

Cơm chiều đã dọn trên bàn, Doãn Thiên Khánh lắc lắc đầu, "Con gái, sức lực con quá yếu, chỉ mới leo lên một ngọn núi nhỏ đã mệt ra như vậy rồi."

Doãn Mạt trừng lớn mắt nói: "Cha, cha đang nói đùa sao? So với mặt nước biển nó còn cao hơn 1500 mét! Như vậy còn nhỏ sao?"

"Có cao 3000 mét cha cũng leo qua được, hơn 1500 thì có là gì?"

Doãn Mạt "hừ" một tiếng, "Mẹ, lần trước cha leo núi cao hơn 3000 mét, hình chụp ngồi ở trên cáp treo còn không?"

Doãn Thiên Khánh liền yên lặng cuối đầu ngồi ăn cơm, không dám nói thêm gì nữa.

Một lúc sau, Doãn Mạt tùy tiện hỏi: "Cha, anh đi công tác ở đâu vậy?"

"Thành phố S." Doãn Thiên Khánh nhìn con gái mình một cái rồi nói, "Sao? Muốn đi chơi sao?"

Hiểu con gái không ai bằng cha, Doãn Mạt nghĩ. Cô gật gật đầu nói, "Đúng vậy, ở nhà rất chán, nghe nói thành phố S rất nhộn nhịp, con còn chưa đi..."

"Con chỉ biết đi chơi, ở nhà với mẹ không tốt sao?" Giang Tinh Liên bắt mẫn nói.

Doãn Mạt thấy vậy liền lập tức lấy lòng ôm lấy mẹ, "Hay mẹ đi cùng với con đi, cho anh một bắt ngờ."

"Thôi." Giang Tinh Liên khoát tay áo nói, "Mẹ đi thì cha con không có người chăm sóc."

Doãn Mạt nhìn cha mình với một ánh mắt rất tinh quái, "Cha con cũng không phải là một đứa trẻ, đâu cần người chăm sóc."

Doãn Thiên Khánh xấu hổ ho khan một tiếng, "Được, con muốn đi thì đi đi, hãy gọi điện thoại cho A Trạm trước để nó kêu người tới sân bay đón con."

"Không, con muốn cho anh ấy một bắt ngờ, cha, ngày mai hai người đến phòng tài vụ hỏi anh ở khách sạn nào để con đi tìm anh, để cho anh bắt ngờ."

Giang Tinh Liên lo lắng nói: "Đừng nghịch ngợm, lỡ như lạc đường thì làm sao?"

"Không đâu mẹ." Doãn Mạt làm nũng nói, "Con ra sân bay sẽ gọi xe thì làm sao mà lạc đường được, an ninh ở thành phố S rất tốt không có việc gì đâu."

Doãn Mạt không nhẽo dai dẳng, cuối cùng cũng được vợ chồng nhà họ Doãn đồng ý, giấu Doãn Trạm cho anh một "bắt ngờ" lớn.

Bạn đang đọc truyện *Em Gái, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Bồi rồi

Beta: Trà sữa trà xanh

Doãn Mạt đứng trước phòng 1035 ở khách sạn, trong tay cầm thẻ phòng rồi cười đến híp mắt nhìn rất là gian trá.

Cô lấy thẻ quẹt một cái rồi thuận lợi đi vào trong phòng của Doãn Trạ, cô vứt túi đồ ở trên ghế sofa, sau đó đi dạo một vòng xung quanh, gian phòng khá lớn, giường cũng khá lớn, không tệ, không tệ...

Nhìn thời gian, bây giờ đã là hai giờ chiều, cô đoán đến tối Doãn Trạ mới trở về khách sạn, Doãn Mạt nhàn rỗi không có gì làm nên đi tắm rửa, tính toán ngủ một giấc trước.

Đến khi mở màn hình điện thoại ra, đã là mười giờ đúng. Doãn Mạt nằm ở trên giường rầu rĩ, sự hăng hái phấn khích ngay từ đầu đến bây giờ đã dần tiêu tan hết rồi, hiện tại cô chỉ muốn Doãn Trạ có thể xuất hiện ngay trước mặt. Cô không muốn suy nghĩ lung tung, nhưng trong đầu cô lại luôn nghĩ ra một loạt khả năng...

Nói chuyện làm ăn có cần nói đến khuya như vậy không? Thành phố S cũng không có ít nơi xa hoa đồi trụy, có phải anh ấy cũng thích đi đến những chỗ đó hay không? Đúng vậy, anh ấy là đàn ông, cũng cần phải thư giãn, đáng về anh ấy đẹp trai mà lại có tiền nữa, đi đến những chỗ đó cũng là điều bình thường thôi sao? Lần trước còn nói nụ hôn của cô cũng giống như nụ hôn của những cô gái khác, có lẽ anh ấy nói không sai, có lẽ anh ấy thích những cô gái khác, những người đàn ông như anh ấy ở ngoài có tình nhân thì tính là gì...

Doãn Mạt càng nghĩ càng khó chịu, rồi cô vùi mình vào trong chăn, cô rất hối hận, cô không nên tới đây, cô tới làm cái gì chứ?

Lòng của cô lại đau xót, nhưng lại không sao nói rõ được, chỉ là tự mình suy nghĩ lung tung thôi, cô hà tất gì phải khổ sở? Nhưng... Coi như mới suy nghĩ một chút, cũng không thể tiếp nhận được, anh trai là của cô, chỉ có thể là của một mình cô!

Cô vội xốc chăn lên, lấy di động ra định gọi điện cho Doãn Trạ, nhưng đúng lúc này ngoài cửa truyền đến một ít động tĩnh.

Cô nín thở chờ đợi thì nghe thấy tiếng mở cửa, một giây sau cô liền nhảy xuống giường rồi đánh tới người ngoài cửa...

Doãn Trạ vừa mở cửa thì thấy một bóng người nhào về phía mình, theo bản năng định giơ quyền ra đánh nhưng sau khi nhìn thấy rõ mặt người đang đánh tới, anh lập tức dừng động tác lại, sau đó một cơ thể non nớt mềm mại thơm mát liền bổ nhào vào trong lòng mình.

"Anh, sao anh lại về trễ như vậy?" Doãn Mạt vội ôm chặt lấy Doãn Trạ, nhìn cô ôm anh rất giống như con bạch tuột, hận không thể khảm vào trong lòng anh.

"Sao em lại ở đây?" Doãn Trạ định kéo cô ra, nhưng Doãn Mạt ôm rất chặt đương nhiên anh không thể kéo cô ra được, "Em buông tay ra trước."

"Không được!" Tay Doãn Mạt không động đậy, cô ngẩng đầu lên nhìn anh, "Nói, anh đi đâu hả? Anh có biết em đã chờ anh bao lâu rồi không?"

"Anh đang làm việc." Về mặt Doãn Trạ có chút mệt mỏi, nhưng giọng nói của anh vẫn có chút nhu hòa, "Ngoan, em hãy buông tay ra trước đi, để cho anh tháo cà vạt xuống."

Doãn Mạt nhìn anh một lúc mới không tình nguyện mà buông tay ra.

Doãn Trạ vừa đi vào bên trong vừa cởi áo và cà vạt xuống, "Nói đi, sao em lại tới đây?"

"Em tới đây du lịch." Giọng cô có chút buồn buồn.

Doãn Trạ thấy giường đệm trong phòng ngủ rối loạn rồi quay lại nhìn cô một cái, nói: "Anh đi thuê phòng khác."

"Thuê phòng khác thật là phí tiền, giường cũng lớn hai người ngủ cũng dư dả."

Đương nhiên sau khi nghe cô xong nói câu này, Doãn Trạ nhú mày lại, "Đừng làm loạn." Nói xong, anh liền cầm ví lên định đi ra ngoài.

Doãn Mạt vội lại trước cửa ngăn lại, "Em không có làm loạn! Tối nay anh phải ở chung với em!"

"Tiểu Mạt!" Doãn Trạ nhắm mắt lại rồi nhú mày nói, vừa tức lại vừa không biết phải làm sao, "Nghe lời anh, hôm nay đi ngủ sớm một chút, ngày mai anh sẽ kêu người dẫn em đi dạo chơi thành phố S."

Doãn Mạt xoay mặt đi không nói lời nào, cả người cô còn đứng ở trước cửa ngăn anh, không có chút thỏa hiệp nào.

Hai người cứ giằng co như vậy, Doãn Trạ không có cách nào khác đành suy nghĩ một chút rồi đi tới ghế sofa ngồi xuống, trầm giọng nói: "Được, anh không đi thuê phòng khác, em đi ngủ đi." Doãn Trạ nằm xuống ghế sofa rồi đưa một cánh tay che ở trên mặt, hình như có chút mệt mỏi, không muốn nói thêm lời nào nữa.

Doãn Mạt cứ nhìn anh như vậy, cô cũng không nhúc nhích, trong lúc nhất thời bốn phía đều yên tĩnh lại, thời gian cứ trôi qua từng giây từng phút, Doãn Trạ vẫn không nhúc nhích, hình như là đã ngủ thiếp đi, nhưng Doãn Mạt biết anh không ngủ.

Trong lòng cô càng nghĩ càng giận, càng nghĩ càng uất ức, cảm thấy bản thân mình giống như một kẻ ngốc, vui sướng chạy nhảy khắp nơi mà còn anh thì sao? Đột lấy nụ hôn của cô, đột lấy lòng của cô, nói rồi đi liền rồi đi, tám năm trước như vậy, bây giờ cũng như vậy. Cô liều mạng tới tìm anh, anh trốn không thoát thì anh sẽ dùng sự lạnh lùng để đối phó với cô, đây được coi là cái gì?

"Doãn Trạ, anh có thích em không?" Doãn Mạt đột nhiên mở miệng, giọng nói có chút khàn khàn.

Cô nhìn anh, nhưng lại không thấy anh có bất kỳ phản ứng nào. Doãn Mạt cười cười, "Không phải anh đang giả bộ ngủ sao, cho em một đáp án, cũng cho em hết hy vọng, không tốt sao?"

.....

"Em vĩnh viễn là em gái của anh." Doãn Trạ̣m nói.

Mặc dù giọng nói không lớn, nhưng Doãn Mạ̣t nghe rõ ràng, cô dùng sức mím môi, nước mắt cũng không kìm nén được mà trào ra.....

Cô gờ tay lên cầm khóa cửa, lại quay đầu nhìn Doãn Trạ̣m một cái, khoe miệng lại chậm rãi nâng lên, cô liền kéo cửa ra chạy ra ngoài.

Anh trai, anh nhất định sẽ hối hận.....

Dự báo khí tượng nói, gần đây nhiệt độ của thành phố S giảm xuống, ban đêm rất lạnh, dự báo khí tượng còn nói, nửa đêm tới nay thành phố S sẽ có mưa.....

Doãn Mạ̣t chạy đến khách sạn trên đường đối diện, trên bầu trời mưa rơi lác đác, trên đường hầu như không có ai, cô lại mặc một chiếc váy ngủ rất mỏng, trên chân chỉ đi một đôi dép của khách sạn, cô cúi đầu nhìn chân mình một chút rồi dứt khoát bỏ dép ra rồi vút vào trong thùng rác. Cô khoanh tay tựa vào cột đèn đường, nhìn bầu trời thật là tối tăm, trong lòng cô suy nghĩ phải qua bao lâu mới có thể mưa xối xả như trút nước, cũng suy nghĩ xem anh có xuống đây tìm mình không...

Anh sẽ đến tìm chứ?

Mặc dù mưa hơi nhỏ, nhưng cả người Doãn Mạ̣t rất nhanh đã ướt sũng, váy ngủ đã ướt dính sát vào người cô nhưng cô không để ý, ánh đèn đường ố vàng chiếu thẳng lên gương mặt nhỏ nhắn tới nhọt của cô, tuy suy yếu nhưng lại quật cường.

Thật sự cô rất buồn bĩn, cũng có thể đối xử độc ác với mình, nếu như dùng phương thức này vẫn không thể khiến Doãn Trạ̣m bộc lộ tâm ý với cô thì cô sẽ thực sự buông tay, giống như Dương Di đã nói với cô, phụ nữ phải coi mình hơn một chút mới tốt. Nếu cô tự làm chính mình bị tổn thương thì cô sẽ cười cười làm bộ coi như chưa từng xảy ra chuyện gì, coi như lòng như đao cắt. Đầu có người nào thiếu ai mà sống không được đâu, chỉ là thất tình, người nào mà chưa từng trải qua?"

Hey, nghĩ thì dễ mà làm lại rất khó.....

Doãn Mạ̣t nhìn chằm chằm bầu trời xám xịt rồi tự giấu mình.

Dần dần, mưa càng ngày càng lớn.

"Em đang làm cái gì vậy hả?"

Đột nhiên có người bắt lấy bả vai của cô, Doãn Mạ̣t nhìn thấy bộ mặt tức giận của Doãn Trạ̣m đứng ở trước mặt cô giờ cái ô lên, hai mắt của anh chặt chẽ khóa lại, so với hôm nay đôi mắt của anh có chút đen tối hơn, còn có chút sâu lắng.

Anh giận thật rồi.

Doãn Mạ̣t thoát khỏi tay của anh, nhàn nhạt nói một câu: "Không cần anh quan tâm."

"Doãn Mạ̣t, là tự em nói em không phải là một đứa trẻ, vậy không nên dùng cách ngu ngốc này để khiêu chiến tâm tư của anh!" Doãn Trạ̣m kéo cánh tay của cô lại, "Theo anh trở về."

Trong nháy mắt, nước mắt lại bùng lên, chỉ là mưa đổ xuống nên che giấu nước mắt trên mặt cô, Doãn Mạ̣t đẩy anh ra, rồi cô quát to lên: "Đứng, em rất ngại, anh cũng đã nhìn thấy thủ đoạn của em rồi, vậy anh vẫn còn quan tâm em sao!" Nói xong, cô liền xoay người rồi đi.

"Doãn Mạ̣t!" Doãn Trạ̣m gầm nhẹ một tiếng, rồi dứt khoát vứt cây dù trong tay đi, anh bước nhanh đến phía trước, một tay giữ chặt lấy Doãn Mạ̣t, một tay thì dùng hết sức kéo cô lại, giống như hận không thể bóp chặt lấy cô vậy.

Doãn Trạ̣m kéo Doãn Mạ̣t quay lại tiếp đó bóp chặt cầm cô quay lại, sau đó cúi đầu xuống hôn cô.

Anh hưng hăng ngậm lấy môi cô, điên cuồng mà gặm liếm môi cô, anh dùng sức quá mạnh nên hơi làm cô hơi đau, rất nhanh trong miệng đã tỏa ra một mùi máu tươi, máu tanh tỏa ra giữa môi hai người.

Doãn Mạ̣t nhắm mắt thật chặt, cô cũng không còn lực để chống đỡ nữa, chỉ có thể mặc cho Doãn Trạ̣m muốn làm gì thì làm.....

Đêm tới, mưa to, mưa trút xuống tầm tã, một ánh đèn đường mờ nhạt, một đôi nam nữ quấn quýt si mê.....

Bạn đang đọc truyện *Em Gái, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Thổ lộ

Edit & beta: Lạc Thần

Ngày hôm sau, không hề nghỉ ngơi, Doãn Mạt phát sốt.

“38. 8 độ.” Doãn Trạm nhìn nhiệt kế trên tay, nói xong về mặt không biểu tình.

Doãn Mạt rụt cổ, hai má trên khuôn mặt đỏ ửng, đôi môi còn có chút sưng đỏ, một đôi mắt sưng mù, thiếu một chút sinh khí của trước kia.

“Anh.....” Cô đưa một tay từ dưới chăn ra, lôi kéo vạt áo Doãn Trạm, khuôn mặt oan ức lấy lòng. “Em sai rồi còn không được sao.”

Doãn Trạm thả tay cô lại dưới chăn lần nữa, giọng nói nghiêm túc: “Về sau không cho lấy cơ thể mình ra nói giỡn như vậy nữa, biết không?”

Doãn Mạt lập tức gật đầu một cái.

Nhớ tới tối hôm qua, vốn khuôn mặt của Doãn Mạt đã nóng thì bây giờ càng nóng hơn. Tối hôm qua Doãn Trạm hôn cô, thô bạo lại kịch liệt, bây giờ nhớ lại một chút đều cảm thấy đau, nhưng đương nhiên là cô không ghét chút nào cả. Sau đó không đợi cô phản ứng, dùng một tay khiêng cô lên trên vai, cứ như vậy đi vào khách sạn, vào thang máy, trở về phòng.....

Doãn Mạt chỉ cần nghĩ tới nét mặt của mấy nhân viên tiếp tân trước sảnh khách sạn, đã cảm thấy lúng túng. Lúc ấy toàn thân hai người bọn họ đều ướt đầm, một thân nhếch nhác, đặc biệt là cô, mặc váy ngủ đi chân không, còn bị khiêng trên vai, cũng may là hơn nửa đêm, thấy không có nhiều người, nếu không sau này cô còn mặt mũi nào gặp người khác nữa!

Uống thuốc xong, Doãn Mạt mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Đến trưa, Doãn Trạm kêu khách sạn nấu một chén cháo đưa đến phòng, sau đó gọi điện thoại cho trợ lý, hủy bỏ lịch trình hôm nay.

“Tiểu Mạt.....” Doãn Trạm lắc lắc Doãn Mạt làm cho cô không ngủ yên được, nói khẽ: “Trước tiên em đứng lên ăn cơm sau đó uống thuốc rồi hãy ngủ tiếp.”

Doãn Mạt trong cơn mơ màng khẽ nói: “Em không muốn ăn.” Nghiêng người sang một bên rồi ngủ tiếp.

Doãn Trạm đỡ lấy cô rồi để cho cô tựa vào lòng ngực của mình, đưa viên thuốc vào miệng cô, nhẹ giọng dụ dỗ: “Ngoan, há miệng ra.”

Doãn Mạt vô ý thức há miệng ra, Doãn Trạm thuận thế nhét viên thuốc vào trong miệng cô, lại dứt cô uống hết mấy ngụm nước.

“Ăn một chút cháo có được hay không?” Doãn Trạm lại múc một muỗng cháo, đưa tới bên miệng cô.

“Không ăn.....” Cô ngậm miệng, chôn chôn đầu vào trong ngực anh.

Doãn Trạm nhìn động tác nhỏ của cô, buồn cười hôn trên đầu cô một cái, anh chỉnh cô ngồi ngay lại, mình uống một hớp cháo ngậm trong miệng, sau đó cúi đầu đặt lên môi của cô, dứt cháo từ từ tới trong miệng cô, một hớp cháo rất nhanh bị cô uống vào bụng, Doãn Trạm lại đưa đầu lưỡi ra quét một vòng trong miệng cô, sau đó mới rời khỏi.

“Em còn muốn.....” Doãn Mạt mở đôi mắt mơ màng, theo dõi đôi môi có chút ướt át của anh.

Doãn Trạm nở nụ cười, đưa cháo tới bên miệng cô: “Uống đi.”

Doãn Mạt quay mặt: “Em muốn anh dứt em uống như mới vừa rồi vậy.”

.....

Kết quả một bát cháo không dư một giọt nào toàn bộ đều vào bụng Doãn Mạt, sau khi ăn xong còn làm vẻ mặt chưa thỏa mãn, miệng chu lên, hai má đỏ ửng, nhìn chằm chằm môi của Doãn Trạm, dường như muốn nói: “Em thật đói, em còn muốn ăn.....”

“Được rồi, ngủ đi.”

“Anh trai, ôm ôm” Doãn Mạt vói tay, giống như một đứa bé đòi ôm.

Doãn Trạm nằm xuống bên người cô, ôm cả người cô vào trong ngực, ở bên tai cô thì thầm một câu: “Tiểu nha đầu.....”

Bệnh của Doãn Mạt tới nhanh, đi cũng nhanh, ngủ một buổi chiều, cả người ra mồ hôi, gần tối liền hạ sốt.

“Anh, hôm nay anh không có đi làm à?” Doãn Mạt ngồi ở trên giường ăn cháo trứng muối thịt nạc, nhưng ánh mắt vẫn chú ý tới Doãn Trạh đang nhìn tài liệu.

“Anh đi làm thì ai chăm sóc em?” Doãn Trạh hỏi ngược lại.

“Vậy ngày mai anh còn có thể chăm sóc em không?”

“Không được.” Doãn Trạh không hề nghĩ ngợi lập tức từ chối.

Doãn Mạt cong cong môi.

Doãn Trạh ngẩng đầu nhìn cô một cái, buông tài liệu trong tay, đi tới, ngồi ở bên giường, đưa tay khoác lên ngang hông của cô.

“Ngoan, anh đã đặt vé máy bay cho em, ngày mai sẽ về nhà, không phải ngày mai em phải vào lớp rồi sao? Anh sẽ ráng hoàn thành xong công việc nơi này, sẽ sớm về nhà cùng em được không?” Nói xong, hôn lên đỉnh đầu cô một cái.

Khuôn mặt của Doãn Mạt đỏ lên, cô ngẩng đầu nhìn anh, sâu trong ánh mắt có cung chiều và dịu dàng mà đã lâu cô không thấy, trong lòng cô giật mình, tựa đầu vào cổ anh.

“Vậy lúc nào thì anh có thể trở về?”

“Nhiều nhất là một tuần.”

“Nói phải giữ lời à nha.”

“Ừ.”

.....

“Anh, bây giờ chúng ta tính là quan hệ gì?” Khuôn mặt của Doãn Mạt chôn ở cổ anh, nhẹ nhàng hỏi.

Doãn Trạh khẽ nhũm mày, cười nói: “Em cứ nói đi?”

Doãn Mạt ngược đầu lên, hai má đỏ hồng, nhanh chóng găm trên môi anh một cái, thấy mắt anh chứa ý cười, Doãn Mạt đánh bạo, đem môi tới gần.....

Doãn Trạh ôm cô vào trong ngực, cúi đầu khẽ hôn lên môi cô, chống đỡ môi của cô nói nhỏ: “Em là em gái hay bạn gái..... của anh hử?” Anh cao giọng, chính mình nở nụ cười trước, sau đó ngậm môi của cô, hoặc hút hoặc liếm hoặc chỉ trần trọc qua lại, nóng bỏng nhưng cũng không đánh mất sự dịu dàng.....

Doãn Mạt ôm chặt cổ của anh, học anh, từ từ đáp lại.....

Xem, đã nói anh trai trốn không thoát lòng bàn tay của cô!

Buổi tối trước khi đi ngủ, Doãn Mạt nhìn Doãn Trạh tháo chân giả ra, cô tò mò hỏi: “Anh, bây giờ anh còn đau không?”

“Quen rồi.” Doãn Trạh nói thật nhẹ nhàng: “Đã sớm không đau.”

Doãn Mạt nhìn chăm chú bên chân không trọn vẹn của anh, Doãn Trạh cũng không còn cố ý tránh, anh kéo tay cô qua che ở trên đùi của mình: “Có cảm thấy rất xấu xí hay không?”

Doãn Mạt lắc đầu một cái, cô nhìn anh: “Anh, anh có cảm thấy số mạng rất không công bằng hay không?”

“Khi còn bé có lẽ sẽ nghĩ vậy, nhưng bây giờ thì không.” Anh cầm tay của cô: “Muốn lấy được một thứ gì đó, nhất định phải mất đi một số thứ, anh cảm thấy đáng giá.” Doãn Trạh nằm xuống, kéo Doãn Mạt vào trong ngực, để cho cô tựa vào trên ngực của mình, anh vuốt lưng của cô, nói nghiêm túc: “Tiểu Mạt, anh yêu em bao lâu ngay cả chính anh cũng không biết, trước kia, anh cảm thấy mình không bình thường, cư nhiên đối với tiểu nha đầu này có dục vọng, sau đó muốn rời khỏi để quên em, kết quả mỗi khi có phụ nữ tỏ tình với anh, cuối cùng anh lại nhớ tới em, cho dù em ở trong trí nhớ của anh vẫn là tiểu nha đầu mềm mại non nớt, thì từ đầu đến cuối anh vẫn không thể nào thích người con gái khác được, mặc kệ là cô gái ngoại quốc hay là cô gái Trung Quốc. Cho đến khi anh nhìn thấy em lần nữa, em đã không phải là tiểu nha đầu kia trong ký ức của anh nữa rồi, nhưng mà, anh thích em, muốn nhìn thấy em, muốn nói chuyện với em, nhưng vẫn buộc mình cách xa em một chút, anh sợ anh sẽ không khống chế được mình mà hù dọa em.....”

Doãn Mạt yên lặng lắng nghe, bên tai là giọng nói trầm thấp của anh, cùng với tiếng tim đập trầm ổn, cô cảm nhận được tâm tình của anh lúc đó, vừa cảm thấy đau lòng lại cảm thấy vui mừng..... Thật ra thì anh đau khổ hơn cô, trước khi thích một người luôn suy nghĩ nhiều nhất, bỏ ra nhiều nhất. Có lẽ cô không nên ép buộc anh, nhưng lại không thể không ép buộc anh, nếu không anh còn phải đau khổ bao lâu nữa?

Doãn Mạt cười cười, đưa tay vuốt khuôn mặt của anh, trong lòng rất thỏa mãn.

“Lần đó hôn em, anh cho là bản thân uống rượu say rồi đang nằm mơ, kết quả đến khi phân rõ không phải là mộng, chính mình sợ hết hồn.” Doãn Trạh nở nụ cười, tiếng cười của anh rất hấp dẫn, làm người ta trầm mê.” Tiểu Mạt, biết được tình cảm của em anh rất vui mừng, nhưng lại sợ em đối với

chuyện tình cảm vẫn còn rất u mê, không phân rõ được tình cảm đối với anh đến tột cùng có phải là tình yêu giữa nam nữ hay không, sợ có một ngày em sẽ hối hận lựa chọn bây giờ, dĩ nhiên cũng lo lắng ba mẹ có thể sẽ không chấp nhận. Tiểu Mạt.....” Anh ôm chặt cô: “Đừng hối hận, đừng rời khỏi anh.....”

Lúc này, anh không còn là người đàn ông nghiêm túc, lạnh lùng hà khắc, luôn là vẻ mặt không chút thay đổi, cao cao tại thượng nữa, anh sợ hãi, bất lực, cầu xin, làm cho trái tim Doãn Mạt đau đớn.

“Nói bây cái gì vậy, thật vất vả mới thu anh vào tay, làm sao em có thể rời đi? Chớ nói chi là hối hận, anh là của em, cả đời đều là của em”

Cô ngẩng đầu lên, hôn môi của anh, thật sâu.....

Bạn đang đọc truyện *Em Gái, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Bức ảnh phong ba

Edit & beta: Lạc Thần

Sáng hôm sau, hai người nằm ở trên giường nghiêng người nhìn nhau một lát, mới chịu rời giường, tuy rằng không làm chuyện gì, chỉ ôm nhau mà thôi, nhưng có thể thân mật ở cùng một chỗ, cũng là một chuyện hưởng thụ làm cho người ta rất thỏa mãn.

Ăn sáng xong, Doãn Trạh đưa Doãn Mạt đến sân bay.

Anh vuốt mặt của cô, nói: “Sau khi về nhà nhớ gửi tin nhắn cho anh, biết không?”

“Đã biết.” Cô gật đầu, nghiêm túc nói: “Anh nhớ mỗi ngày phải đi ngủ sớm một chút, nhớ ăn cơm thật ngon, không được quá mệt mỏi, cũng đừng đi chơi ở những chỗ bừa bãi, lung tung, sau đó nhanh chóng trở về với em”

Doãn Trạh nghe, ý cười trong mắt càng ngày càng đậm: “Cái gì gọi là những chỗ bừa bãi, lung tung?”

“Ví dụ như quán bar quán ăn đêm...”

“Anh không thường đi những chỗ đó.”

Doãn Mạt hừ một tiếng, rõ ràng không tin, chẳng lẽ lần đó đi cùng Dương Di không phải ở quán bar hay sao?

“Ngoại trừ một vài bạn bè tốt bảo anh đi, bình thường anh sẽ không đi, yên tâm đi.” Doãn Trạh sờ sờ đầu cô.

Doãn Mạt cũng không phải là người thích so đo, nghe anh nói như vậy cũng tin, nhân phẩm của anh, cô vẫn là dám cam đoan, bằng không, làm sao cô lại coi trọng anh chứ?

Rất nhanh, Doãn Mạt lên máy bay rồi đi, nhớ lại ba ngày nay, thật là có chút giống như một giấc mơ, rõ ràng mấy ngày hôm trước cô còn chuẩn bị muốn đánh một trận đánh lâu dài, kết quả vừa tới thành phố S, lập tức tốc chiến tốc thắng, thành phố S thật sự là may mắn của cô nha, tuy rằng mắc mưa sinh bệnh, nhưng kết quả lại rất tốt đẹp?

Doãn Mạt vừa về tới nhà, Giang Tinh Liên đã kéo cô qua, cầm vài tấm hình cho cô xem.

“Mẹ, mẹ làm sao vậy?”

“Xem một chút, người nào tốt?” Giang Tinh Liên vừa cho cô xem vài bức ảnh vừa nói.

Doãn Mạt lật mấy bức ảnh trên tay, đều là hình toàn thân của những cô gái trẻ hơn hai mươi tuổi, trong lòng toát ra dự cảm không tốt, cô nhíu mày nhìn về phía mẹ, hỏi: “Đừng nói với con, là tìm đối tượng cho anh hai.”

“Thông minh!” Giang Tinh Liên vỗ tay một cái, vẻ mặt hưng phấn: “Mẹ nói cho con biết, những cô gái này mẹ đều đã tỉ mỉ lựa qua, xem hình dáng và tính tình cũng đều tốt, hơn nữa nghe nói đều là tốt nghiệp trường đại học nổi tiếng, chỉ còn chờ anh của con trở về nhìn người thật, nếu anh của con thích thì quá tuyệt vời!”

Doãn Mạt rất không tao nhã đảo cặp mắt trắng dã, tận lực khống chế giọng nói của chính mình: “Mẹ, thật sự là mẹ ở nhà không có chuyện gì, lại tự làm khổ mình.”

“Ôi chao, mẹ làm sao, anh của con đều lớn như vậy còn không có một người bạn gái, trong lòng của mẹ sốt ruột nha, cái gì gọi là tự làm khổ mình? Mẹ.....”

Doãn Mạt giờ tay lên, ngăn cản mẹ cô nói nữa: “Nếu mẹ thật sự muốn tốt cho anh hai, cũng đừng sắp xếp cho anh ấy người nào cả, anh của con cũng không phải không có người muốn.”

Giang Tinh Liên nghe con gái nói, nghe ra ý khác, bà một phát bắt được tay Doãn Mạt, chờ mong hỏi: “Bảo bối, có phải anh của con có bạn gái hay không?”

“À?”

“À cái gì mà à, mau nói cho mẹ biết, có phải anh của con có rồi hay không?”

Doãn Mạt nghiêng mặt sang một bên, không dám đối diện với mẹ mình, ánh mắt nhìn loạn khắp nơi, rõ ràng có chút chột dạ, cô ậm ừ một câu: “Thì, có lẽ vậy.”

“Cái gì có lẽ, mẹ muốn nghe chính xác, bảo bối, có phải con tới thành phố S tìm anh con đã phát hiện được, đúng không? Đối phương thế nào, xinh đẹp không? Tính cách thì sao? Là người Trung Quốc phải không?”

Doãn Mạt không chịu nổi mẹ mình cứ hỏi tới như vậy, dứt khoát nói ra: “Đúng, anh có bạn gái, rất xinh đẹp, tính tình rất tốt, rất ưu tú, là cô gái tốt nhất Trung Quốc, được rồi chứ?” Cô khen chính mình đến một chút cũng nghiêm túc.

Giang Tinh Liên nghe xong, cao hứng cười toe toét: “Tốt tốt tốt, như vậy mẹ an tâm rồi, không được, mẹ phải lập tức chia sẻ tin tức tốt này với ba con.”

Doãn Mạt hoàn toàn hết chỗ nói rồi, nếu ba mẹ biết người cô nói là chính cô, không biết bọn họ sẽ phản ứng như thế nào?

Buổi tối, Doãn Mạt trở về ở nhỏ của mình, lập tức nằm trên giường gọi điện thoại cho Doãn Trạ, kể hết những chuyện đã nói ở nhà với mẹ, một chữ cũng không bỏ sót nói cho Doãn Trạ biết.

“Rất xinh đẹp, tính tình rất tốt, rất ưu tú, là cô gái tốt nhất Trung Quốc?” Đầu bên kia điện thoại, tiếng nói trầm thấp của Doãn Trạ lộ ra chút lười nhác: “Sao anh không biết mình có một người bạn gái như vậy nhỉ?”

“Anh xác định anh không biết?” Doãn Mạt cười hỏi.

“Anh chỉ biết mình có một cô bạn gái nhỏ vừa lười vừa ngốc, tính cách ngang bướng mà thôi.”

“Hả —— anh nói ai vừa lười vừa ngốc? Ai ngang bướng?” Doãn Mạt thờ phỉ phỉ hỏi.

“À.....” Doãn Trạ cười ra tiếng, một lát sau lại khôi phục tiếng nói trầm thấp: “Bảo bối, anh nhớ em.....”

Trái tim Doãn Mạt đập mạnh, tình cảm trong lòng tràn đầy dường như muốn tràn ra ngoài, cô nhắm mắt lại, tưởng tượng ra vẻ mặt của anh lúc này.

“Nhớ tới em, vậy sớm trở về chút.” Cô nhẹ nhàng mở miệng nói.

Trở lại trường học, Doãn Mạt trừ bỏ đi học, cũng không còn chuyện gì khác, trong phòng ngủ cô và Lâm Đại nói chuyện phiếm với nhau. Gần như ngày nào Tề Hiểu Lăng cũng phải đến hỗ trợ cho xã đoàn, Vạn Vũ Thần cũng vậy, công việc của hội học sinh rất nhiều, gần như ngày nào cô cũng phải đi báo danh, có đôi khi báo tường tuyên truyền thông báo gì đó, đều phải làm việc đến khuya mới trở về.

“Hối hận quá, Thái Hậu ơi con hối hận quá, lúc trước vì sao muốn vào hội học sinh, vì sao, đây là vì sao!” Buổi tối một ngày, Vạn Vũ Thần vừa vào phòng, liền kêu rên không ngừng.

Ba người khác cũng đã nằm ở trên giường, lúc này đều nhìn cô một cái, sau đó dời đi, nên gửi tin nhắn tiếp tục gửi tin nhắn, nên ngủ tiếp tục ngủ.

“Này này này, sao không ai thương xót cho tớ một chút nào hết vậy?”

Ánh mắt Tề Hiểu Lăng nhìn chằm chằm màn hình di động, không thèm để ý nói: “Cậu vào hội học sinh không phải rất tốt sao? Về sau thăng quan, tớ đều phải dựa vào cậu ăn cơm.”

“Tốt cái rắm, trong hội học sinh đều là một nhóm người tình quái, tớ muốn từ trong một đám người tình quái thăng quan quả thực so với lên trời còn khó hơn.”

Tề Hiểu Lăng liếc cô một cái: “Vậy cậu cố gắng thăng cấp thành yêu tinh đi.”

Cót két cóc két cóc két..... Vạn vũ thần lập tức leo lên giường Tề Hiểu Lăng, mạnh mẽ bỏ nhào tới đoạt lấy điện thoại của cô: “Tề Hiểu Lăng, đừng tưởng rằng cậu có bạn trai thì mọi việc đều có đủ, tớ gửi tin nhắn giùm cậu, tớ nhắn cậu đang ân ái, tớ nhắn cậu đang nghiêng ngả, kêu la.....”

Tề Hiểu Lăng chạy nhanh lấy điện thoại di động lại bảo vệ thật tốt, đây chính là mạng của cô nha!

“Á! Vạn Vũ Thần, cậu trả lại cho tớ ——”

Hai người ở trên giường ằm ỉ một trận, giường của Doãn Mạt nối liền với giường của Tề Hiểu Lăng, cho nên cô rất đau khổ khi cũng phải chịu ảnh hưởng.

Doãn Mạt bị hoảng sợ chịu không nổi, rống lên một tiếng: “Stop! Hai cậu dừng lại cho tớ!”

..... Giường tiếp tục lắc lư.

Doãn Mạt:.....

“Á!”

Đột nhiên một tiếng kêu sợ hãi, trong nháy mắt phòng ngủ yên tĩnh trở lại.

“Em Lâm, cậu làm sao vậy?” Ba người cùng kêu lên.

Lâm Đại nhìn nhìn ba người, sau đó chỉ vào di động, nói: “Các cậu xem diễn đàn của trường mình kìa.”

“Diễn đàn của trường mình sao vậy?” Doãn Mạt hỏi.

Lâm Đại nhìn cô, biểu tình có chút kỳ quái: “Tiểu Mạt, bức ảnh của cậu và anh tớ..... Bị đăng lên diễn đàn.”

“Cái gì!” Vạn Vũ Thần và Tề Hiểu Lăng kinh ngạc nhìn Doãn Mạt: “Cậu và học trưởng Từ Dương khi nào thì có một chân vậy?”

Doãn Mạt lắc lắc đầu, cầm lấy di động mở diễn đàn của trường học ra, chỉ thấy post lên một câu: “Bạn gái thần bí của vương tử bóng rổ Lý Từ Dương”, đã được đưa lên đầu diễn đàn.

Doãn Mạt lập tức nhấn mở ra, chỉ thấy xuất hiện một bức ảnh thật to, rõ ràng là ngày lên núi lần trước, cảnh cô và Lý Từ Dương ở sau lều trại nói chuyện phiếm

Ảnh trên chụp hơn phân nửa khuôn mặt của Lý Từ Dương và lưng của cô, bởi vì lúc ấy ánh sáng tối tăm, bóng lưng của cô có vẻ mơ hồ, trừ bỏ vài người cùng đi leo núi ngày đó, người bình thường cơ bản không nhận ra đó là cô.

Người gửi không viết thêm gì khác, chỉ có một tiêu đề và bức ảnh, cũng đã làm cho rất nhiều người sôi trào.

Doãn Mạt kéo xuống dưới, rất nhiều câu trả lời, phần lớn là đang hỏi nữ sinh trong bức ảnh là ai, có người nói không thể tin bức ảnh, cũng có người nói nữ sinh trong bức ảnh không nhất định là bạn gái Lý Từ Dương, dù sao nói cái gì đều có, Doãn Mạt chưa xem được bao nhiêu liền đóng.

“Thực nhảm chán.” Giọng điệu Doãn Mạt thản nhiên, dường như một chút cũng không thêm đề ý.

“Tiểu Mạt, nhất định là một trong những thành viên xã đoàn leo núi lúc ấy chụp.” Giọng Lâm Đại cấm giận: “Làm sao có thể như vậy, đều chung một xã đoàn, tại sao phải làm loại sự tình này?”

“Yên tâm đi, không có việc gì, chẳng qua là một bức ảnh mà thôi.”

“Cho nên..... Tiểu Mạt à, cậu và học trưởng Từ Dương thực sự có một chân sao?” Tề Hiểu Lăng nháy mắt to, trong mắt tràn ngập tò mò.

Doãn Mạt trừng mắt liếc cô một cái: “Không có, lúc ấy tớ chỉ nói chuyện phiếm với học trưởng Từ Dương mà thôi, chúng tớ không có quan hệ gì cả.”

Bạn đang đọc truyện *Em Gái, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Vị ghen vui vẻ trong tình yêu

Edit: Tịnh Hào

Beta: Lạc Thần

Chuyện bức ảnh cơ bản Doãn Mạt không để ý đến, qua một đêm lập tức ném chuyện này ra sau đầu, tiếp tục chờ đợi ngày Doãn Trạm trở về.

Hôm nay, thứ sáu, Doãn Mạt lên lớp luôn nhìn đồng hồ đeo tay.

Vạn Vũ Thần ngồi ở bên cạnh không nhận được dựa tới gần nhẹ giọng hỏi: “Cậu không có thời gian à?”

“Không phải.” Doãn Mạt nở nụ cười, ánh sáng rực rỡ trong mắt thiếu chút nữa làm mù mắt Vạn Vũ Thần: “Hôm nay anh tới đi công tác trở về, tớ chỉ thấy sao thời gian chậm như vậy.”

Vạn Vũ Thần kỳ quái nhìn cô: “Anh cậu trở về, cậu vui vẻ như vậy làm gì? Làm như chồng cậu trở về không bằng.”

Mặt của Doãn Mạt đỏ lên, không để ý tới cô ấy nữa.

“Tiểu Mạt, cậu xem.” Tề Hiểu Lăng ngồi ở bên cạnh Vạn Vũ Thần đưa điện thoại di động cho Doãn Mạt xem.

Doãn Mạt nhìn một chút, là diễn đàn của trường học, nhưng phía trên không có nội dung giá trị làm cô chú ý.

“Không thấy bài post đó nữa.” Cô ấy khẽ nói: “Mới qua vài ngày thôi, lại không có nữa, tớ chuyển mấy trang sau cũng không thấy.”

“Không có thì không có thôi.” Về mặt Doãn Mạt không sao cả.

Lúc này, Lâm Đại len lén nhìn cô mấy lần, về mặt thần bí.

Hết giờ học, vốn Doãn Mạt định về thẳng ổ nhỏ của mình, kết quả lại bị Lâm Đại giữ chặt, nói là Lý Tử Dương muốn mời cô ăn một bữa cơm.

“Bởi vì chuyện bức ảnh trên diễn đàn, anh ấy muốn mời cậu ăn một bữa cơm để bày tỏ xin lỗi.”

“Không cần, cũng không phải là lỗi của anh ấy, không cần thiết nhận lỗi với tớ.”

“Nhưng mà anh tớ nói, đều bởi vì anh ấy tìm cậu nói chuyện phiếm, mới có thể bị người khác chụp ảnh, anh ấy muốn nhận một phần trách nhiệm.” Lâm Đại lôi kéo Doãn Mạt, giọng nói nhẹ nhàng mang theo chút làm nũng: “Tiểu Mạt, đi nha, chỉ ăn một bữa cơm, anh ấy kêu tớ nhất định phải dẫn cậu tới, giúp tớ đi, được không?”

Bất đắc dĩ, Doãn Mạt gật đầu một cái. Kết quả vừa gặp mặt Lý Tử Dương, Lâm Đại tìm có chạy mất, Doãn Mạt nhìn bóng lưng vui vẻ của cô ấy rời đi, nghĩ thầm: Đây là chuyện gì hả, bị bạn học nhìn thấy hai người bọn họ đơn độc ở cùng một chỗ, không chừng sẽ truyền ra cái gì đấy, đoán chừng cũng có thể đoán được nữ chính trong hình chính là cô.

Nhưng cô đã đồng ý, dù sao cũng không thể lại đổi ý chứ?

Chỗ ăn cơm là quán ăn có danh tiếng không tệ ở gần trường học.

Doãn Mạt đi trên đường, đều là cúi đầu, bạn học đi ngang qua nhìn thấy hai người bọn họ đều quay đầu nhìn lại mấy lần, cô chỉ cảm giác trên đường có mũi nhọn ở sau lưng.

Đến phòng bao của quán ăn, rốt cuộc Doãn Mạt thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Cô uống nước đề nỗi sợ xuống: “Học trưởng, anh cố ý sao?”

Lý Tử Dương nhún mày: “Anh cố ý chuyện gì?”

Doãn Mạt nhìn anh ta một cái, ở trong lòng than thở một tiếng, thu hồi ánh mắt, nhàn nhạt nói “Không có gì”.

“Mặc dù bài post đã xóa, nhưng chuyện bức ảnh, anh vẫn phải nói tiếng xin lỗi với em.”

“Thật sự không sao, căn bản em không để ý.”

Lý Tử Dương nhìn cô: “Em thật sự..... Không để ý chút nào sao?”

Doãn Mạt nhún vai một cái: “Ngay từ đầu vừa nhìn thấy có chút tức giận, nhưng rất nhanh liền không sao, dù sao thanh giả tự thanh, nói xấu sau lưng chuyện của người khác, bọn họ thích nói như thế nào thì nói, em không quản được, cần gì tự mình khó chịu.”

“Em đã nhìn thấu rồi.” Lý Tử Dương cười: “Truyền xi căng đàn cùng với anh là chuyện mà biết bao cô gái mong ước đấy...”

“A...” Thiếu chút nữa Doãn Mạt bị sặc nước, cô vội vàng nuốt nước trong miệng xuống, nở nụ cười: “Học trưởng, anh quá tự luyến đấy.”

“Ừ, có chút đấy.” Về mặt Lý Tử Dương thành thật.

Doãn Mạt không nhận được mắt tròn trắng, đột nhiên tiếng chuông vang lên, cô lấy điện thoại di động ra vừa nhìn, là Doãn Trâm, trên mặt không tự chủ nâng lên một nụ cười rực rỡ.

“Thật xin lỗi, nhận cuộc điện thoại.”

Lý Tử Dương nhìn khuôn mặt tươi cười của cô gật đầu, sau đó dời ánh mắt đi, nhìn chăm chăm nơi nào đó như có điều suy nghĩ.

“Alo, anh sắp lên máy bay sao?”

Đầu bên kia điện thoại, Doãn Trạh đang ngồi ở trên xe, cơ thể anh giãn ra dựa vào lưng ghế xe, giọng nói của Doãn Mạh vang lên bên tai làm cả người anh cảm thấy thoải mái: “Ừ, ăn cơm rồi chưa?”

“Đang ăn đây, anh ăn rồi chưa?”

“Vẫn chưa, một mình em sao?”

“Không phải, em ở bên ngoài ăn với học trườg.” Doãn Mạh không giấu giếm chút nào, nói rất thản nhiên: “Vậh anh ăn chút gì đó trước đi, đừng để đói bụng.”

Doãn Trạh vừa nghe liền nhăn mày lại, anh lập tức ngồi ngay ngắn người lại, Tiểu Lưu lái xe ở phía trước không nhin được nhìn anh qua kính chiếu hậu một cái.

“Tụi em ăn ở đâu?”

Doãn Mạh âm thầm cười cười, tất nhiên nghe ra giọng nói của anh có chút không đúng. “Ồ gần trường học.”

“Tên tiệm.”

“Làm gì vậy? Bậh giờ anh có thể chạy tới sao?”

Đầu bên kia điện thoại im lặng, Doãn Mạh vừa buồn cười lại không biết làm thế nào, khi nào thì anh kỳ quái như thế này vậy?

“Ở quán ăn xx.”

Cúp điện thoại, nụ cười trên môi của Doãn Mạh vẫn không giảm.

Lý Tử Dương hỏi: “Bạn trai?”

Doãn Mạh không phủ nhận, gật đầu cười.

Lý Tử Dương nhìn qua rất tùy ý nói: “Lúc trước nói có người trong lòng, nhanh như vậy liền trở thành bạn trai?”

“A..... Đúng vậy ạ, em cũng không ngờ.” Vừa nhắc tới chuyện này, rõ ràng Doãn Mạh vui lên rất nhiều.

Lý Tử Dương cúi đầu, uống một hớp canh, lại hỏi: “Anh ấy muốn qua đón em sao?”

“Không có, anh ấy đang đi công tác ở nơi khác, bậh giờ còn đang ở sân bay, có lẽ khoảng ba tiếng nữa mới có thể đến.”

“Vậh thật đáng tiếc, anh còn muốn thấy người đàn ông như thế nào có thể làm cho em thích như vậy.” Lý Tử Dương nở nụ cười trêu ghẹo.

.....

Lý Tử Dương rất có khiếu tìm đề tài nói chuyện, thỉnh thoảng nói ra vài câu hài hước, làm cho Doãn Mạh bất tri bất giác buông lỏng, một bữa cơm, xem như ăn vui vẻ.

Vừa nhìn thời gian, mới phát hiện đã qua một tiếng, ngoài dự kiến của cô.

Hai người đi ra quán ăn, Lý Tử Dương nói: “Có cơ hội cùng nhau ăn cơm nữa nhé.”

“Được, lần sau em mời, dẫn theo nha đầu Lâm Đại kia nữa.”

Lý Tử Dương cười cười, nhìn người qua lại trên đường, còn nói: “Nếu không anh đưa em về nhà nhé, bậh giờ nhiều người.....”

“Bảo bối ——” Đột nhiên một giọng nói trầm thấp truyền đến từ phía đối diện, cắt ngang lời nói của Lý Tử Dương, chỉ thấy Doãn Trạh mặc áo khoác màu cà phê, đôi tay đặt trong túi quần, đi đến từ bên kia đường, cả người nhìn qua càng thêm đẹp trai mạnh mẽ, trong đám người, Doãn Mạh liếc mắt liền thấy được anh.

“Anh——” Doãn Mạh rất kinh ngạc, lập tức vẫy vẫy tay với anh, đôi mắt sáng lấp lánh, khóe miệng nâng lên thật cao.

Chờ Doãn Trạh vừa đến gần, Doãn Mạh lập tức vui vẻ lôi kéo tay của anh: “Không phải anh nói buổi trưa lên máy bay sao?”

Doãn Trạh cương chịu sờ sờ đầu của cô: “Surprise!”

“Em thích surprise này!”

Khóe miệng của Doãn Trạm mang ý cười, cũng không để ý đến người qua lại trên đường, hôn lên khóe miệng của cô.

Nhìn Doãn Mạt xấu hổ đỏ mặt, Doãn Trạm hài lòng cười cười, sau đó giống như là mới chú ý tới Lý Tử Dương một mực yên lặng nhìn bọn họ, anh ôm Doãn Mạt, hỏi: “Vị này là?”

“À, vị này chính là học trưởng mà em vừa nói với anh ở trong điện thoại.” Doãn Mạt giới thiệu với Lý Tử Dương: “Học trưởng, anh ấy chính là bạn trai của em.”

“Chào anh.” Doãn Trạm nở nụ cười lễ phép, vươn tay: “Doãn Trạm, rất hân hạnh được biết anh.”

Lý Tử Dương cũng cười chào hỏi: “Xin chào, Lý Tử Dương.” Hai người bắt tay một cái, vừa chạm liền tách ra, Lý Tử Dương nhìn như tò mò hỏi: “Hai người cùng họ?”

“Đúng vậy đấy.” Doãn Trạm gật đầu một cái, ánh mắt dịu dàng nhìn Doãn Mạt: “Rõ ràng chúng tôi có duyên với nhau.”

Doãn Mạt liếc anh một cái, trong bụng cười thầm, khi nào thì người này trở nên dễ thương rồi nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Em Gái, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Gặp bạn bè

Edit: heocon0808

Beta: Lạc Thần

Trên đường trở về, Doãn Trạm vẫn trầm mặc, ngồi trên xe hai tay ôm ngực, ánh mắt hơi nhúu, một bộ dáng lão tăng nhập định.

Doãn Mạt nhìn Tiểu Lưu lái xe, thấy anh nghiêm trang nhìn không chớp mắt, cô lặng lẽ tiến đến bên tai Doãn Trạm: “Nhu thế nào? Tức giận?”

Doãn Trạm nhìn cô một cái, không nói lời nào.

Doãn Mạt vươn tay nheo đuôi anh một cái, thấy khóe mắt anh nhảy nháy lại không có phản ứng khác, chưa từ bỏ ý định, lặng lẽ đưa tay dòi đến giữa hai chân anh, nhưng rất nhanh bị bắt được.

Doãn Mạt đắc ý cười trong lòng, nhìn anh còn có thể mặt than tới khi nào!

Cô tiến sát vào bên tai anh, duỗi lưỡi nhẹ nhàng liếm một cái, rõ ràng cảm giác được thân thể anh khẽ run lên, nhỏ giọng nói: “Đồ kị thật lớn nha.....”

Rốt cuộc Doãn Trạm nhịn không nổi nữa, bắt cô ngồi ngay ngắn lại xong, đề thấp tiếng nặng nề nói: “Trở về sẽ thu thập em.”

Trường học cách nhà trọ không xa, lái xe rất nhanh đã tới.

Hai người xuống xe, một trước một sau vào nhà trọ, Doãn Mạt mở cửa vào phòng, vừa định đổi giày, đã bị Doãn Trạm kéo qua tựa trên cửa, thân thể hai người dính sát vào nhau, một tay chống đỡ trên cửa, một tay xoa người cô, ánh mắt trên cao nhìn xuống khóa cô lại, trong đôi mắt tối đen có loại bình tĩnh trước khi bão táp nổi lên.

“Một mình ăn cơm cùng người đàn ông khác, còn hơn một giờ?”

Doãn Mạt mở to mắt nhìn thẳng anh, tuy rằng cả người anh tỏa ra hơi thở nguy hiểm, nhưng Doãn Mạt một chút cũng không sợ. Cô vòng tay ôm thắt lưng anh, ngửa đầu, cười hỏi: “Không phải đợi ở bên ngoài rất lâu đấy chứ?”

“Hừ ——” Doãn Trạm hừ lạnh một tiếng, dòi tầm mắt, không đối diện với cô.

Thật sự là tên kỳ quặc, Doãn Mạt nghĩ, nếu đã sớm đến, vì sao không gọi điện thoại cho cô đi vào tìm cô chứ?

“Rõ ràng mình là một quý ngây thơ, còn muốn nói em là tiểu nha đầu.” Doãn Mạt nheo nheo mắt của anh, lại kiễng chân, chạm nhẹ môi anh một cái: “Học trưởng Tử Dương là anh họ bạn cùng phòng em, lúc đầu vốn em không biết là một mình ăn cơm với anh ta, nếu biết cũng sẽ không đáp ứng, đừng nóng giận được không?”

Doãn Trạm vươn tay ôm siết cô vào trong ngực, cúi đầu chụp lên môi cô một nụ hôn nồng nhiệt. Qua một lúc lâu, anh mới thoảng tách ra, chống đỡ

chóp mũi của cô hỏi: “Không phải là anh..... Có hơi già rồi?”

“Cái gì?” Doãn Mạt khoa trương trừng lớn mắt nhìn anh, còn không dám tin tưởng đảo ngoáy lỗ tai.

Thấy cô làm bộ đáng buồn cười, rốt cuộc Doãn Trạmlộ ra tươi cười, anh cọ xát môi của cô, hơi thở dây dưa, hoặc liếm một chút, hoặc hôn một chút, chính là không vào sâu, chậm rãi ma sát, lại càng trêu chọc bức người. Tay anh cũng dọc theo đường cong Doãn Mạt vuốt ve qua lại, cách quần áo, hoặc xoa hoặc ấn.....

Doãn Mạt bị châm ngòi, hơi thở càng ngày càng nặng, cả người không có sức, cô dựa sát vào Doãn Trạml, đặt sức nặng thân mình trên người anh.

“Anh..... Thật là khó chịu.....” Doãn Mạt híp mắt, dường như trong mắt có một tầng sương mù, khiến cô thoát nhìn càng thêm mê người.

Doãn Trạml nhìn cô mê người như thế, ánh mắt càng mù mịt như chìm vào đêm tối, sửa lại tư thế chậm rãi nghiền nát, lưỡi bá đạo cạy mở môi của cô, phác thảo quần quít lấy, nhiệt tình qua lại.....

Hai người động tình ôm hôn, chậm rãi chuyển dời từ cửa đến phòng khách, Doãn Trạml một tay đặt cô ở trên sofa, thân hình thon dài chặt chẽ dán lên thân thể mềm mại mảnh khảnh, nhìn qua hết sức phù hợp.

Ngay tại lúc Doãn Mạt còn lại một chút ý thức cuối cùng, cảm thấy hôm nay có lẽ cứ như vậy nước chảy thành sông, tiếng chuông điện thoại tà ác đánh vỡ kiều diễm trong phòng.

Doãn Mạt cảm nhận được thân thể Doãn Trạml nháy mắt cứng đờ, sau đó bàn tay to chậm rãi dời khỏi quần áo mình, ôm cô ngồi xuống, đầu tựa vào trên vai cô, thở hổn hển, khàn khàn giọng nói: “Thật xin lỗi, anh không không chế được.”

Về mặt Doãn Mạt đồ bưng, tựa như trứng tôm bị nấu chín, ngay cả lỗ tai cũng hồng nhuận. Cô lắc lắc đầu, trong lòng trừ bỏ khấn trương, thật đúng là không ngại, đối với cô mà nói đây là chuyện sớm muộn, hiện tại làm và về sau làm đều giống nhau, chỉ cần anh muốn, cô tuyệt đối sẽ giao toàn bộ chính mình cho anh.

“Điện thoại của anh.” Doãn Mạt dựa vào trên người Doãn Trạml.

Doãn Trạml lại thở hổn hển mấy hơi, mới lấy điện thoại từ trong túi ra.

Chỉ nghe anh đầu tiên là “Ừ” một tiếng, sau đó vẫn nghe, lại “Ừ” một tiếng, cuối cùng nói “Tốt” liền cúp điện thoại, ngắn gọn làm cho người dự thính cơ bản nghe không ra nội dung cuộc nói chuyện.

“Buổi tối vài người bạn tụ hội, em đi cùng anh.”

“Hả? Em đi theo làm gì chứ?” Doãn Mạt không hiểu có chút khần trương.

Doãn Trạml trêu chọc: “Mang con dâu xấu gặp người.”

“Nói ai xấu vậy?” Doãn Mạt bỏ nhào vào trên người anh, làm bộ muốn bóp cổ anh.

Doãn Trạml cười ôm lấy cô: “Đều là mấy người đồng bọn quan hệ tốt, không cần khần trương.”

.....

Buổi tối, Doãn Trạml mang theo Doãn Mạt đi vào một hội tư nhân.

Bởi vì Doãn Trạml đã thông báo trước đó, cho nên lúc Doãn Mạt đến phòng bao, bên trong vẫn rất bình thường, ba nam ba nữ, đang chơi bóng, uống rượu, nói chuyện phiếm.

“Ô, nhìn xem núi băng vạn năm của chúng ta mang theo ai tới kìa?” Nhìn thấy hai người cùng tiến vào, lập tức có người huyết sáo.

Doãn Trạml nhìn cũng không nhìn người nọ một cái, ôm Doãn Mạt đi đến một ghế sofa ngồi xuống.

Rất nhanh, ba người đàn ông đều ôm phụ nữ vây quanh lại đây.

Doãn Trạml nhìn bọn họ một cái, giọng bình bình nói: “Mang những người không quan trọng ra ngoài đi.”

Doãn Mạt rất kỳ quái khi anh nói lời này, nhưng lập tức biết nguyên nhân. Chỉ thấy hai người đàn ông trong đó vừa nghe, thực sáng khoái bảo người phụ nữ bên cạnh đi ra ngoài, chỉ chừa một người tóc ngắn nhìn qua có vẻ khôn khéo giới giang. Cô nghĩ, hai người đi ra ngoài kia hẳn là chị em hoặc là tình nhân của bọn họ đi.

“Bạn gái của tôi, Doãn Mạt.” Doãn Trạml bình tĩnh giới thiệu.

Doãn Mạt bị bốn người đánh giá thật sự ngượng ngùng, vừa định đứng lên chào hỏi, đã bị Doãn Trạml đè bả vai lại: “Người một nhà, không cần lễ ý.”

Dường như đối với thái độ Doãn Trạng đều tập mãi thành quen, mấy người cũng không để ý.

Doãn Mạt bắt đầu đi, đành phải ngồi nói: “Chào mọi người.”

“Doãn Mạt?” Một người đàn ông mặc một bộ đồ màu trắng sờ sờ cầm, như nghĩ tới cái gì nhìn cô: “Sẽ không phải chính là người em gái kia của cậu chứ?”

“Oa, anh cả, anh cứ cứ..... Cứ nhiên.....” Người đàn ông vừa rồi huyết sáo mặc áo somi hoa, nhìn qua chính là dạng công tử phong lưu điển hình, lúc này trừng lớn mắt, một tay chỉ vào Doãn Trạng, vẻ mặt không thể tin.

Doãn Trạng lạnh lùng liếc anh một cái, người nọ lập tức thu tay, ngậm miệng.

“La Tử, có cần khoa trương như vậy không? Cũng không phải không biết bọn họ không có quan hệ huyết thống.” Cô gái tóc ngắn cười mở miệng, nhìn Doãn Mạt, hỏi: “Tiểu Mạt, còn nhớ chị chứ?”

“Dạ?” Doãn Mạt nhìn cô ấy, vẻ mặt không rõ: “Chúng ta từng gặp qua sao?”

“Haiz.....” Cô gái tóc ngắn xoa xoa khoeo mắt khô ráo, ra vẻ đau lòng: “Không nghĩ tới chị vẫn nhớ kỹ em, em lại quên chị rồi.....”

Doãn Trạng nhìn cô thật sự nghĩ không ra, lập tức mở miệng nhắc nhở: “Lúc anh học trung học, có một lần anh mang em đến nhà hàng gần trường học ăn cơm, nhớ không?”

Doãn Mạt cẩn thận nhớ lại một chút, mới mơ hồ nhớ tới: “Chị là bạn học thời trung học của anh em? Hình như là uỷ viên thể dục?”

“Bingo!” Cô gái tóc ngắn vỗ tay: “Chị tên Thiệu Xảo Thực, lần này phải nhớ kỹ.”

Doãn Mạt vội vàng gật gật đầu, gọi một tiếng “Chị Xảo Thực”. Nhớ rõ khi đó cô rất thích tính cách của chị ấy, sáng khoái, hào phóng, hiện tại lại nhiều thêm một phần khí chất của người phụ nữ khôn khéo và giỏi giang.

“Đây là anh chồng nhà chị —— Vu Từ Hàm.” Thiệu Xảo Thực lôi kéo tay một người đàn ông nhìn qua rất lịch sự, giới thiệu với Doãn Mạt, trong mắt không giấu được hạnh phúc.

Lúc này Doãn Mạt mới chú ý trên tay bọn họ đeo nhẫn giống nhau như đúc.

Vu Từ Hàm cười bắt chuyện với Doãn Mạt, giọng nói rất sạch sẽ, làm cho người ta cảm thấy rất thoải mái.

Doãn Mạt rất ngạc nhiên, hai người như vậy làm sao có thể từ yêu nhau đến kết hôn? Cảm thấy tính cách và ngoại hình đều rất không hợp, nhưng hai người đứng chung một chỗ, lại không hiểu sao có cảm thấy thực hài hoà.

Sau Doãn Mạt nghe Doãn Trạng nói mới biết được, hai người là tình yêu chị em, cùng một chỗ cũng rất không dễ dàng, nhưng hiện tại hai người vô cùng ăn ái.

Trải qua giới thiệu, Doãn Mạt biết người đàn ông toàn thân màu trắng gọi là Bạch Khải, họ Bạch, cũng rất yêu màu trắng, biệt hiệu kêu Tiểu Bạch; mà người đàn ông mặc áo somi hoa gọi là Lạc Ân Thiên, biệt hiệu La Tử. Bởi vì Doãn Trạng lớn tuổi nhất, tính cách lại lạnh lùng lão luyện, cho nên gọi anh là anh cả.

Bạn đang đọc truyện *Em Gái, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Động lòng không bằng hành động

Edit: Beheonhoxinh

Beta: A Cửu

Ở chung với những người bạn này, có vẻ như Doãn Trạng rất thoải mái, dù vẻ mặt vẫn lạnh nhạt như cũ nhưng ý cười nơi khóe môi rõ ràng đã tự nhiên hơn nhiều.

Ba người đàn ông đang chơi bi-a, Doãn Mạt cùng Thiệu Xảo Thực đứng ở một bên xem.

Thiệu Xảo Thực cầm một ly rượu đỏ đưa cho Doãn Mạt: "Rượu này không tệ, nếm thử chút đi."

Doãn Mạt nhận lấy uống một hớp, quả thật hương vị đậm đà hơn nhiều so với rượu vang bình thường, vị rất ngon, không khỏi uống thêm vài ngụm.

Thiệu Xảo Thực cười nhìn cô: "Chị vẫn tò mò không biết Doãn Trạh sẽ tìm một người bạn gái như thế nào, mặc dù biết cậu ta rất tốt với em, nhưng thật sự không ngờ tới việc hai người sẽ quen nhau."

Sau khi nghe Doãn Mạh nghe xong thì xấu hổ cười một tiếng.

"Chị vẫn cho rằng cậu ta sẽ thích mẫu phụ nữ trưởng thành quyến rũ." Thiệu Xảo Thực đánh giá toàn thân Doãn Mạh mấy vòng, sau đó rất cảm khái, nói: "Nhìn dực vọng chiếm giữ của cậu ta với em, chắc đã chú ý em từ lâu rồi, thật khổ cho cậu ta khi còn phải nhịn một thời gian dài như vậy. Trước kia chị vẫn không hiểu vì sao cậu ta lại ở lý bên nước ngoài không chịu trở về, giờ mới biết thì ra cậu ta cũng sẽ có có lúc chùn chân. ."

Doãn Mạh cũng không biết phải nên đáp lại thế nào, chỉ lẳng lạng nghe Thiệu Xảo Thực nói tới chuyện cũ của Doãn Trạh, ánh mắt luôn dừng lại trên người Doãn Trạh đang chơi bóng, Doãn Mạh thu hết từng động tác của anh vào trong mắt, hoặc nhưóng mày, hoặc nhích môi, hoặc vận cô,... Đều khiến cô trầm mê đến thế. Những chuyện cũ trong miệng Thiệu Xảo Thực cô chưa từng tham dự, nhưng lỗ hổng trong tám năm của anh, cô sẽ bù lại từng chút một trong cuộc sống sau này.

Doãn Mạh nhìn anh ung dung khom lưng, cúi người áp sát bàn, cánh tay dài mà có lực, áo sơ mi dán chặt vào thân thể vì hành động của thân người, làn da dưới lớp quần áo như ần như hiện, thật là mê người. Cô cầm ly rượu lên nhấp một ngụm, hít mát, thưởng thức động tác thông dong ưu nhã khi chơi bóng của Doãn Trạh.

"..... Hai người, lên giường chưa?"

"Phụt..." Rượu trong miệng bị phun ra ngoài trong nháy mắt, cô vội vã lấy tay bịt kín miệng, nhìn Thiệu Xảo Thực bằng cặp mắt đầy ai oán.

Làm ơn, chị Xảo Thực, có thể đừng hỏi vấn đề thú vị này đột ngột đến vậy được không?

Thiệu Xảo Thực lập tức lấy khăn giấy đưa cho cô, cười cười xin lỗi: "Xin lỗi, chị tò mò nên hỏi thôi, không ngờ em sẽ phản ứng như vậy." Sau đó lại cảm thán một câu: "Quả nhiên vẫn là cô một cô gái nhỏ ngây thơ!"

Lúc này, Doãn Trạh đi tới, cầm lấy khăn giấy trên tay Thiệu Xảo Thực, tự mình lau giúp cô: "Sao uống rượu mà còn có thể phun hết ra ngoài như thế?"

Doãn Mạh trừng mắt liếc anh một cái, không nói lời nào.

Doãn Trạh nhìn Thiệu Xảo Thực đầy nghi ngờ, mà Thiệu Xảo Thực lại mang vẻ mặt vô tội mà nhún vai một cái.

Lau sạch miệng, Doãn Trạh hát cảm về phía bàn bi-a, hỏi: "Có muốn chơi không?"

"Em không biết chơi."

"Anh dạy em." Nói xong liền kéo Doãn Mạh tới bên cạnh bàn, cầm một cây cơ làm mẫu trước, sau đó đặt cây cơ vào trong tay Doãn Mạh để cho cô làm theo.

Doãn Mạh đã không còn có thể nghĩ đến thứ gì khác, cầm lấy cây cơ theo lời anh, cúi người xuống, ép sát người trên bàn dựa theo động tác mới vừa rồi của Doãn Trạh: "Thế này phải không?"

Đột nhiên, Doãn Mạh cảm thấy có một lồng ngực ấm áp dán lên lưng mình, cánh tay đang cầm cơ bị nắm lấy, một tay to nhẹ nhàng đặt ngang hông, giọng nói Doãn Trạh vang lên ngay bên tai: "Eo thấp một chút nữa, lưng thẳng, dạng chân ra một chút..."

Doãn Mạh rất muốn học nghiêm túc, nhưng dường như lúc hai người sát nhau như thế, cũng không biết có phải là cảm giác của cô hay không, nhưng nơi mong như có cái gì đâm vào.... Cô khó chịu nhích móng, sau đó rõ ràng cảm thấy vật kia còn trở nên lớn hơn!

Mặt của cô đỏ lên trong nháy mắt, bỗng chốc hiểu ra, cô quay đầu đi, bình tĩnh nói: "Anh, anh muốn nhân cơ hội này lợi dụng em chứ gì?" Sau đó không đợi Doãn Trạh mở miệng liền húc móng ra phía sau, mặc dù không dùng lực, nhưng sức cũng không nhỏ.

Chỉ thấy đột nhiên Doãn Trạh lui về phía sau mấy bước, cả người cứng đờ, mặt hoàn toàn đen kịt.

"Doãn Mạh!" Anh cắn răng nghiến lợi.

Doãn Mạh nhìn anh như vậy, chột dạ gãi đầu, cười xòa đến gần, mắt không ngừng hướng nhìn về phía chỗ đó của anh: "Không cần thận dùng sức... Anh, anh không sao chứ?"

Sắc mặt anh xanh mét: "Em cứ nói đi?"

Thấy mặt anh có vẻ ngấm ngấm chịu đựng, Doãn Mạh đau lòng, hết sức hối hận: "Thật sự xin lỗi anh, không phải em cố ý, có đau lắm không, nếu không... Nếu không em xoa cho anh nhé?..." Giọng nói càng lúc càng nhỏ, đầu cũng dần cúi thấp xuống, mà mặt đã đỏ như sắp nhỏ máu.

Doãn Trạh nhìn vẻ mặt xấu hổ đáng yêu của cô, bao nhiêu tức tối đều biến mất, tất nhiên cũng không đồng ý với đề nghị của cô, mặc dù trong lòng anh cũng rất muốn.

Lúc trở về, Thiệu Xảo Thực lặng lẽ tiến tới nói bên tai Doãn Mạt một câu: "Chị dám cam đoan, đến giờ anh trai em vẫn là một đứa con nít." Nói xong đã chạy nhanh ra ngoài như làn khói.

Đọc theo đường đi, Doãn Mạt đều có chút thấp thỏm, cô nghĩ tới lời nói của Thiệu Xảo Thực, lòng thầm suy đoán: chẳng lẽ mấy năm qua anh một mực thù thân vì cô sao?

Ai da, suy nghĩ một chút đã cảm thấy ngại rồi, ngọt ngào quá...

Trở lại nhà trọ, Doãn Mạt nhanh chóng chạy vào phòng của mình tắm rửa sạch sẽ, sau đó lại lật đồng áo ngủ ra, vớ từng cái lên người. Cô cảm thấy mình không thể để cho anh phải đợi nữa, nghe nói nếu đàn ông phải kim nén thường xuyên sẽ không tốt cho cơ thể, mới vừa rồi không đủ quyết tâm đẩy ngã tiểu Doãn Trạ, cho nên tối nay, cô muốn hành động!

Doãn Mạt nhìn tới nhìn lui, cũng liên cảm thấy chỉ có cái váy ngủ này là tương đối dùng được, váy hơi ngắn, chỉ đủ che mông, những bộ đồ khác quá bảo thủ, Doãn Mạt tự hỏi, có phải sau này khi mua áo ngủ đều phải cố chọn mấy bộ thiếu vải hay không...

Cô mặc đồ ngủ xong, quay trước gương một vòng, lạ kéo cổ áo trước mặt xuống mới hài lòng một chút.

Hít sâu một hơi, chuẩn bị ổn thỏa xong, kết quả cô vừa định ra khỏi phòng, Doãn Trạ đã mở cửa: "Bảo bối, trước lúc ngủ uống ly..." Anh im bất, mắt nhìn cô chuyên chú, khẽ nhíu mày: "Thời tiết có hơi lạnh, sao lại mặc ít như vậy, đổi bộ đồ ngủ khác đi." Anh dời mắt đi như không có chuyện gì xảy ra, đặt ly sữa tươi trên tay lên bàn, "Lát nữa uống hết sữa rồi đi ngủ sớm một chút." Sau đó ra khỏi phòng, đóng cửa lại.

Doãn Mạt sững sờ nhìn cánh cửa phòng đóng chặt, nghĩ thầm: "Phản ứng của anh như vậy? Chẳng lẽ mình còn chưa lộ đủ sao?"

Cô nhìn mình từ trên xuống dưới, cảm thấy cũng không tệ lắm mà...

Không được, phải thử một lần nữa, nhất định là vì anh không hay tiếp xúc gần gũi nên phản ứng mới bình thường như vậy, mượn kinh nghiệm vài lần sát thương cướp cò trong quá khứ, Doãn Mạt lại có lòng tin và động lực!

Trước hết cô uống cạn sữa tươi, sau đó khỏi phòng, đứng trước cửa phòng Doãn Trạ.

Cô đưa tay vừa muốn gõ cửa thì dừng lại, suy nghĩ một chút, trực tiếp đẩy ra cửa.

Vừa vào phòng chính là hình ảnh Doãn Trạ để trần nửa người trên, nâng tay lau tóc.

Hai tay Doãn Trạ dừng lại, quét mắt một vòng trên người cô rồi rời đi: "Đã trễ thế này sao còn chưa ngủ?"

"À, không ngủ được." Doãn Mạt đỏ mặt nói: "Em lau giúp anh nhé?"

"Không cần..."

Doãn Mạt trực tiếp nhảy lên giường của anh, chui vào chăn, tuyên bố: "Hôm nay em ngủ ở đây!"

"Tiểu Mạt!" Doãn Mạt cau mày, "Đừng có quấy rối, về phòng của mình đi."

"Tại sao? Ở thành phố S chúng ta cũng ngủ chung mà..." Cô bĩu môi, mặt không cam lòng.

Sao có thể giống nhau, lần đó em mặc nhiều hơn lúc này, Doãn Trạ nghĩ thầm.

"Vây đi đổi bộ đồ ngủ khác."

Doãn Mạt lập tức từ chối: "Không muốn, mặc cái này thoải mái hơn."

Doãn Trạ nhìn vẻ mặt kiên quyết của cô, thật đúng là không biết phải làm sao với cô bây giờ, thở dài một hơi, chỉ có thể nói thật: "Em mặc như vậy thì sao anh ngủ được?"

"A?" Doãn Mạt sững sốt một chút, lập tức lấy lại phản ứng, cô xấu hổ cúi đầu, ngón tay vô thức vẽ vài vòng tròn trên chăn, sau đó xấu hổ nói: "Không ngủ được, vậy, vậy thì làm chút chuyện thôi..."

Nhìn dáng vẻ ngượng ngùng của cô, lúng túng đến nói chuyện cũng phải ấp a ấp úng, tất nhiên kẻ thông minh như Doãn Trạ lập tức đoán được suy nghĩ của cô nhóc này, nhưng biết rõ mà vẫn còn hỏi: "Làm những chuyện gì?"

"Là cái đó ấy?"

"Cái nào?"

Doãn Trạ nhướn mày, hình như rất ưa thích nhìn vẻ mặt bối rối đáng yêu của cô.

"Chính là..." Doãn Mạt vừa ngắc đầu, liền bắt gặp đôi mắt đầy ý bốn cọt của Doãn Trạ thì lập tức hiểu được mình đang bị trêu! Cô tức giận nhảy khỏi

giường, bỏ nhào về phía anh.

Doãn Trạm thấy thế, ngay lập tức ôm chặt lấy cô.

"Giả ngốc phải không, vậy thì em làm cho anh xem!"

Nói xong, Doãn Mạt cắn một cái trên bả vai anh như để trừng phạt, sau đó ngẩng đầu lên dứt khoát lấp luôn miệng của anh.....

Hai người hôn nhau được một lúc, Doãn Trạm mới kéo cô ra, hỏi: "Em biết mình đang làm gì không?"

Tuy Doãn Mạt bị hôn đến choáng, nhưng lý trí vẫn còn: "Tất nhiên là biết, anh... Em bằng lòng..."

Hai tay Doãn Trạm siết chặt lấy cô, gần giọng, trầm giọng nói: "Làm rồi, em sẽ không còn cơ hội hối hận, cả đời này em đều phải là của anh, mặc kệ có ai, có bao nhiêu người phản đối, anh cũng không để ý, em chuẩn bị xong chưa?"

Doãn Mạt nở nụ cười, chói lọi như một ngôi sao rực rỡ.

Giọng nói cô vừa dịu dàng lại vừa kiên định: "Đã chuẩn bị xong từ sớm rồi."

Bạn đang đọc truyện *Em Gái, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Mời khách

Edit: Beheonhoxinh

Beta: A Cừu

Doãn Mạt nằm mơ, trong mơ anh trai tặng cô một con Husky, đầu Husky không nhỏ, vừa nhìn thấy cô liền nhiệt tình chạy như bay đến, cô bị nó đè xuống đất, Husky nằm trên người cô liếm tới liếm lui khắp nơi, từ trên mặt đến cổ, lại từ cổ đến ngực, lại từ ngực đến...

Doãn Mạt lập tức tỉnh lại, sau đó phát hiện tình cảnh trong mộng vẫn còn xảy ra, cảm giác ấm áp tron nhẵn nơi rốn vẫn còn tồn tại rõ ràng, hơi ngửa một chút, tê tê, hơn nữa còn tiếp tục có xu hướng tiếp tục đi xuống, cô cúi đầu mà xem, chỉ thấy chân gò lên một đoàn.....

Đột nhiên, cả người Doãn Mạt run lên, hai tay nắm chặt ga giường dưới thân, giữa nơi chân mày đều là vẻ quyến rũ, gương mặt xinh đẹp đã ửng hồng... Cô khó nhịn đưa chân đá đá người trong chăn, không nhịn được lâu bầu hai tiếng.

"Đừng, đừng liếm... Anh nhanh ra ngoài cho em..." Giọng nói cô mềm mại căn bản không có lực uy hiếp, nghe vào trong tai Doãn Trạm liền trở thành lời cự tuyệt mang vẻ mời chào.

.....

Một cuộc vận động sáng sớm kết thúc sau hơn nửa tiếng, Doãn Mạt cả người mệt lả nằm trên giường, không muốn nhúc nhích chút nào.

Tối hôm qua đã làm hai lần, vốn Doãn Trạm còn có chút chưa thỏa mãn, nhưng nhìn cô mệt mỏi đến vậy, niệm tình là lần đầu, khó khăn lắm mới bỏ qua cho cô. Sáng sớm hôm nay lúc dậy vốn anh cũng không định làm, kết quả vừa ôm lấy cô, hôn cô một cái, lại mất khống chế...

Doãn Trạm vẫn cảm thấy khả năng tự chủ của mình không tệ, nhưng động phải cô gái nhỏ này, hình như lực khả năng tự chủ của anh có khuynh hướng giảm xuống không ngừng.

So với Doãn Mạt, có thể nói Doãn Trạm là toàn thân thoải mái, sinh long hoạt hổ, có cảm giác như sống tới bây giờ cũng chưa có lần nào thoải mái hơn lúc này, rốt cuộc cũng hiểu vì sao tên La Tử kia lại thích làm chuyện này như vậy, hẳn sau này anh sẽ không bị cậu ta chê nhạo nữa, có điều việc thường xuyên đòi bạn gái này thì anh vẫn không thể gật bừa, chỉ suy nghĩ một chút đến chuyện làm việc thân mật này với nhiều phụ nữ khác nhau mà anh đã rùng mình, thật sự không biết La Tử nghĩ thế nào, không cảm thấy rất bản sao?

Sau khi Doãn Trạm thăm khinh bỉ với tác phong của La Tử, liền đảm nhiệm nhiệm vụ lau người cho Doãn Mạt, lại xuống lầu đến siêu thị lân cận mua chút nguyên liệu nấu ăn, trở về nhà trọ liền bắt đầu vội vàng làm bữa trưa.

Đang ôm người đẹp ngủ, đột nhiên La Tử nhảy mũi mấy cái, anh ta mơ mơ màng màng tỉnh lại, nghĩ thầm: Chẳng lẽ tối hôm qua làm quá nhiều, thân thể yếu đi rồi sao?

.....

Doãn Mạt vừa dậy, cảm thấy cả người đã khỏe hơn một chút, không còn mệt là như trước, nhưng phần eo và bắp đùi vẫn mỏi vô cùng, nghĩ tới việc anh trai đã rất dịu dàng, tối hôm qua còn một mực dụ dỗ bên tai cô, thả chậm động tác, nhưng cô lại nhanh chóng mệt đến mức không còn sức để cử động, quả nhiên cô cần tăng cường thể lực. Doãn Mạt đứng trước gương nhìn những dấu vết chằng chịt trên người, cảm thấy rất xấu hổ, nhưng trong lòng đều được lấp đầy bởi lớp bong bóng hạnh phúc ngọt ngào.

Cô rửa mặt xong, vừa mở cửa phòng chính thì mùi thơm của thức ăn đã xông vào mũi, sờ cái bụng đã trống rỗng, cô thèm thường nuốt một ngụm nước bọt.

Có một bạn trai có thể lên phòng khách xuống phòng bếp thật là hạnh phúc...

"Anh, ăn cơm được chưa? Em đói bụng quá."

Doãn Trạm vừa nhìn thấy cô, liền cười vui vẻ, có thể thấy được tâm trạng của anh rất tốt: "Có thể ăn rồi, ngồi xuống đi, anh xới cơm cho em"

....

Hai người mới vừa hoàn toàn có được lẫn nhau, ngọt ngào tựa như một đôi vợ chồng vừa tân hôn, dính như keo sơn qua một tuần.

Thứ hai, Doãn Mạt trở về trường, tất nhiên Doãn Trạm cũng không thể nghỉ tiếp, công ty còn có rất nhiều chuyện cần anh xử lý, cho nên hai người tạm thời tách khỏi nhau.

Buổi sáng, Doãn Mạt đến thẳng trường học, vừa đến lớp học, Lâm Đại bu lại đầu tiên.

"Tiểu Mạt, anh ta nói cậu có bạn trai?"

"Đúng vậy."

"Anh ta nói bạn trai cậu gọi Doãn Trạm."

Doãn Mạt nhìn cô một cái, gật đầu.

"Nhưng nếu tớ nhớ không lầm... Anh cậu cũng tên là Doãn Trạm."

Doãn Mạt nhìn thẳng vào ánh mắt vừa mang theo vẻ tìm tòi nghiên cứu vừa không thể tin của Lâm Đại, cố làm ra vẻ thần bí nói: "Về phòng tập thể tớ sẽ kể toàn bộ cho cậu, được chưa."

.....

Buổi trưa tan lớp, bốn người trở về phòng tập thể sớm, mỗi một người đều nhìn chăm chăm vào Doãn Mạt, Doãn Mạt bị nhìn đến không chịu nổi, liền diễn đạt đại khái một chút về quan hệ và quá trình trong mối quan hệ cùng Doãn Trạm.

"Ôi, quá lãng mạn rồi, đây chính là tình yêu giả anh em trong truyền thuyết ư!" Cặp mắt Tề Hiểu Lãng sáng lên: "Tiểu Mạt, có phải ngay từ đầu ba mẹ cậu đã có ý định nuôi chồng từ bé không?"

"Thôi đi, ba mẹ tớ vốn không biết gì, cũng hoàn toàn không nghĩ tới phương diện kia."

"Vậy các cậu định khi nào thì nói thật với họ?" Vạn Vũ Thần hỏi.

Doãn Mạt lắc đầu một cái: "Sẽ nói sau, chờ đến thời gian thích hợp, chúng tớ sẽ nói."

"Tiểu Mạt, liệu cậu có nhầm tình anh em thành tình yêu hay không?" Lúc này, Lâm Đại như có điều suy nghĩ mở miệng.

"Không, đó hoàn toàn là hai loại tình cảm khác nhau, sao tớ có thể không phân rõ được?" Doãn Mạt nói rất chắc chắn.

"Được rồi..." Giọng nói lộ ra chút vẻ tiếc hận.

"Em gái Lâm, chẳng lẽ cậu không vui cho tớ sao?" Doãn Mạt cảm thấy kì lạ khi nhìn vẻ mặt ủ rũ của cô bạn.

"Cậu ấy đang chán chường vì không thể trở thành chị dâu của cậu đấy."

"Nói bậy gì đấy." Doãn Mạt tròn mắt nhìn Tề Hiểu Lãng một cái, Tề Hiểu Lãng ngoan ngoãn ngậm miệng.

Nếu đã thẳng thắn nhận chuyện tình cảm với bạn tốt, lúc Doãn Mạt gọi điện thoại ở phòng tập thể đã không còn gì kiêng dè nữa, khi nói chuyện cũng không băn khoăn. Tề Hiểu Lãng lập tức tìm được đồng minh, vui mừng vô cùng.

"Anh tớ nói tới mai mời các cậu ăn cơm, có rảnh không?" Sau khi Doãn Mạt cúp điện thoại, tâm trạng rất tốt, nghĩ đến việc anh trai đột ngột nhắc tới: "Có cần phải mời các bạn trong phòng của em không" thì Doãn Mạt đã cảm thấy buồn cười, anh đã không chờ để gặp được "người nhà mẹ đẻ" của cô rồi sao.

"Oa, anh trai mời ăn cơm ư, không rảnh cũng phải rảnh." Tề Hiểu Lăng đáp.

Vạn Vũ Thần nhìn cô một cái: "Vậy sao tên tình yêu nhà cậu còn chưa có ý mời chúng tớ ăn cơm?"

Tề Hiểu Lăng lập tức lên tiếng thay bạn trai mình: "Chẳng phải việc này là vì anh của Tiểu Mạt đã dấn thân vào xã hội, suy nghĩ chính chắn hơn sao, hơn nữa các cậu không nhắc, tớ nghĩ là đám các cậu cũng không để ý..."

"Chuyện này còn cần bọn tớ nói à?" Vạn Vũ Thần khinh bỉ nhìn cô một cái.

"Vậy thì tốt, chờ anh trai mời xong, tớ sẽ để tình yêu nhà tớ mời các cậu ăn cơm, địa điểm tùy tiện chọn!" Tề Hiểu Lăng phóng khoáng vỗ bàn, đàn ông nhà mình là không thể bị khinh bỉ!

Vạn Vũ Thần cười gian một tiếng: "Đến lúc đó không cho đôi ý nha."

.....

Buổi chiều ngày hôm sau, Doãn Mạt liền mang theo ba người bạn phòng đến nhà hàng, Doãn Trạ đã đặt xong phòng, vị trí nhà hàng cách trường học không xa, bốn người vừa trò chuyện trên trời vừa đi, lúc đến nơi, Doãn Trạ vẫn còn chưa tới.

Vào phòng, Doãn Mạt nói: "Các cậu xem muốn ăn gì thì cứ gọi, anh tớ đang trên đường, sẽ đến rất nhanh."

"Anh cậu thật hào phóng, nơi này cũng không rẻ đâu."

"Đến lúc đó vị kia nhà cậu cũng sẽ đạt được đến trình độ này chứ?" Giọng nói của Vạn Vũ Thần có chút lạnh lạnh.

"Vạn Vũ Thần! Tớ với cậu có thù với cậu à, đối phó với tớ mọi lúc làm gì, cẩn thận chờ tới lúc cậu có bạn trai, nhất định tớ sẽ làm thịt chết cậu!"

Vạn Vũ Thần vẫy vẫy mái tóc dài, nhả ra hai chữ: "Tự nhiên."

Không bao lâu, Doãn Trạ đã đến.

"Xin lỗi, anh tới chậm." Bên môi anh mang theo một nụ cười thân thiện, chạy từ công ty tới, trên người còn mặc bộ âu phục màu đen, nhìn qua thì chính chắn đến mê người, rất có vị đàn ông.

"Anh, ngồi ở đây." Doãn Mạt kéo anh đến ngồi bên cạnh, giới thiệu bạn tốt của mình cho anh.

Rõ ràng ba người có chút gò bó, khác với vẻ hi hi ha ha ngày thường, lúc này ai cũng ngồi đằng hoàng, ngay cả uống nước cũng chỉ hóp từng ngụm nhỏ, chỉ sợ sẽ thành công mất mặt trước mặt anh.

Doãn Mạt buồn cười nhìn họ, cũng không dám chọc: "Đã gọi đồ ăn rồi, sẽ mang lên nhanh thôi."

Doãn Trạ gật đầu một cái, sau đó nghiêm túc nói: "Con người Tiểu Mạt tương đối khờ khạo, từ nay về sau còn phải nhờ các em quan tâm nhiều hơn."

Tất nhiên đây chỉ là lời nói theo lễ, ba người lập tức xua tay nói đâu có, không có, Doãn Mạt ở cạnh thấy mà cười ra tiếng: "Được rồi, nói cũng xong rồi, như vậy."

Doãn Trạ cũng chợt nhận ra vì mình mà mấy cô gái nhỏ này như có chút mất tự nhiên, thỉnh thoảng còn mở lời cười giỡn mấy câu, khiến bản thân nhìn qua có vẻ dễ ở chung hơn chút.

Tề Hiểu Lăng và Vạn Vũ Thần vốn là người hướng ngoại, hơi giả bộ thực nữ một chút đã có phần không được tự nhiên, giờ nghe thấy giọng nói hiền hoà của Doãn Trạ thì gan cũng lớn hơn, rất nhanh đã quen, Lâm Đại bị hai người ảnh hưởng, cũng gia nhập.

"Anh trai, em nói với anh, ở trường Tiểu Mạt rất được yêu thích, anh phải trông chừng thật kỹ đấy." Sau vài ly rượu, Tề Hiểu Lăng đã không còn chút kiêng kỵ, dứt khoát gọi Doãn Mạt là anh trai.

Doãn Trạ nhìn Doãn Mạt một cái, sau đó cười trả lời: "Anh không có ở trường, tất nhiên không thể đề phòng người có lòng, cho nên còn phải nhờ các em đề phòng hộ anh rồi."

"Đó là tất nhiên!" Tề Hiểu Lăng vỗ ngực: "Nếu em phát hiện có tên đàn ông nào dám đến gần Tiểu Mạt trong vòng nửa thước, nhất định em sẽ đuổi tên đó đi."

Doãn Mạt trừng mắt về phía Tề Hiểu Lăng, kết quả Tề Hiểu Lăng căn bản không nhìn đến cô, tiếp tục hồ hởi nói: "Anh trai, anh cứ yên tâm, tất cả cứ để em lo!"

"Vậy thì cảm ơn em."

"Không cần, không cần..."

Tề Hiểu Lăng và Doãn Trạm trò chuyện rất vui (dĩ nhiên chỉ có cô gái Tề Hiểu Lăng kia cho là như thế), Doãn Mạt lại chú ý tới bên kia, cô dè tay Vạn Vũ Thần lại, ngăn bạn tiếp tục đổ rượu vào miệng.

"Cậu uống ít một chút."

Vạn Vũ Thần mỉm cười, "Tớ chỉ mừng thôi."

"Mừng cũng đừng uống nhiều như vậy, nếu không sẽ khó chịu lắm."

"Biết rồi, tớ không uống nữa được chưa."

Vạn Vũ Thần đẩy ly rượu trước mặt ra, mặc dù nhìn vẻ mặt rất bình thường, nhưng Doãn Mạt có thể cảm thấy cảm xúc cô có chút không đúng.

Lúc này, Doãn Mạt cũng không tiện hỏi nhiều, chỉ muốn chờ khi ở một mình thì phải hỏi bạn một chút. Từ một khoảng thời gian trước thì A Vạn liền có chút kỳ lạ, mặc dù vẫn vui đùa cùng Tề Hiểu Lăng như cũ, nhưng Doãn Mạt cảm thấy cô ấy chỉ cố ý làm như vậy, khiến bản thân trông vẫn như thường ngày, gần đây thỉnh thoảng cô thấy cô ấy cứ chột ngẩn người, đây cũng không phải là hiện tượng bình thường.

Sau khi ăn xong, Doãn Mạt không trở về trường, vài ngày không gặp, đương nhiên hai người rất nhớ đối phương, càng không nói sau khi có tiếp xúc thân mật, hai người vẫn luôn muốn sống chung, dù không vận động kịch liệt gì, nhưng ôm thôi cũng được rồi.

Dưới ánh mắt mập mờ của ba người bạn cùng phòng, Doãn Mạt đi theo Doãn Trạm trở về ổ nhỏ, hai người vừa vào nhà liền ôm chặt lấy nhau, hôn đến khó bỏ khó phân, rất nhanh đã lăn đến trên giường..

Sau đó đúng là, chột như cả đêm gió xuân, ngàn vạn cây hoa lê nở...

Bạn đang đọc truyện *Em Gái, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Thăm lớp

Editor: Hàn Băng Tâm

Beta: Minh

Đã hai tuần rồi Doãn Mạt chưa về nhà, mỗi lần gọi điện cho bố mẹ đều nói trường học có việc, nhưng thật ra là ru rú ở trong ổ nhỏ với Doãn Trạm làm một chút vận động gì đó. Về nhà sẽ không được tự tại như vậy, ân ái cũng phải đề phòng không cho cha mẹ phát hiện.

Lại một tuần lễ nữa, cuối cùng Doãn Mạt cũng nhớ đến tình mẹ, bảo Tiểu Từ đến đón cô về nhà sớm một chút.

"Bảo bối, con cũng nhớ được phải về rồi à?" Ánh mắt Giang Tinh Liên ai oán nhìn con gái.

Doãn Mạt "ha ha" cười gượng hai tiếng, ôm mẹ làm nũng, "Còn không phải do hoạt động ở trường học nhiều quá sao, hai ngày nghỉ vẫn còn bận rộn mà."

"Aiz, gần đây các con người nào cũng đều bận bịu, chỉ có mẹ rảnh rỗi nhất thôi."

"Rảnh rỗi không tốt sao? Được rồi, mẹ, sau này con sẽ về nhà với mẹ nhiều hơn được chưa?"

"Được, chỉ sợ con không muốn trở lại thôi." Giang Tinh Liên cười nói, lại cảm khái, "Về sau con lập gia đình thì phải làm sao đây? Lập gia đình sẽ bận chuyện nhà chồng, cũng không biết khi nào mới có thể về nhà một lần đấy....."

"Mẹ, mẹ xem mẹ rảnh rỗi đến mức ngồi đoán mò linh tính kia." Doãn Mạt nhìn như tùy ý thật ra thì có ngụ ý mà nói: "Về sau con nhất định sẽ tìm một người chồng tốt, luôn luôn chăm sóc mẹ, yên tâm đi."

Buổi tối, Doãn Mạt thoải mái tắm rửa sạch sẽ, vừa lau tóc vừa ra khỏi phòng tắm thì thấy Doãn Trạm đang ngồi trên giường mình.

"Tối đây." Anh đưa tay về phía cô.

Doãn Mạt ngoan ngoãn đi tới, bị Doãn Trạm kéo ngồi lên trên đùi anh. Anh ôm eo cô, cúi đầu dán lên môi cô liếm vài cái, sau đó cầm lấy khăn lông trong tay cô lau tóc cho cô.

Doãn Mạt hít mắt lại, rất hưởng thụ bàn tay của anh xoa nắn trên đầu mình.

"Định lúc nào thì nói thật với ba mẹ?"

Doãn Mạt lập tức mở mắt, do dự một lúc nói: "Nếu không thì chờ qua một thời gian ngắn nữa?"

Doãn Trạm nhìn cô một cái, không nói lời nào.

Doãn Mạt lập tức ôm lấy eo anh, lấy lòng nói: "Anh, em khẩn trương mà."

"Lần trước là người nào cầm chìa khóa xông vào phòng của anh, nghĩa vô phẩn cố (*) nói muốn nói cho ba mẹ nhỉ?"

(*): làm việc nghĩa không được chùn bước

Doãn Mạt chợt dạ cười hai tiếng, dúm đầu vào trong lòng Doãn Trạm dụi dụi mấy cái, ăn vạ nói: "Ah? Là ai?"

Doãn Trạm nhìn dáng vẻ kia của cô, trực tiếp đẩy ngã cô xuống giường, lại gần bên tai cô nói: "Nhanh như vậy đã quên sao rồi?" Tay còn không ngừng vuốt ve qua lại dọc theo phần eo, nơi đó là điểm mẫn cảm của Doãn Mạt, vừa chạm vào là có thể làm cho cô nhột cười ha ha không ngừng.

Doãn Mạt hét tránh sang bên trái lại né sang bên phải, nhưng vẫn trốn không thoát lòng bàn tay của Doãn Trạm, cô cầu xin tha: "Anh, được rồi, người nọ là em còn không được sao? Em sai rồi, qua một thời gian ngắn nữa chắc chắn sẽ nói cho ba mẹ, tha cho em đi....."

Cuối cùng Doãn Trạm cũng bỏ qua cho cô, tay không hề quấy nhiễu eo cô nữa, mà là từ từ dời xuống, sau đó chui vào trong áo ngủ.....

(.....)

Ở nhà, tất nhiên hai người sẽ không dám làm gì, sau khi hôn một trận, Doãn Trạm mới dừng lại.

"Được rồi, anh trở về phòng, đi ngủ sớm một chút."

Doãn Mạt đỏ mặt gật đầu một cái, lại hôn một cái lên mặt anh, "Ngủ ngon."

"Ngủ ngon." Doãn Trạm nâng mặt cô, hôn trả lại một cái lên trán.

Sáng ngày hôm sau, lúc Doãn Mạt thức dậy, Doãn Trạm đã đến công ty.

Cô vừa xuống lầu, chỉ thấy cha vừa uống trà vừa nhìn tờ báo, không nhận được oán trách thay Doãn Trạm: "Cha, cha có hai ngày nghỉ, tại sao anh lại không có?"

"Anh con bây giờ quản lý công ty càng ngày càng lên tay, tuổi cha cũng lớn, tính từ từ giao công ty cho nó, về sau nó càng ngày càng bận, làm gì có thời gian nghỉ ngơi chứ?"

Doãn Mạt ngồi xuống bên cạnh cha, dáng vẻ rầu rĩ không vui.

Doãn Thiên Khánh nhìn con gái một cái, nói: "Thế nào? Đau lòng anh con? Nếu không thì cha sắp xếp một chức vụ trong công ty cho con, chia sẻ công việc với nó?"

"Cha cũng không phải không biết, con đối với chuyện của công ty một chữ cũng không biết."

Doãn Thiên Khánh cười lắc lắc đầu, "Thật may là có A Trạm, bằng không sự nghiệp cha gây dựng hơn nửa đời chỉ sợ bị hủy trong tay con?"

"Cha ——" Doãn Mạt ra vẻ tức giận lắc lắc cánh tay cha, "Làm gì có ai nói con gái mình như vậy chứ?"

Doãn Thiên Khánh vỗ vỗ tay con gái, vẻ mặt nghiêm túc, "Con gái à, ba ba đã thương lượng với A Trạm, nó là một người có ơn sẽ báo, cho dù cha với mẹ con có một ngày đi rồi, nó cũng sẽ chăm sóc con thật tốt, sẽ không độc chiếm sản nghiệp của nhà họ Doãn, cha biết con đã biết nó không phải anh ruột của con rồi, nhưng cha và mẹ con nhìn nó lớn lên, không khác gì ruột thịt, chúng ta đều tin tưởng nó, cho nên con gái à, tương lai không nên cảm thấy A Trạm đoạt đồ của con, không nên cảm thấy nó là người ngoài."

"Cha, hai người yên tâm đi, con với anh tốt lắm."

Thật ra thì Doãn Mạt rất tò mò, ba mẹ chưa từng nghĩ tới muốn tác hợp cho cô với anh trai thành một cặp hay sao? Như vậy chẳng phải chuyện gì cũng giải quyết xong sao? Vấn đề tài sản thừa kế gì đó, đâu cần phải suy tính nhiều như vậy, tương lai bọn họ có đứa bé, chẳng phải vẫn là dòng máu nhà họ Doãn sao?

Doãn Mạt đột nhiên có ý nghĩ, buổi trưa mang cơm cho Doãn Trạm, cũng không biết anh bận rộn như vậy có thể quên ăn cơm hay không.

Cô bảo đi làm món Doãn Trạh thích ăn nhất, mang theo phần của hai người đến công ty.

Doãn Mạh không thường đến công ty nhà mình, cũng không báo trước cho Doãn Trạh, cho nên bị ngăn lại ở cửa lớn.

Tiểu thư trước sảnh nở nụ cười tiêu chuẩn làm lộ ra tám cái răng, lễ phép hỏi: "Tiểu thư, xin hỏi ngài tìm ai?"

Doãn Mạh cũng dần lòng nói: "Tôi tìm Tổng giám đốc các người —— Doãn Trạh."

"Xin hỏi có hẹn trước không?"

"Không có, chẳng qua tôi là em gái anh ấy."

Doãn Mạh ăn ngay nói thật, cảm thấy không cần thiết thừa nước đục thả câu, nhưng người đẹp trước mắt hiển nhiên không tin.

Đầu tiên cô ấy che miệng cười cười, Doãn Mạh nhìn thấy rõ ràng vẻ không kiên nhẫn trong mắt cô ấy, sau đó nghe cô ấy nói: "Tiểu thư, nếu như ngài muốn gặp Tổng giám đốc xin hẹn trước, không nên nói đùa không có ý mới như vậy."

"Tại sao cô lại cảm thấy tôi đang nói đùa?" Doãn Mạh chớp mắt to tò mò hỏi.

"Bởi vì đã có nhiều người mến mộ Tổng giám đốc giống như ngài, giả vờ là em gái của Tổng giám đốc, chạy đến công ty, trước kia có một tiếp tân cũng vì để người đi vào, kết quả đã tạo thành rắc rối cho Tổng giám đốc mà bị sa thải, cho nên xin ngài không nên làm khó tôi."

Doãn Mạh sau khi nghe rất là kinh ngạc, thì ra anh trai đào hoa như vậy nha, thế nhưng lại còn người vì gặp anh trai mà giả mạo cô?

"Cô làm vô cùng tốt." Doãn Mạh một bộ nghiêm trang nói với người đẹp, "Về sau lại gặp phải phụ nữ muốn gặp anh ấy, đừng cho qua như vậy."

Doãn Mạh không để ý về mặt khó hiểu của người đẹp, lấy điện thoại di động ra bấm số Doãn Trạh.

"Anh, em đang ở sảnh chính của công ty này, làm ơn cho qua."

Rất nhanh, người đẹp tiếp tân nhận được điện thoại của cấp trên, sắc mặt thay đổi, sau đó cúp điện thoại về mặt sợ hãi, nói xin lỗi với Doãn Mạh, Doãn Mạh lại nói không sao, nói cô ấy làm đúng, cô ấy mới ngượng ngùng cười cười, sau đó tự mình đưa cô đến thang máy.

Doãn Mạh ra khỏi thang máy, thì có thư ký chờ ở ngoài thang máy, thấy cô thì mỉm cười mời cô vào phòng làm việc của Tổng giám đốc.

Lúc này Doãn Trạh vẫn còn đang bận rộn, trên bàn làm việc còn để vài phần tài liệu, Doãn Mạh đi vào, anh cũng không ngẩng đầu.

"Em ngồi trước một lúc, anh làm xong ngay đây."

"Không sao, anh từ từ là được rồi." Doãn Mạh thấy anh khổ cực như vậy cũng không đành lòng quấy rầy anh, yên lặng ngồi trên ghế sa lon đánh giá chung quanh.

Khoảng chừng nửa giờ sau, cuối cùng Doãn Trạh cũng làm xong công việc trong tay, anh vừa ngẩng đầu lên thì thấy bảo bối của anh đang nhìn anh chăm chú mắt cũng không nháy một cái.

"Xong rồi?" Doãn Mạh cười hỏi.

Doãn Trạh "ừ" một tiếng, đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi, đến bên cạnh cô ngồi xuống, sau đó ôm cô ngồi ở trên đùi mình, hôn dọc theo gương mặt cô.

Doãn Mạh vuốt tóc của anh hỏi: "Mệt không?"

Doãn Trạh kê đầu vào bên cổ cô, "Nhìn thấy em sẽ không mệt." Nhưng trong giọng nói rõ ràng lộ ra mỗi mệt.

Doãn Mạh thương tiếc hôn xuống đỉnh đầu anh, thay anh xoa bóp một lúc, sau đó đẩy anh một cái nói: "Trước tiên ăn cơm đã."

Sau khi ăn xong, Doãn Mạh không vội vã trở về, Doãn Trạh cũng tùy cô.

Uống ly cà phê mà thư ký bung tới, Doãn Mạh ngồi trên ghế sa lon yên lặng đọc sách, cũng không cảm thấy nhàm chán.

"Bảo bối, tới đây."

Doãn Mạh ngẩng đầu lên, chỉ thấy Doãn Trạh tựa lưng vào ghế ngồi, khẽ nhú mày, ánh mắt có chút tối sầm. Cô cho là anh mệt mỏi, để sách xuống, đi về phía anh, "Sao thế?"

Kết quả cô vừa đến gần, một tay Doãn Trạh kéo cô vào trong lòng, để cô giạng chân trên đùi của mình. Tay của anh đặt tại eo cô, dán chặt thân thể cô với mình, môi không ngừng di chuyển ở gò má cần của cô.

Khuôn mặt Doãn Mạt lập tức đỏ bừng.

Hôm nay cô mặc một chiếc váy dài, đây hoàn toàn là cung cấp tiện lợi cho Doãn Trạh, tay của anh rất thuận lợi duỗi vào bên trong theo làn váy.....

Doãn Mạt lập tức đề cánh tay đang làm loạn của anh lại, xấu hổ nói: "Làm ơn, đây là phòng làm việc, anh đừng làm loạn."

"Sẽ bị người nhìn thấy....."

"Sẽ không, không có lệnh của anh, không ai dám xông vào."

.....

Sau đó, Doãn Mạt không dám mạng đáng về bị người ** đi ra ngoài, dứt khoát ngủ một giấc trong phòng nghỉ ngơi của phòng làm việc. Lúc tỉnh dậy đã năm giờ, cô ghé đầu nhìn về phía Doãn Trạh, thấy anh vẫn còn bận, trong lòng có chút hả hê.

Hừ, để xem sau này anh còn dám tuyên dân lúc làm việc hay không!

Không, sau này không nên tới công ty cùng anh!

Bạn đang đọc truyện *Em Gái, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: A Vạn mang thai

Editor: Hàn Băng Tâm

Beta: Minh

"A Vạn, buổi trưa muốn ăn gì?"

.....

"A Vạn?"

Doãn Mạt giương mắt nhìn, chỉ thấy ánh mắt Vạn Vũ Thần nhìn chăm chăm màn hình máy tính, tay cũng không nhúc nhích, rõ ràng là đang ngăn người, thậm chí ngay cả việc đáng Boss mà cô thích nhất cũng không để mắt tới.

"A Vạn!" Doãn Mạt lại gần cô, quơ quơ tay trước mắt cô.

"À? Chuyện gì?" Vạn Vũ Thần lấy lại tinh thần, đôi mắt nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính cuối cùng cũng có tiêu cự: "A —— sao mình lại bị chết rồi?"

"Cậu làm sao vậy? Gọi cậu mấy tiếng cũng không đáp lại, ngăn người làm gì thế?"

"Không có việc gì." Vạn Vũ Thần dứt khoát không chơi nữa, tắt máy tính.

"Lừa gạt ai đó?" Doãn Mạt nhìn cô mặt giả vờ bình tĩnh, lo lắng nhăn mày lại: "Gần đây cậu rất hay ngăn người, có phải gặp phải chuyện gì không?"

Vạn Vũ Thần dụi dụi con mắt, cười nói: "Là có chút chuyện, nhưng mình giải quyết rồi, cậu hãy yên tâm đi."

Doãn Mạt nhìn đáng vẻ kia của cô cũng biết cô không muốn nói, nên cũng không hỏi nữa, vỗ vỗ bả vai của cô: "Nếu cần giúp một tay, lúc nào cũng có thể đến tìm mình."

Vạn Vũ Thần sùng sốt một lúc, trong mắt hiện lên một chút gì đó, lại lập tức nở nụ cười, ôm cổ Doãn Mạt nói: "Biết rồi".

"Đúng rồi, tại sao cậu không về nhà? Chủ nhật này không ân ái ái ái với anh trai sao?"

Vừa nói đến cái này, về mặt Doãn Mạt lập tức xụ xuống: "Anh ấy đi Italy làm chút chuyện, trong khoảng thời gian ngắn sẽ không trở lại."

"Chẳng trách, gần đây nhìn cậu luôn không có tinh thần, thì ra là anh trai đi công tác." Vạn Vũ Thần cười hì hì nói, lại về mặt tà ác lại gần Doãn Mạt: "Ồ Italy có không ít mỹ nữ, không biết anh trai cậu có thể chịu nổi hấp dẫn hay không?"

"Thôi đi." Doãn Mạt lớn tiếng phản bác: "Anh ấy sống tám năm ở Italy cũng không thấy anh ấy thích người nào, mới đi chưa đầy một tháng làm sao có

thể bị dụ dỗ được?"

"VẬY CŨNG KHÔNG NHẤT ĐỊNH, KHÔNG PHẢI ĐÀN ÔNG RẤT THÍCH CÓ MỜI NÓI CŨ SAO?" VẠN VŨ THẦN NHÀN NHẠT NÓI.

"Anh ấy sẽ không, mình tin tưởng anh ấy, hơn nữa anh ấy thích sạch sẽ." Doãn Mạt đột nhiên sững sờ, cô nhìn Vạn Vũ Thần: "A Vạn, cậu có thành kiến với đàn ông hà....."

"Ha ha, coi như đi, được rồi, không nói cái này nữa, mình cũng chỉ đùa giỡn thôi, anh trai cậu tuyệt đối trung thành với cậu, cậu hãy yên tâm đi."

Doãn Mạt nhìn cô chăm chăm một lúc lâu mới thu hồi ánh mắt, quên đi, A Vạn không muốn nhắc tới thì không hỏi nữa, có lẽ một ngày nào đó cậu ấy nghĩ thông suốt rồi thì sẽ nói ra thôi.

Kết quả là, ngày Doãn Mạt biết rõ chân tướng cũng không phải là do Vạn Vũ Thần nghĩ thông suốt, ngược lại, sự tình càng lúc càng nghiêm trọng.....

Hôm nay là thứ bảy, nhiệt độ lại giảm, thời tiết càng lạnh, mùa đông càng ngày càng đến gần. Doãn TrạM vẫn còn ở Italy, Doãn Mạt trở về nhà, ba mẹ thì đi du lịch, trong nhà không còn ai, cô thu dọn một số quần áo mùa đông trở về ổ nhỏ.

Buổi tối, tùy tiện ăn chút gì, cô vui ở trên ghế sofa lon nẫu cháo điện thoại với Doãn TrạM, một lát sau, tiếng điện thoại vang lên.

"Anh đợi một chút, có người gọi tới, em xem một chút là của ai." Nghe Doãn TrạM nói tiếng: "Được". Doãn Mạt mở điện thoại xem một lượt thì phát hiện là điện thoại của Vạn Vũ Thần.

Doãn Mạt vốn định trò chuyện với anh trai xong thì sẽ gọi điện lại cho cô, nhưng một lát sau tiếng chuông điện thoại lại vang lên, Doãn Mạt cảm thấy có chút không đúng, vội vã tạm biệt với Doãn TrạM, bấm nghe điện thoại của Vạn Vũ Thần.

Đường dây điện thoại nhanh chóng được kết nối, Doãn Mạt vội vàng hỏi: "A Vạn, có chuyện gì thế?"

Vạn Vũ Thần không có trả lời ngay, Doãn Mạt nghe trong điện thoại có tiếng thờ dốc gấp rút, trong lòng cô bỗng nhiên có dự cảm không tốt.

"Tiểu Mạt....." Giọng nói của cô lộ ra run rẩy: "Tiểu Mạt, mình nên làm thế nào đây....."

"Làm sao vậy, A Vạn?" Doãn Mạt vừa nghe giọng nói của cô, lập tức biết không đúng, "Xảy ra chuyện gì?"

"Mình..... Mình mang thai....."

"Cái gì?" Doãn Mạt lập tức ngăn người, cô siết chặt điện thoại di động, không thể tin hỏi: "Cậu...làm sao cậu lại mang thai?"

"Mình không biết, không biết..... Tiểu Mạt, mình nên làm sao đây? Mình không dám nói với ai hết, chỉ có thể nói với cậu, mình thật sự..... Đầu óc mình bây giờ rất rối loạn....." Vạn Vũ Thần nói không mạch lạc, cô vô dụng, bàng hoàng, làm cho lòng Doãn Mạt không tự chủ nín chặt.

"Cậu đừng sợ." Doãn Mạt để mình bình tĩnh lại, hiện tại A Vạn rất rối loạn, cô phải trấn định một chút, nghĩ cách thay cô ấy: "Bây giờ cậu ở đâu?"

"Mình ở phòng ngủ, mình mua que thử thai....."

"Mình sẽ trở về trường học ngay bây giờ, cậu đừng sợ, mình lập tức qua đó, có chuyện gì chờ mình đến rồi nói."

Doãn Mạt cúp điện thoại, cầm túi lên rồi đi ra cửa. Nhanh chóng chạy tới trường học, cô leo một mạch lên lầu sáu, đẩy cửa đi vào chỉ thấy Vạn Vũ Thần ngồi người ngồi sững sờ trên ghế.

"A Vạn....."

"Tiểu Mạt....." Vạn Vũ Thần vừa thấy Doãn Mạt lại khóc, cô cầm que thử thai trên tay cho Doãn Mạt nhìn: "Hai vạch chính là mang thai phải không?"

Doãn Mạt liếc mắt nhìn que thử thai, phía trên thật là hai vạch đỏ, ôm Vạn Vũ Thần vào trong lòng, nhẹ nói: "Ngày mai mình dẫn cậu đến bệnh viện kiểm tra một chút, hiện tại cậu phải tỉnh táo lại trước."

Vạn Vũ Thần tựa vào trong lòng Doãn Mạt, gật đầu một cái.

"Trước nói cho mình nghe tình hình một chút, tại sao cậu đột nhiên lại mang thai?"

Doãn Mạt vừa hỏi cái này, Vạn Vũ Thần im lặng, nhưng lần này nói gì thì nói Doãn Mạt đều muốn hỏi cho ra.

"Người đàn ông kia là ai? Cậu có biết không? Hay là cậu bị....." Thật sự Doãn Mạt không thể nói ra hai chữ kia, nhưng lại không thể không hỏi, nếu A Vạn thật sự bị người cưỡng bức, vậy..... Làm sao bây giờ? Chỉ là phá thai đơn giản như vậy sao? Doãn Mạt suy nghĩ một chút cũng không nổi.

"Mình biết....." Vạn Vũ Thần cũng không muốn gạt Doãn Mạt, chỉ là cô thật sự có chút khó giải bày, "Mình là cam tâm tình nguyện xảy ra quan hệ với anh ấy."

"Vậy các cậu là quan hệ như thế nào? Người yêu sao?"

"Người yêu?" Vạn Vũ Thần tự giễu cười một tiếng, "Có lẽ là tình nhân thôi."

Doãn Mạt sững sờ, không ngờ mọi chuyện lại là như vậy, A Vạn thế nhưng lại làm tình nhân của người khác?

Cô nhìn cô ấy, hỏi: "Cậu, thương anh ta sao?"

Vạn Vũ Thần lau nước mắt một cái, "Có lẽ vậy..... Không thương anh ấy thì làm sao có thể lên giường với anh ấy được chứ?"

"Vậy..... Cậu sẽ phá đũa bé sao?"

Cơ thể Vạn Vũ Thần cứng lại, sau đó ánh mắt phức tạp nhìn về phía bụng, không khỏi đưa tay sờ sờ, cô do dự mở miệng: "Theo lý thuyết mình nên lập tức quyết định phá nó, nhưng vì sao....." Cô cắn cắn môi, hiển nhiên nội tâm rất rối rắm.

Doãn Mạt nắm tay của cô, vẻ mặt rất nghiêm túc, "A Vạn, mình sẽ không can thiệp vào quyết định của cậu, nhưng cậu phải suy nghĩ cho thật kỹ, một khi cậu quyết định giữ nó, cậu sẽ phải buông tha cho rất nhiều thứ, chịu đựng rất nhiều thứ, cậu cảm thấy cậu có thể không?"

Vạn Vũ Thần nhắm hai mắt lại suy nghĩ một lát, sau đó từ từ mở miệng: "Phá..... đi."

Cô nhẹ nhàng xoa bụng của mình, dường như tâm trạng đã bình tĩnh lại, Doãn Mạt biết, cô kiên cường, nhưng lại kiên cường đến mức làm cho người khác đau lòng.

"Vậy cậu tính nói cho anh ta biết sao?"

"Không!" Vạn Vũ Thần lập tức lắc đầu, "Tuyệt đối không thể nói cho anh ấy biết!"

"Được, vậy mình theo cậu, ngày mai đi bệnh viện làm kiểm tra." Doãn Mạt vỗ lưng của cô, nhẹ giọng an ủi: "A Vạn, mọi thứ đều sẽ tốt thôi."

Ngày hôm sau, Doãn Mạt vừa tỉnh lại, Vạn Vũ Thần đã rời giường, nhìn qua vẻ mặt của cô ấy vẫn như thường, khóe miệng tươi cười, khuôn mặt thanh tú lộ ra chút ngạo khí, chỉ là vẫn không thể che giấu được quãng thâm dưới khóe mắt và khuôn mặt tái nhợt, chứng minh sự bất lực tối hôm qua của cô ấy cũng không phải một giấc mộng.

Hai người thu dọn một chút rồi đi đến bệnh viện, lúc đang chờ gọi tên, Doãn Mạt vẫn luôn vừa đi vừa nắm chặt tay.

Vạn Vũ Thần cười nói: "Sao cậu còn khăn trương hơn cả mình thế?"

Doãn Mạt lập tức buông lỏng tay ra, nhìn khuôn mặt Vạn Vũ Thần tươi cười, cô thật đúng là không cười nổi.

Cũng không lâu lắm, là đến lượt Vạn Vũ Thần, cô đi vào trước cầm tay Doãn Mạt, nói: "Đừng lo lắng, không có chuyện gì, mình đã chuẩn bị kỹ càng rồi."

Sau một hồi kiểm tra, xác thực Vạn Vũ Thần đã mang thai bốn tuần, bác sĩ đề nghị nếu như muốn phá thai thì tốt nhất nên chờ nửa tháng nữa.

Hai người ngồi ở ghế đá trong vườn hoa của bệnh viện, Vạn Vũ Thần nhìn báo cáo kiểm tra trên tay, rơi vào im lặng.

"A Vạn, cậu tính lúc nào thì làm?"

"Nửa tháng sau đi, mình sẽ xin nghỉ vài ngày."

"Mình đi cùng cậu."

Vạn Vũ Thần nhìn về phía cô, nhếch lên một nụ cười ấm áp, "Tiểu Mạt, cảm ơn cậu."

.....

Chuyện này, Vạn Vũ Thần cũng chưa nói với ai, cũng chỉ có một mình Doãn Mạt biết, Doãn Mạt hiểu, càng ít người biết thì càng tốt, như vậy cô ấy mới có thể buông xuống quá khứ, bắt đầu một cuộc sống mới, cô ấy cần không phải sự đồng tình và quan tâm, thứ cô ấy cần nhất chính là một cuộc sống bình thường đến khi quên đi những ký ức đau khổ này.

Bạn đang đọc truyện *Em Gái, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30. 1 hai mặt

Edit: Thổ Lạt

Beta: hoa hồng

“Nghiêm tiên sinh, hi vọng chúng ta còn cơ hội hợp tác.”

Trong sân bay, Doãn Trạm mặc một chiếc áo khoác đen, dáng người thon dài thẳng tắp, tóc chải gọn sau gáy, để lộ cái trán cao, nhìn rất sáng sủa đẹp trai. Đối diện anh là một chàng trai cũng xuất sắc không kém, để tóc ngắn, ngũ quan góc cạnh, cảm giác có chút như con lai, anh khẽ nhú mày, đôi mắt sắc bén, không nói cười tùy tiện, nghiêm túc lại có khí chất.

“Đương nhiên rồi.” Giọng nói của chàng trai trầm thấp hơn Doãn Trạm, “Tôi rất mong được hợp tác cùng Doãn Thị.”

“Có cơ hội, chúng ta có thể cùng ăn một bữa cơm, chắc là Nghiêm tiên sinh sẽ ở lại thành phố H một thời gian đúng không?”

Chàng trai khẽ gật đầu, “Tôi sẽ không về Ý trong thời gian tới.”

...

“Anh--”

Hai người bắt tay chuẩn bị tạm biệt, Doãn Trạm lại nghe thấy một giọng nói quen thuộc, anh lập tức nở nụ cười, vừa quay đầu, đã thấy ngay bóng dáng của Doãn Mạt.

Doãn Mạt nhanh chóng chạy đến gần, ôm chặt cánh tay anh không buông, “Cuối cùng anh cũng trở lại, nhớ chết em rồi.”

Doãn Trạm yêu chiều xoa đầu cô, cười tạ lỗi với chàng trai, “Ngại quá, đây là bạn gái tôi -- Doãn Mạt.”

Chàng trai nhìn Doãn Mạt vài lần, sau đó vuốt cằm, “Xin chào.” Lời chào hỏi này rất ngắn gọn rành mạch.

Doãn Mạt lập tức nói lỏng tay, đứng thẳng người, bối rối trả lời: “Xin chào”.

--

“Anh, người khi nãy là ai vậy? Nhìn có vẻ rất nghiêm túc.” Ngồi trên xe, Doãn Mạt tò mò hỏi.

Doãn Trạm cười, “Anh ấy tên là Nghiêm Túc.”

“Hả? Tên này thật sự xứng với anh ấy.”

“Anh ấy là con lai, tên tiếng Trung là Nghiêm Túc, bọn anh có hợp tác vài lần, anh ấy là một người quản lý xí nghiệp ưu tú, anh rất xem trọng anh ấy.”

“Biết ngay là nhân vật lợi hại mà.”

Doãn Trạm ghé vào tai Doãn Mạt, thấp giọng nói: “Bảo bối, không được khen người đàn ông khác.”

Doãn Mạt bắt đầu đi nhìn anh, “Em nói vậy cũng tính là khen à? Là ăn ngay nói thật chứ.”

...

Hai người trở về nhà, trong nhà không có ai, Doãn Trạm cởi áo khoác, hỏi: “Ba mẹ đâu?”

“Bọn họ đi tham gia một buổi gặp mặt, nói là chiều sẽ về.” Doãn Mạt rót một ly nước ấm cho anh, hỏi: “Muốn về phòng nghỉ một chút không?”

Doãn Trạm một hơi uống hết nước, sau đó chăm chú nhìn cô, sóng trong đáy mắt ngày càng thâm trầm, anh bế bồng cô lên, chạy nhanh lên lầu, “Đúng vậy, chúng ta cần ngủ một giấc đã.”

Doãn Mạt bồng đồ vật, hai tay đập nhẹ vào anh, “Anh ngồi máy bay lâu như vậy không thấy mệt à?”

“Có một chút, nhưng làm một lần vẫn dư sức.”

Doãn Trạm ôm cô về phòng mình, không nhìn được cúi đầu hôn cô.

“Đóng cửa --”

“Lát đóng sau.” Doãn Trạm vội vã hôn cô, xa nhau gần một tháng, nỗi nhớ hừng hực như lửa lớn, vừa chạm lên đã khó lòng dập tắt, chỉ muốn đè cô dưới thân, cùng cô hợp lại thành một thật chặt.

...

Một lần, đương nhiên không thể thỏa mãn, sau khi đại chiến ba hiệp, hai người đều mệt mỏi thiếp đi, quên cả chuyện cửa đã đóng hay chưa.

“Em sẽ không bao giờ tham gia họp mặt kiểu này nữa, chơi bởi gì chứ? Rõ ràng đã ngần này tuổi đầu, mà ai nấy đều trang điểm như quý, mấy bà già đó nghĩ mình đang tham gia vũ hội hóa trang à? Còn cả mấy lời họ nói nữa...” Giang Tinh Liên vừa đi vào trong nhà, vừa lắc đầu than vãn.

Doãn Thiên Khánh cười an ủi bà xã, “Được rồi, không thích thì sau này đừng tham gia, dù sao cũng chả có ý nghĩa gì, cũng chỉ là đi khoe của thôi.”

Giang Tinh Liên chun mũi gật đầu, tuy trong công việc bà có thể được mệnh danh là người phụ nữ mạnh mẽ, nhưng trước mặt chồng, mãi mãi là một cô gái nhỏ.

“Em mà còn nán lại, chỉ sợ sẽ làm ra chuyện đắc tội với người ta. Ấy? Mấy bảo bối đã về rồi à?”

Giang Tinh Liên thấy hành lí và áo khoác của Doãn Trạ và Doãn Mạ trên ghế sa lon, lại không thấy bóng dáng họ đâu. “Bọn chúng đâu cả rồi?”

“Chắc là ở trong phòng?” Doãn Thiên Khánh vừa cời cà vạt vừa nói. “Về phòng thay quần áo trước đã.”

Hai vợ chồng không nghĩ ngợi nhiều, đi lên lầu, kết quả là khi đi qua phòng của Doãn Trạ, bọn họ cùng dừng bước.

Lúc này, cửa phòng Doãn Trạ hơi mở, mặc dù không nhìn rõ tình hình bên trong, nhưng quần áo nam nữ bị ném ở cửa vẫn khiến người ta phải chú ý.

Hai vợ chồng nhìn nhau, Giang Tinh Liên khẽ đẩy cửa, cảnh tượng đập vào mắt càng khiến họ khiếp sợ.

Chỉ thấy đồ lót nam nữ ném loạn xạ lẫn vào chung một chỗ, cảnh tượng này còn gì là không đoán được nữa?

Doãn Thiên Khánh giật giật khóe miệng, “A Trạ đưa bạn gái về rồi à? Nhưng cũng không thể làm càn như vậy được.”

Giang Tinh Liên không nghĩ giống chồng bà, bà sững sờ nhìn áo ngực dưới đất, đây không phải là cái bà mua cho con gái bảo bối sao? Nghĩ đến chuyện gì đó, bà đột nhiên ngẩng đầu nhìn hai người đang đắp chăn trên giường, vội đi tới, sau khi xốc chăn ra...

“Bà xã, em...” Doãn Thiên Khánh đang định cản lại, lại nhìn thấy gương mặt của cô gái dưới chăn, “Tiểu Mạ..?”

Tuy Doãn Trạ ngủ khá sâu, nhưng động tĩnh lúc này vẫn đánh thức người vốn ít ngủ như anh. Anh mơ mơ màng màng mở mắt, liền thấy mặt của Giang Tinh Liên, hốt hoảng, anh tỉnh hẳn, cũng thu hình ảnh trước mặt vào mắt, lập tức hiểu ra tình huống hiện tại.

“Ba mẹ...”

Giang Tinh Liên nhú mày, còn sắc mặt Doãn Thiên Khánh từ xanh, rồi lại thành đen, ông tức giận, chỉ tay vào Doãn Trạ, giận đến không nói nên lời.

“Con... con...”

Doãn Trạ đã bình tĩnh lại từ trong hoảng hốt lúc đầu, anh lấy áo ngủ khoác lên người, sau đó nói khẽ: “Để Tiểu Mạ ngủ đi ạ, chúng ta ra ngoài nói chuyện, con sẽ nói rõ tất cả với ba mẹ.”

--

Ba người đến phòng sách, Giang Tinh Yên im lặng ngồi trên sa lon, Doãn Thiên Khánh chấp tay đi đến bên cửa sổ, còn Doãn Trạ thì đứng ngay ngắn bên cạnh.

Anh mở miệng phá tan sự im lặng, “Bọn con đã qua lại một thời gian rồi, vốn định tìm cơ hội nói với ba mẹ, kết quả... lại bị bắt gặp trước.” Doãn Trạ dừng một lát, sau đó tỏ vẻ vô cùng nghiêm túc, “Chúng con thật lòng yêu nhau, xin ba mẹ thành toàn, con nhất định sẽ chăm sóc Tiểu Mạ thật tốt.”

Doãn Thiên Khánh xoay người, nhìn thẳng vào Doãn Trạ, ánh mắt sắc bén, “Cậu có dám thề mình không có mục đích không? Doãn thị, tài sản, quyền thừa kế, đó không phải mục đích cậu tiếp cận con gái tôi sao?”

“À.” Doãn Trạ bỗng nở nụ cười, anh nhìn thẳng vào ánh mắt của Doãn Thiên Khánh, không hề né tránh, “Con luôn hiểu rõ, suy cho cùng con chỉ là người ngoài, hai người nói đối xử với con như con trai ruột, cũng chỉ vì thương hại con mà thôi.”

“Cậu...”

“Nhưng Tiểu Mạ không như vậy.” Anh chặn ngang lời Doãn Thiên Khánh định nói, “Chỉ có cô ấy, mới thật sự yêu con, cho con hơi ấm gia đình, cho con tình thân và tình yêu. Vậy nên, ai con cũng có thể lợi dụng, chỉ có cô ấy, con sẽ toàn tâm toàn ý trân trọng.”

“Cậu lấy gì để chứng minh?” Giang Tinh Liên mở miệng, “Tôi không phản đối lời nói của cậu, để đưa con mình sinh ra được hạnh phúc, làm ba mẹ thật sự có thể buông bỏ tất cả.”

“Con sẽ rời khỏi Doãn thị.” Gương mặt anh vẫn như cũ không chút thay đổi, nhưng trong mắt lại toát lên vẻ kiên định khác thường. “Con sẽ không lấy bất cứ thứ gì từ nhà họ Doãn, con sẽ dựa vào bản thân để Tiểu Mạt hạnh phúc, mong ba mẹ có thể cho con một cơ hội.”

“Được.” Giang Tình Liên đồng ý, thấy chồng còn muốn nói gì đó, bà khẽ lắc đầu với ông. Doãn Thiên Khánh bày vẻ mặt phức tạp nhìn Doãn Trạ, nhưng cũng không nói thêm gì nữa.

Doãn Trạ vừa mở cửa, đã thấy Doãn Mạt đứng trước cửa, mặt dàn dụa nước mắt. Anh lập tức trở nên dịu dàng, vươn tay lau nước mắt của cô.

“Khóc gì chứ? Đầu phải chúng ta phải chia tay đâu.”

“Nhưng mà...” Doãn Mạt kéo tay anh, muốn nói gì đó nhưng lại không biết nên nói gì, cô biết một khi anh trai đã hạ quyết tâm, sẽ không dễ dàng thay đổi, hơn nữa cô cũng tin anh, nhưng trong lòng vẫn có chút đau, tuy hiểu cách làm của ba mẹ, nhưng vẫn giận cách làm của họ, rõ ràng anh luôn nỗ lực như vậy, vì sao phải nói khó nghe như vậy? Bọn họ chỉ yêu nhau thôi, không phải ba đã nói tin vào nhân phẩm của anh trai hay sao?

“Không sao đâu.” Doãn Trạ khẽ xoa đầu cô, “Chờ em tốt nghiệp rồi, chuẩn bị gả cho anh đi là vừa.”

Vì lời nói của anh, cuối cùng Doãn Mạt cũng nín khóc mỉm cười, gật đầu liên tục.

“Được!”

-- Sau khi tốt nghiệp, gả cho anh.

Bạn đang đọc truyện *Em Gái, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Muốn hay không muốn

Edit: Thổ Lạt

Beta: hoa hồng

Doãn Trạ chuyển khỏi nhà họ Doãn, anh thuê một căn nhà nhỏ bên ngoài, làm việc nhiều năm như vậy, anh cũng có tiền gửi ngân hàng, chỉ là muốn dùng số tiền này để gây dựng sự nghiệp, chỉ sợ ngay cả số lẻ cũng không đủ.

Doãn Mạt không nói gì, cho dù không đồng ý với cách làm của ba mẹ, cô cũng không giận đối với họ, vẫn làm con gái đáng yêu nghe lời như trước, khiến vợ chồng nhà họ Doãn có chút xiêu lòng, nhưng vì tương lai của con gái, vẫn kiên quyết, không thay đổi quyết định lúc trước.

Gần đây cũng hơi nhiều chuyện, Doãn Mạt cũng ít anh anh em em với Doãn Trạ, mà Doãn Trạ cũng bận bịu đủ việc. Hai người rất ăn ý, một chút khó khăn không thể dao động được tình cảm của họ, chút lo lắng ban đầu của Doãn Mạt qua đi, cũng không còn nghĩ ngợi gì nữa, cô chưa từng nghi ngờ năng lực của Doãn Trạ, anh xuất sắc như vậy, vốn không cần cô quan tâm.

Vạn Vũ Thần đã hẹn xong lịch phá thai, là hai giờ chiều thứ Sáu tuần sau, còn tìm lấy lý do xin người hướng dẫn nghỉ một tuần.

Gần đây cảm xúc của A Vạn Vũ Thần xem như khá ổn định, không có phản ứng đặc biệt gì, nghĩ đến đứa nhỏ trong bụng rất ngoan, cô ấy cũng hay ngăn người hơn, ngay cả Tề Hiểu Lăng và Lâm Đại đều nhận ra sự khác thường của cô ấy, mỗi khi họ hỏi, cô ấy chỉ trả lời lấy lệ. Vạn Vũ Thần còn nói đùa với Doãn Mạt: Người ta mang thai thì nôn mửa, tớ thì lại tốt rồi, biến thành ngán người.

Thật ra thì, Doãn Mạt có thể cảm nhận được sự do dự và khổ sở của A Vạn, có lẽ do mang thai, cô ấy trở nên trầm ổn hơn, lộ ra vẻ dịu dàng của người mẹ, mỗi khi cô ấy bất giác xoa bụng, sẽ để lộ ra nụ cười nhạt, thậm chí Doãn Mạt còn cảm thấy, có lẽ trước khi phẫu thuật một ngày, cô ấy sẽ đột nhiên thay đổi chủ ý. Nếu cô ấy quyết định sinh đứa bé này, vậy tương lai của cô ấy sẽ ra sao? Doãn Mạt không thể tưởng tượng nổi, cô chỉ mong A Vạn có thể hạnh phúc.

Doãn Mạt cũng mâu thuẫn, vừa mong A Vạn có thể phá đứa nhỏ, bắt đầu cuộc sống mới một lần nữa, nhưng lại cảm thấy đau khổ vì đứa nhỏ, dù sao cũng là một sinh mệnh, nếu đổi lại là cô, nếu cô mang thai đứa con của Doãn Trạ, cô nghĩ, cô nhất định không bỏ nó đi.

Chiều thứ ba, Doãn Mạt về nhà trọ, chuẩn bị ít đồ dùng cần thiết sau phẫu thuật cho A Vạn, buổi chiều lại quay lại trường học.

Doãn Mạt đến cổng trường, bỗng nghe thấy tiếng gọi.

“Doãn tiểu thư?”

Giọng nam trầm thấp có chút quen thuộc, Doãn Mạt quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Nghiêm Túc xuống xe, gật đầu với cô.

Doãn Mạt kinh ngạc hỏi: “Nghiêm tiên sinh, sao anh lại ở đây?”

Dù vẻ mặt của Nghiêm Túc không biểu hiện gì, vẫn khiến người ta cảm nhận được áp lực vô hình, làm cho Doãn Mạt không thoải mái lùi ra sau một bước.

“Cô biết Vạn Vũ Thần chứ?”

“A Vạn?” Doãn Mạt nhú mày, “Sao anh lại biết A Vạn?”

Nghiêm Túc không trả lời câu hỏi của cô, mà nói: “Tôi muốn gặp cô ấy, cô có thể đưa tôi đi gặp cô ấy không?”

“Tôi phải hỏi ý cô ấy đã.”

Nghiêm Túc bỗng im bặt, anh ấy nhú mày, hiển nhiên anh ấy đã biết Vạn Vũ Thần không muốn gặp anh ấy.

Trong đầu Doãn Mạt bỗng nảy ra một suy nghĩ, cô đánh giá Nghiêm Túc vài lần, nói: “Nếu Nghiêm tiên sinh đây muốn tôi giúp, vậy trước đó mời anh nói cho tôi biết, quan hệ của hai người là gì.”

“Chúng tôi là người yêu.” Nghiêm Túc nói không kiêng kị, “Nhưng có vẻ như cô ấy có chút hiểu lầm với tôi, đã hơn một tháng nay cô ấy không để ý đến tôi, nên mong Doãn tiểu thư có thể giúp tôi.”

Tuy trong lòng đã đoán được, có thể Nghiêm Túc chính là người trong miệng A Vạn, nhưng khi nghe chính miệng anh ấy thừa nhận thì Doãn Mạt vẫn khá giật mình, hai người nhìn qua tưởng như xa lạ này lại có con với nhau, thật không thể tin nổi. Hơn nữa Nghiêm Túc này, thật sự không hoa tâm, có mới nói cũ như A Vạn nói mà?

“Thật sự là hiểu lầm ư?” Doãn Mạt chất vấn: “Nghiêm tiên sinh thực sự không làm chuyện gì có lỗi với A Vạn?”

“Không có.” Anh ấy nói không chút do dự.

Doãn Mạt nhìn Nghiêm Túc, nghiêm túc hỏi: “Nếu vậy, anh có yêu cô ấy không? Anh sẽ cưới cô ấy chứ? Tôi nghe Doãn Trạ nói, gia đình của anh có chút phức tạp, anh có thể cho cô ấy hạnh phúc không? Nếu trong đó có một điều Nghiêm tiên sinh không có cách nào làm được, vậy thì sau này xin anh tránh xa A Vạn một chút, đừng đến làm phiền cô ấy nữa.”

Nghiêm Túc nhú mày, cup mắt, như đang tự hỏi những câu hỏi Doãn Mạt đưa ra.

“Nghiêm tiên sinh, anh hãy suy nghĩ cẩn thận, tốt nhất là đưa ra đáp án trong vòng hai ngày.” Nói xong, Doãn Mạt liền trực tiếp rời đi.

Về chuyện gặp Nghiêm Túc, Doãn Mạt không nói cho Vạn Vũ Thần, bởi vì trong quan hệ của hai người họ, thái độ của Nghiêm Túc sẽ quyết định tất cả, cho dù giữa họ có hiểu lầm, Nghiêm Túc cũng phải đảm bảo có thể cho A Vạn hạnh phúc mới được, nếu không bây giờ nói cho A Vạn cũng chỉ tăng thêm gánh nặng cho cô ấy mà thôi.

Chẳng mấy chốc, đã đến thứ Sáu, từ tối qua Vạn Vũ Thần đã bắt đầu có vẻ trầm mặc, tuy lên giường sớm, nhưng không ai biết bao lâu sau cô ấy mới ngủ.

Hết giờ học, hai người thu dọn đồ đạc đến bệnh viện.

Trên taxi, Doãn Mạt gửi tin nhắn cho Nghiêm Túc:

Nếu như anh đã suy nghĩ cẩn thận, câu trả lời là yes thì hai giờ chiều hãy đến bệnh viện XX; câu trả lời là no, vậy thì đừng bao giờ đến làm phiền A Vạn nữa. --by Doãn Mạt.

Đề điện thoại xuống, cô nắm chặt tay Vạn Vũ Thần, cười nhìn cô ấy, cổ vũ cô ấy.

Ông trời xin ông hãy giúp A Vạn được hạnh phúc...

Trên ghế ngồi ở hành lang bệnh viện, vài cô gái ngồi đó, nhìn qua tuổi cũng không lớn, có người đến cùng ba mẹ, có người đến cùng bạn trai, cũng có người đến một mình, trên mặt đều tỏ vẻ âm ỉ, lộ ra chút lo âu và sợ hãi. Doãn Mạt kéo Vạn Vũ Thần cùng ngồi xuống ghế, cùng đợi.

Không lâu sau, phòng phẫu thuật đẩy ra một cô gái, mặc quần áo bệnh nhân, sắc mặt tái nhợt không chút máu, nước mắt trên má tuôn không ngừng, người phụ nữ chờ ngoài cửa lập tức đi tới, hẳn là mẹ của cô gái.

Chỉ nghe bà lớn giọng mắng: “Khóc cái gì mà khóc? Sao hả? Không lẽ còn muốn sinh ra? Ai nuôi cho mày? Còn trẻ không lo học, sao tao lại sinh ra đứa con như mày cơ chứ...”

Cả đường đều nghe thấy tiếng mắng của người phụ nữ, cho dù là mấy cô gái hay người nhà ở đây đều là về mặt tối tăm.

Doãn Mạt để ý thấy sắc mặt của A Vạn Vũ Thần tái nhợt, cô nắm chặt tay cô ấy, an ủi: “Đừng nghĩ nhiều, không sao đâu.”

“Cậu nói xem, nếu để ba mẹ tớ biết, có phải họ cũng sẽ thất vọng lắm không?”

“Không đâu, họ chỉ đau lòng vì cậu thôi.”

“Tiểu Mạt...” Vạn Vũ Thần ngẩng đầu nhìn cô, trong mắt ngấn lệ, “Vừa rồi tớ thấy vẻ mặt cô gái kia rất đau khổ, có lẽ cô ấy cũng không nỡ bỏ con.”

“A Vạn?”

“Mấy hôm nay tớ luôn nghĩ, nếu tớ thật sự bỏ nó, sau này tớ sẽ thật sự có thể vui vẻ sao? Tớ có thể làm lại từ đầu sao? Tớ phát hiện tớ không tài nào nghĩ nổi, nhưng nếu tớ giữ nó, vậy sau này sẽ thế nào? Có một bánh bao thịt nho nhỏ, yếu ớt, tớ nhìn nó từ từ lớn lên, học đi, học gọi tớ là "mẹ"... nghĩ lại không phải rất tuyệt sao?”

Vạn vũ Thần chìm sâu vào suy nghĩ, vẻ mặt dịu dàng, Doãn Mạt thấy lại xót xa chạnh lòng.

“Vậy... Ý của cậu là?”

“Nhưng mà, hiện thực rất tàn khốc.” Vạn Vũ Thần thu nụ cười lại, “Tớ giữ nó, nhất định sẽ phải từ bỏ việc học, ba mẹ sẽ không vui, sẽ đau lòng, sẽ thấy hàng xóm bàn tán lung tung, một người vừa tốt nghiệp trung học như tớ có thể làm được gì? Đến lúc đó họ còn phải gánh tiền sinh hoạt của tớ và con, bọn họ đã làm lụng vất vả vì tớ cả đời, sao tớ có thể báo đáp họ như vậy?”

“...Tiểu Mạt, vì sao tớ phải trải qua chuyện này?”

Doãn Mạt nghe xong trong lòng càng khó chịu, cô cắn chặt răng cố nén nước mắt, cô không biết phải an ủi thế nào, chỉ có thể ôm vai Vạn Vũ Thần, trấn an cô ấy.

“Thật ra thì... là tớ tự làm tự chịu thôi.” Vạn Vũ Thần cười tự giễu, một giọt nước mắt xẹt qua gò má, rơi xuống tay cô.

Doãn Mạt nhận được điện thoại của Nghiêm Túc là trước thời gian phẫu thuật nửa tiếng, tim cô đập mạnh, vội kiểm soát tránh mặt Vạn Vũ Thần, mới nhận điện thoại.

“Tôi đã đến bệnh viện rồi, ở khoa nào vậy? Thần Thần xảy ra chuyện gì, sao lại ở bệnh viện?” Trong giọng nói của Nghiêm Túc lộ ra lo lắng, mắt đi về cứng nhắc trầm ổn trước đó.

“Khoa phụ sản.”

“Cái gì?”

“A Vạn mang thai, đến phá thai.”

“Cái gì?” Giọng Nghiêm Túc bỗng cao vút, “Con của tôi?”

“Nếu sáu tuần trước anh ở cùng A Vạn, vậy thì chính là con của anh.”

Đầu dây bên kia đột nhiên bị ngắt, Doãn Mạt nở nụ cười, có lẽ, tình hình không đến nỗi xấu như vậy.

Không lâu sau, trong hành lang truyền đến tiếng bước chân vội vàng, Doãn Mạt quay đầu nhìn, người đàn ông đen mặt này, không phải Nghiêm Túc thì là ai?

Vạn Vũ Thần cúi đầu, không để ý người đến là ai, mãi đến khi Nghiêm Túc dừng trước gót chân của cô ấy, cơ thể cô ấy khẽ động, mùi hương quen làm cho cả người cô ấy căng thẳng, cô ấy chậm rãi ngẩng đầu, nhìn thẳng vào người đàn ông trước mặt.

“Anh đến làm gì? Không, sao anh có thể ở đây?”

“Vạn Vũ Thần, em thật sự rất giỏi!” Nghiêm Túc nghiêm mặt, nhú mày, anh ấy nắm chặt lấy tay cô ấy, kéo cô ấy lên.

Tuy vẻ mặt Nghiêm Túc có chút dọa người, khiến trong lòng Doãn Mạt có chút khiếp sợ, nhưng thấy anh ấy xúc động như vậy, vẫn đứng lên khuyên nhủ, “Nghiêm tiên sinh, anh nói chuyện đàng hoàng một chút, bây giờ A Vạn không như trước.”

Kết quả Doãn Mạt hoàn toàn bị làm lơ.

“Anh dứt ngay!” Vạn Vũ Thần vươn tay đẩy anh ấy, tiếc là Nghiêm Túc không hề nhúc nhích.

“Em đã mang thai con của anh, lại tránh mặt anh lâu như vậy, bây giờ còn dám tự tiện bỏ nó? Em có hỏi anh chưa? Em xem anh là cái gì hả?”

“Vậy anh coi tôi là gì?” Vạn Vũ Thần cười, vẻ mặt châm chọc, “Không phải tôi đang suy nghĩ giúp anh sao? Thiếu gia nhà giàu như anh, không phải ghét nhất là phụ nữ lấy con ra uy hiếp sao?”

“Những lời này của em là có ý gì? Em là bạn gái anh, cũng là vợ tương lai của anh, em sinh con cho anh không phải rất bình thường sao?”

“Anh đừng giả vờ vô tội đến gạt tôi, vợ tương lai? Tình nhân thì đúng hơn, muốn đứa bé? Tìm những tình nhân kia của anh sinh đi.” Vạn Vũ Thần cảm hận nói.

Nghiêm Túc nghiêm mặt, hiển nhiên cũng tức giận, anh ấy định nói gì đó, lại bị tiếng y tá cắt ngang: “Tiếp theo là Vạn vũ Thần, mời chuẩn bị.”

“Làm gì mà làm, không làm nữa, hủy đi!” Nghiêm Túc gầm lên, khiến y tá sợ quá bỏ quA Vạn Vũ Thần, gọi thẳng người kế tiếp.

Vạn Vũ Thần nổi trận lôi đình, hét to: “Anh làm gì vậy! Nghiêm Túc, bây giờ tôi nói cho anh biết, chúng ta kết thúc rồi, chuyện của tôi không cần anh xen vào!”

“Yên lặng, yên lặng, bệnh viện không phải để đến cãi nhau, muốn cãi nhau thì đi ra ngoài mà ầm ĩ.”

Cuối cùng, Vạn Vũ Thần và Nghiêm Túc bị y tá trưởng mời ra ngoài, Doãn Mạt cũng không định đi theo bọn họ, đi về nhà mình, nghĩ rằng: Hai người này khi nào mới có thể tốt đẹp đây?

Bạn đang đọc truyện *Em Gái, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Có em thật tốt

Editor: hoa hồng

Beta: hoa hồng

Tuy Vạn Vũ Thần không làm phẫu thuật, nhưng một tuần lễ nay vẫn không tới trường học, sau đó, Doãn Mạt mới biết được từ miệng cô ấy, ngày đó hai người ầm ĩ một trận, nhưng rốt cuộc vẫn nói rõ ràng hiểu lầm, Nghiêm Túc có ý kiến là sau khi kết thúc học kỳ này nghỉ một năm học, trước tiên sinh đứa bé ra rồi đi học trở lại, vốn Vạn Vũ Thần không nỡ bỏ đứa bé, cuối cùng cũng đồng ý. Hai người thừa dịp tuần lễ này đi phương Bắc đến nhà Vạn Vũ Thần, gặp ba mẹ, thẳng thắn nói chuyện mang thai, cũng nói tính toán sau đó, mặc dù lúc vừa bắt đầu ba mẹ Vạn rất tức giận, nhưng Nghiêm Túc biểu hiện không tệ, người vừa lại ưu tú, ba mẹ vợ nhìn con rể càng nhìn càng cảm thấy hài lòng, sau đó thì cũng đồng ý quyết định của bọn họ, hai người lại bắt đầu ân ái ái ở cùng nhau.

Sau khi Vạn Vũ Thần nói thật tất cả với Lâm Đại và Tề Hiểu Lăng, hai cô bạn này chỉ đơn giản là phấn khích hứng thú và tức giận.

Dĩ nhiên là Tề Hiểu Lăng là người tức giận, cô bạn chống nạnh rống: “Tại sao cậu chỉ nói cho Tiểu Mạt? Không công bằng, quá không công bằng! Em gái Lâm*, sau này chúng ta cùng một trận doanh, không cần để ý đến cậu ấy nữa.” (*là Lâm muội muội trong Hồng Lâu Mộng)

Nhưng mà, hiển nhiên Lâm Đại không cùng suy nghĩ với Tề Hiểu Lăng, hai mắt cô nàng sáng lên nhìn chằm chằm bụng Vạn Vũ Thần, “A Vạn, cậu mang thai?! Thật là lợi hại!”

“Này! Em gái Lâm, đây không phải là trọng điểm có được hay không.....”

“A Vạn, tớ có thể sờ một cái không?” Lâm Đại hết sức hưng phấn, tay để ở trên bụng của Vạn Vũ Thần cũng không dám dùng sức.

“Này, Này! Cậu có nghe tớ đang nói chuyện hay không hả.....”

“A Vạn, phải bao lâu tiểu bảo bối mới ra đời?”

Tề Hiểu Lăng: “.....” Yên lặng chỉ ngón tay, các cậu đều là bại hoại!

Tề Hiểu Lăng vì không thể nói rõ được trong lòng không thoải mái nên liền đánh chủ ý vào trên người người đàn ông của Vạn Vũ Thần.

“A Vạn, cậu đã có đàn ông rồi, qua không được bao lâu đến con cũng muốn sinh, lúc nào thì mời ‘người nhà gái’ ăn cơm?” Kể từ sau khi người thương của mình bị các cậu ấy chặt đứt một bữa, Tề Hiểu Lăng liền thề ở trong lòng, một ngày nào đó nhất định phải ăn đến khi người đàn ông của kẻ đầu sỏ gây nên —— Vạn Vũ Thần chết mới thôi, để cho gã trải qua cuộc sống một tuần lễ ăn mì ăn liền đi.

Đáng tiếc, suy nghĩ của cô bạn đã định trước là không cách nào thực hiện được. Sợ rằng dù cô bạn có ăn đến bể bụng, Nghiêm Túc cũng sẽ không nhú mảy một chút nào.

“Tốt, chỗ thì tùy cậu chọn.”

Vạn Vũ Thần rất rộng rãi, lại làm cho trong lòng Tề Hiểu Lăng không thăng bằng, tại sao mọi người tìm bạn trai đều là con nhà giàu đẹp trai? Bạn trai mình lại..... Không, không, không, người thương của mình còn đi học, chờ sau này tốt nghiệp, tiền đồ nhất định thành thang!

Quả thật Nghiêm Túc rất rộng rãi, địa điểm mời khách trực tiếp bố trí ở một nhà hàng Tây sang trọng, hoàn toàn dọa Tề Hiểu Lăng sợ hết hồn, trong lòng không ngừng cảm thán Vạn Vũ Thần tốt mệnh.

Vốn Nghiêm Túc ít nói, đối mặt với mấy cô gái xa lạ thì càng ít nói hơn, một bữa cơm ăn rất yên tĩnh, bởi vì khí thế của Nghiêm Túc quá mạnh mẽ, hiếm khi Tề Hiểu Lăng thực nữ đến cuối cùng, Lâm Đại thì càng không cần phải nói rồi, chỉ có Doãn Mạt có thể thỉnh thoảng trò chuyện mấy câu.

“Nghiêm tiên sinh, hai người định lúc nào thì kết hôn?” Doãn Mạt tò mò hỏi.

Đứa nhỏ cũng đã có rồi, cưới cũng phải nên sớm một chút, học đại học chỉ có điểm tốt là đã đến số tuổi quy định để kết hôn này, yêu nhau rồi kết hôn gì đó cũng sẽ không gây trở ngại.

“Chúng tôi lĩnh chứng trước, hôn lễ thì phải xem ý của Thần Thần.” Nghiêm Túc tỉ mỉ cắt thịt bò rất nhỏ, đặt ở trước mặt Vạn Vũ Thần, khó có được lúc Vạn Vũ Thần dịu dàng cười với anh.

Khi nghe thấy hai chữ “Thần Thần” thì ba cô gái đều có loại cảm giác như bị sét đánh, Nghiêm Túc nghiêm túc như thế, còn có thể dùng từ láy gọi người..... Nhìn lại động tác qua lại giữa hai người, ba người rất vui mừng, mặc dù ngoài miệng Tề Hiểu Lăng nói tức giận, nhưng rốt cuộc cũng bởi vì quan tâm A Vạn, lúc này thấy cô ấy được người chăm sóc tỉ mỉ, cô bạn cũng cảm thấy rất vui vẻ.

“Tiểu Mạt, gọi Nghiêm tiên sinh cái gì, rất không tự nhiên, trực tiếp gọi tên của anh ấy là được rồi.”

Trực tiếp gọi tên mới không tự nhiên, Doãn Mạt nghĩ thầm.

Sau khi ăn xong, Nghiêm Túc đưa ba người đến cửa trường học, rồi mang theo Vạn Vũ Thần đi, kể từ khi hai người hòa hảo, Nghiêm Túc cũng không cho phép cô ấy ở nội trú nữa, một người có thai, có thể bỏ lên xuống giường mỗi ngày ư?

“Haizz, hiện tại các cậu đều có bạn trai cả chỉ còn tớ độc thân.” Đi trên đường, Lâm Đại đột nhiên cảm khái.

“Mấy ngày trước không phải có một nam sinh thổ lộ với cậu sao?” Tề Hiểu Lăng cười nói.

“Nhưng tớ không thích, cũng không thể vì thoát khỏi độc thân mà tùy tiện tìm chứ?”

“Không vội, dù sao bây giờ còn trẻ, từ từ đi, cuối cùng cũng sẽ xuất hiện người thích hợp với bản thân mình.” Doãn Mạt vỗ vỗ bả vai của cô nàng, an ủi. “Đúng rồi, có phải xã đoàn lại muốn tổ chức hoạt động hay không?”

Lâm Đại gật đầu một cái: “Xã trường đã nhắc với anh tớ, nói rằng tuần sau có thể sẽ bố trí một lần nữa, cậu vẫn đi chứ?”

“Lần này thì không đi được, đã mấy ngày không gặp anh tớ, tuần sau tớ muốn đi cùng anh ấy.”

Tề Hiểu Lăng quay đầu nhìn cô một cái, hỏi: “Sao đến bây giờ cậu vẫn còn gọi ‘anh’?”

Doãn Mạt héch mảy, “Tớ cảm thấy gọi ‘anh’ rất tốt mà, không phải trong phim Hàn đều gọi nam sinh mình thích như vậy sao, ộp pa~~”

“A! Coi như tớ không có hỏi.”

“Mẹ, tuần này con không về nhà.”

“Tại sao?”

“Theo anh con, anh ấy rất bận, đã mấy ngày chúng con không gặp mặt rồi.”

Đầu bên kia điện thoại im lặng một lát, Giang Tình Liên mới nói: “Bảo bối, con phải biết ba mẹ làm chuyện đó cũng là vì tốt cho con.”

“Con hiểu, cho nên con cũng không nói gì.” Doãn Mạt thở dài một hơi, “Con biết rõ, hai người vẫn tin tưởng anh ấy, chỉ là sợ có ngộ nhỡ, cho nên mới không thể không nói những lời đó, nhưng mà bây giờ chỉ có một mình anh ấy đang cố gắng, tình yêu là chuyện của hai người, hãy để con cùng với anh ấy đi ạ.”

Cúp điện thoại, Doãn Mạt ngồi xe đi phòng Doãn Trạm thuê, khi cô đến, Doãn Trạm vẫn chưa về. Anh vẫn luôn thích sạch sẽ, sẽ luôn dọn dẹp gian phòng gọn gàng sạch sẽ, nhưng bây giờ, nhìn tài liệu tùy ý đặt ở trên ghế sa lon, bát đĩa nằm trong bể rửa phòng bếp còn chưa được rửa sạch, còn có một bộ quần áo trong phòng tắm, cô cũng có thể tưởng tượng ra, rốt cuộc anh bận thế nào.

Doãn Mạt buộc tóc lại, rồi bắt đầu dọn dẹp phòng cho anh, quét dọn sạch sẽ phòng khách rồi trong phòng, lại rửa sạch đồng bát đĩa và giặt sạch quần áo, toàn bộ bận rộn cả một buổi chiều.

Cô nhìn mấy hộp mì ăn liền rỗng trong túi rác, đau lòng đến cau mày, mấy ngày nay, rốt cuộc anh trôi qua thế nào?

Doãn Mạt cầm ví tiền ra cửa, sau khi ném đồ bỏ đi, lại đi siêu thị một chuyến, mua cũng nhiều nguyên liệu nấu ăn về. Cho dù cô không am hiểu nấu nướng, nhưng vẫn sẽ làm được một ít món ăn đơn giản.

Chờ lúc Doãn Trạm trở lại, đã nhìn thấy bóng người nhỏ bé bận rộn trong phòng bếp, sau đó dường như một nhọc cả ngày nay cũng biến mất không thấy, trong lòng mềm nhũn thành một mảnh. Anh nhẹ giọng đi tới, ôm lấy cổ cô từ phía sau lưng, dán cái trán vào sau gáy cô cọ xát.

“Đã về?” Doãn Mạt vỗ vỗ tay của anh, nói: “Lát nữa là có thể dọn cơm, đi ngồi đi.”

“Bảo bối, có em thật tốt.” Doãn Trạm dịu dàng hôn lên đỉnh tóc của cô, thỏa mãn than một tiếng, “Em bây giờ thật sự có kiểu mẫu của người vợ rồi.”

Doãn Mạt cười một tiếng, múc thức ăn trong nồi vào bát, sau đó xoay người nhìn kỹ anh, “Gần đây một chết đi nhỉ?” Cô vuốt vuốt màu xanh nhàn nhạt ở đáy mắt anh, lại hôn lên môi anh một cái, “Cực khổ rồi.”

Doãn Trạm ôm chặt cô, dán lên môi của cô, nghiêm túc cẩn thận miêu tả.....

Sau khi ăn xong, hai người vui ở trên ghế sa lon trò chuyện những chuyện phát sinh gần đây, trò chuyện một chút Doãn Mạt liền nói đến quá trình Vạn Vũ Thần và Nghiêm Túc tái hợp.

Doãn Trạm cũng nghe Doãn Mạt đề cập tới chuyện của hai người, nhưng chuyện đã xảy ra cũng không rõ ràng, bây giờ nghe cô nói như vậy, anh đột nhiên trầm tư một chút, mở miệng: “Khó trách anh ấy dùng giá cao chọn phương án của anh, hẳn là nhờ phúc của em rồi.”

“Hả?” Doãn Mạt không rõ chân tướng.

“Anh lập ra một phần đề án thiết kế, có rất nhiều công ty muốn tìm anh hợp tác, kết quả Nghiêm Túc lấy giá tiền cao hơn gần một lần mua của anh, lúc ấy anh còn đang khó hiểu, bây giờ suy nghĩ lại hẳn là anh ấy muốn trả nhân tình.”

“Hả? Vậy sẽ không phải là anh ấy bởi vì trả nhân tình mới.....”

“Em cho rằng anh ấy là một đại thiện nhân ư? Anh ấy sẽ không làm buôn bán lỗ vốn, chút tiền kia trong mắt anh ấy không đáng kể chút nào, lại nói phương án của anh đủ để cho anh ấy kiếm về nhiều tiền hơn.” Doãn Trạm rất tự tin nói.

Doãn Mạt cười liếc anh một cái, “Thật ra thì anh hoàn toàn không cần rời khỏi Doãn thị, những năm này năng lực của anh ba mẹ đều nhìn thấy cả, ngược lại Doãn thị bởi vì anh mà trở nên cường đại hơn, cần gì phải rời đi làm lại từ đầu chứ?”

Doãn Trạm hôn cô một cái, nói: “Chẳng quan ba mẹ muốn tìm một lý do tiếp nhận anh thôi, nếu như cái gì anh cũng không chứng tỏ, bọn họ có thể an tâm sao? Em tin không, nhiều nhất qua hai năm nữa, bọn họ sẽ bảo anh về.”

Doãn Mạt kinh ngạc nhìn về phía anh, “Anh đã sớm biết?”

Doãn Trạm lắc đầu một cái, “Ngày đó trong lòng anh cũng rất loạn, sau đó tỉnh táo lại mới suy nghĩ ra.”

“Anh trách bọn họ sao?”

“Làm sao có thể, thật ra thì bọn họ đối xử với anh rất tốt, chỉ là ngày đó dính đến em, cho nên bọn họ có chút kích động mà thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Em Gái, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Đã định trước trong vận mệnh

Editor: hoa hồng

Beta: hoa hồng

Lâm Đại vẫn tham gia lần hoạt động leo núi này, ngoài dự liệu của Doãn Mạt là không ngờ Lý Tử Dương không đi theo, nói là ngày đó có chuyện, sẽ để cho Tần Nguyên đi theo. Doãn Mạt cảm thấy đầu phải Lý Tử Dương có chuyện, rõ ràng là trong lòng sốt ruột, muốn tác hợp Lâm Đại và Tần Nguyên, cố ý tạo cơ hội cho bọn họ.

Đối với chuyện Lâm Đại và Tần Nguyên phát triển quan hệ, Doãn Mạt còn vui mừng mong bọn họ thành nữa, cơ thể Lâm Đại không tốt, từ nhỏ lại được bảo vệ quá độ, tính tình khá ôn hòa, mềm mại yếu ớt, vừa có suy nghĩ tỉ mỉ, cùng với Tần Nguyên người biết quan tâm chăm sóc người khác, vừa là nam sinh ấm áp vô cùng thích hợp sống qua ngày nhất, mà trong sinh hoạt cũng sẽ không xảy ra bao nhiêu chuyện âm ỉ, có thể sẽ gần nhau qua một đời, giúp đỡ lẫn nhau, vững vàng ổn thỏa không phải là càng tình tế tỉ mỉ lâu dài ư?

Cách cuối kỳ không tới một tháng, lục tục cuộc thi đã đến gần, trừ Vạn Vũ Thần, ba người kia đều đang bận rộn. Thật ra thì Vạn Vũ Thần cũng rất muốn bận rộn một chút, trải nghiệm cuộc sống cuối kỳ đại học, nhưng mỗi khi cô ấy xem sách vượt quá một tiếng, đều sẽ bị người cắt đứt, đoạt lấy quyển sách không để cho cô ấy xem lại, tất cả đều là Nghiêm Túc hạ mệnh lệnh. Nói gì mà thời gian đọc sách dài như vậy sẽ không tốt cho đôi mắt, cũng sẽ ảnh hưởng đến thị lực của đứa bé sau này, đây quả thực là nguy hiểm! Vạn Vũ Thần phản bác ngay lập tức: “Em xem sách nhiều tăng thêm chút kiến thức, tương lai có trợ giúp với trí lực của đứa bé.”

Kết quả Nghiêm Túc đồng ý gật đầu một cái, “Cho nên, mỗi sáng sớm anh để em xem sách một tiếng, buổi chiều một tiếng.”

.....

Tóm lại, ở trong nhà Nghiêm Túc không chỉ hạ lệnh cưỡng chế Vạn Vũ Thần xem sách không được vượt quá một tiếng, còn gọi ba người cùng phòng giám sát giúp một tay, khí thế của Nghiêm Túc quá mạnh mẽ, ba người không dám không nghe theo, trong đó Tề Hiểu Lăng là chịu khó nhất, nhất quyết tính chuẩn từng chút một, làm cho Vạn Vũ Thần rất bất đắc dĩ, cô nàng này lúc nào thì chân chó như vậy rồi hả?

Vạn Vũ Thần thành đối tượng bảo vệ trọng điểm, vẫn chưa qua thời hạn ba tháng an toàn kia, trừ bản thân cô ấy, mặc kệ là Nghiêm Túc hay ba người cùng phòng đều coi cô ấy như người già mà bảo vệ, chỉ sợ cô ấy té đập đầu, chuyện này làm cho cô ấy buồn bực cũng không muốn để ý đến người khác, cũng chỉ là mang thai thôi có cần phải như thế này không? (Nguyên văn là có cần phải Tương Từ không?, Tương Từ là ngôn ngữ mạng có nghĩa là “như thế này”)

Những ngày sau này trôi rất nhanh, một học kỳ kết thúc như vậy. Vạn Vũ Thần rất không đành lòng, muốn rời khỏi trường học một năm, một năm này nhất định là cô ấy phải về nhà, cũng không biết có cơ hội gặp mặt ba người Doãn Mạt hay không, một ngày trước ngày nghỉ, cô ấy còn rơi lệ, Tề Hiểu Lăng trực tiếp than thở: mang thai, quả nhiên có thể làm cho phụ nữ trở nên mềm cảm ——

“Tớ cảm thấy không sao cả, A Vạn, cậu không nên lo lắng chuyện này.” Về mặt Tề Hiểu Lăng cười gian, “Cậu nên suy nghĩ một chút xem một năm sau trở về, bọn tớ sẽ là học tỷ của cậu đấy, tớ rất chờ mong đấy nha”

Trong nháy mắt Vạn Vũ Thần thu hồi nước mắt, nhàn nhạt khắc ra mấy chữ: “Phải tìm ai làm mẹ nuôi của đứa bé đây?”

“A Vạn tốt, mẹ nuôi đương nhiên là phải để cho tớ làm!” Trong nháy mắt Tề Hiểu Lăng chân chó, “Cái gì học tỷ học muội, nếu có người dám gọi cậu là học muội lúc cậu trở về, tớ sẽ đánh cho nó một trận.”

Vạn Vũ Thần hừ hừ hai tiếng, “Tề Hiểu Lăng, cậu còn có thể chân chó thêm chút nữa đấy.”

.....

Rời đi không sợ, chỉ sợ không thể gặp lại, tin tưởng một năm sau gặp lại, vẫn tốt đẹp như lúc ban đầu.

Kỳ nghỉ đông của đại học năm thứ nhất chính thức bắt đầu, Vạn Vũ Thần đã sớm được Nghiêm Túc đón đi, Doãn Mạt và Lâm Đại dọn dẹp quần áo chuẩn bị về nhà, bởi vì trường học của bạn trai Tề Hiểu Lăng còn chưa nghỉ, cô bạn còn phải ở trường học hai ngày.

Nhận được tin nhắn của Doãn Trâm, Doãn Mạt liền vội vã chào tạm biệt với Tề Hiểu Lăng và Lâm Đại, xách hành lý đi xuống lầu, Doãn Trâm đang chờ dưới lầu, vừa nhìn thấy bóng dáng của cô, liền cười bước đến gần, nhận lấy túi trên tay của cô.

“Đi thôi, chú Từ đang chờ ở bên ngoài.”

Hai người dắt tay đi trên con đường được cây che mát ở trường học, mặc dù vào đông, lá cây hai bên cũng khô vàng rồi, hàn phong có chút lạnh, nhưng cảm giác trong sinh mệnh có thể đi cùng nhau, là có thể đi qua xuân hạ thu đông cả đời.

——

Doãn Mạt biết gần đây hình như Doãn thị xây ra chút vấn đề, nhưng cô cũng không chút để ý, quản lý công ty giống như làm người, không thể nào luôn thuận buồm xuôi gió, có vấn đề thì chinh chiến, cô tin tưởng ba có thể xử lý tốt. Kết quả vào một buổi xế chiều, Doãn Mạt đột nhiên nhận được điện thoại của mẹ, nói ba bị người đã thương nhập viện rồi.

Doãn Mạt cúp điện thoại, liền vội vàng chạy tới bệnh viện.

“Anh xem gương mặt của anh.....” Giang Tinh Liên đang sức thuốc cao trên mặt cho chồng, gương mặt đau lòng.

Doãn Mạt đi vào, chỉ thấy mặt ba mình từng cục từng cục tím tím xanh xanh, một cánh tay bó thạch cao, nhưng nhìn người vẫn còn tinh thần, cuối cùng trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

“Ba, sao Ba bị người đánh? Là ai làm?” Doãn Mạt lại gần ba, nhìn kỹ vết thương trên mặt ông.

Doãn Thiên Khánh sa sầm mặt, gương mặt tức giận, “Đám công ty tình trùng lên não kia, quả thật càng ngày càng vô pháp vô thiên, cho rằng ba già rồi dễ bắt nạt sao? Hừ ——”

Doãn Mạt nhú nhú mày, “Chẳng lẽ là nhân viên công ty làm?”

“Cũng không phải.” Giang Tinh Liên mở miệng, “Là đám nhân viên kỳ cựu làm ở Doãn thị từ năm năm trở lên, đột nhiên bị đuổi việc, bọn họ không phục, liền chạy tới công ty náo loạn, sau đó bị bảo vệ đuổi ra ngoài, bọn họ thấy ở công ty náo loạn không được, sinh ra oán khí trong lòng, liền canh giữ ở gần công ty, xem thời cơ rồi đánh ba con.”

“Tại sao có thể như vậy? Thất nghiệp liền đánh ông chủ, những người này cũng quá không xem pháp luật ra gì rồi.” Doãn Mạt tức giận nói, “Bảo cảnh sát không?”

“Bảo, cảnh sát đã bắt những người đó rồi, A Trạ đang xử lý.”

“Anh trai?” Ánh mắt của Doãn Mạt mang theo tìm tòi nghiên cứu nhìn về phía ba mẹ, trực tiếp thấy Doãn Thiên Khánh và Giang Tinh Liên càng ngày càng lúng túng.

“Đây không phải là không tìm được những người khác sao?” Doãn Thiên Khánh lẩm bẩm nói.

Doãn Mạt rất muốn trừng ba một cái, nhưng nhìn bộ dạng kìm nén của ông, cuối cùng vẫn là thôi, cô muốn hỏi: “Là ba đuổi việc bọn họ sao?”

“Không phải.” Giang Tinh Liên nói, lại thở dài, “Đây chính là nguyên nhân ba con tức giận. Một người có chức cao trong công ty vì để cái người của mình vào, đã cho sa thải một vài công nhân viên, phần lớn là nhân viên kỳ cựu có chút tư cách và sự từng trải, lại không có bối cảnh gì, bọn họ chỉ dựa vào phần tiền lương này nuôi sống gia đình, hiện tại không giải thích được bị sa thải, tất nhiên ghi hận trong lòng. Đáng giận hơn nữa là, vị chủ tịch như ba con lại còn bị người phía dưới gạt, kể từ khi A Trạ rời công ty, những người đó lại càng tùy ý làm bậy.” Giang Tinh Liên càng nói càng tức và phẫn nộ, “Trước kia A Trạ ở đây, bọn họ cũng có chút kiêng kỵ, không dám làm động tác có chút lớn, hiện tại tốt rồi, thấy ba con đã già, đã tâm càng lúc càng lớn, đều bận rộn bổ nhiệm người của mình, bọn họ là tính toán đoạt Doãn thị của chúng ta sao?”

“Vậy làm sao bây giờ?” Doãn Mạt nóng nảy hỏi.

“Mẹ để A Trạ xử lý tốt những nhân viên kỳ cựu bị đuổi việc kia, trở về Doãn thị.” Giang Tinh Liên thở phào nhẹ nhõm, vừa cười lắc đầu một cái, “Đây cũng là điều đã định trước vận mệnh, nó nên là con của chúng ta, con xem, cho dù hai ta đuổi nó đi, còn phải mời nó trở lại thừa kế Doãn thị.”

“Hừ.....” Doãn Thiên Khánh không được tự nhiên nghiêng mặt qua một bên, “Thằng nhóc kia, tốt nhất nên nói lời giữ lời.”

“Ba, anh là ba nhìn từ nhỏ đến lớn, còn chưa hiểu rõ cách làm người của anh ấy sao?” Doãn Mạt cau mày, vì Doãn Trạ bắt bình dùm, “Được rồi, bây giờ công ty có vấn đề, chỉ một cú điện thoại bảo anh ấy trở lại, hai người coi anh ấy là gì?”

Doãn Thiên Khánh bị con gái nói như thế trong lòng rất bất bình, ông cất cao giọng: “Ba làm như vậy cũng là vì ai đây? Hơn nữa ba làm cho nó đi sao? Ban đầu là chính nó chuyển ra khỏi nhà, ba ép nó hả? Quả nhiên là con gái đều hướng ra bên ngoài, có chồng là đều không cần ba mẹ nữa.”

“Được rồi, được rồi, hai ba con rậm rì gì thế, Tiểu Mạt, ba con còn bị thương đấy, có con cái nào nói chuyện như vậy chứ?” Giang Tinh Liên tròn mắt nhìn con gái của mình một cái, “Chẳng qua là ba con mạnh miệng thôi, không chừng trong lòng đã sớm hi vọng A Trạ trở lại rồi, tính khí của ba con con còn không biết ư?”

Thật ra thì Doãn Mạt vừa nói xong đã hối hận, cô hiểu ba mẹ, chỉ là trong lòng lại đau lòng Doãn Trạ, cho nên nghe ba nói không tình nguyện như thế xong mới hơi có chút kích động. Cô lôi kéo cánh tay không bị thương của ba, nói xin lỗi: “Ba, thật xin lỗi á.....”

“Được rồi, chuyện của hai con, ta và mẹ của con cũng không cản trở từ giữa nữa, chỉ muốn tương lai hai con có thể thật tốt, chúng ta an tâm, dù sao tài sản cũng đều cho ta cháu trai cháu gái, cũng không sai kém.”

Nghe ba nói như vậy, đồng thời Doãn Mạt thở phào nhẹ nhõm, trong lòng cảm thấy ấm áp, cười đùa, “Hai người nên sớm tác hợp cho hai chúng con, nếu anh thật sự cưới người khác, hai người sẽ phải hối tiếc đấy.”

“Hừ, thật không biết xấu hổ.”

Mặc dù ba mẹ đồng ý cho bọn họ, nhưng ở trong khoảng thời gian ngắn Doãn Trạ hoàn toàn không có thời gian vui mừng, bởi vì chuyện của công ty thật sự quá bận rộn, vừa muốn điều chỉnh nội bộ nhân viên, lại muốn điều chỉnh những nhân viên kỳ cựu bị đuổi việc kia, còn phải xử lý các loại sự vụ, cơ bản ngay cả chút thời gian rảnh cũng không có, dù là lễ mừng năm mới, cũng chỉ ăn chung bữa cơm đoàn viên, buổi tối còn phải vui ở phòng sách làm thêm giờ.

Vợ chồng Doãn đều thấy những chuyện này ở trong mắt, mặc dù Doãn Trạ không phải con trai ruột của bọn họ, nhưng sinh sống với nhau nhiều năm như vậy, tính cách của anh, dù bọn họ không nhìn thấu, cũng biết bảy tám phần. Từ nhỏ anh không phải là đứa bé đơn thuần, anh giao hoạt, thông minh, lại có dã tâm, cố gắng của anh có chứa mục đích, nhưng mục đích kia lại làm bọn họ không ghét nổi, anh cũng chỉ khát vọng gia đình mà thôi. Ở cô nhi viện thì bọn họ từ viện trưởng nơi đó mà hiểu được, bình thường A Trạ rất im lặng, thường bị bắt nạt, ở trước mặt bọn họ thì lại biểu hiện sáng sủa hoạt bát. Khi đó, bọn họ lựa chọn anh, thật ra thì cũng có không ít do dự, đứa bé như vậy nếu giáo dục không tốt, có thể sẽ dưỡng thành một Bạch Nhãn Lang, nhưng suy đoán cuối cùng vẫn là suy đoán, cuối cùng bọn họ vẫn lựa chọn anh, có lẽ là bởi vì phần khát vọng trong mắt anh, có lẽ là duyên phận vốn đã định trước trong vận mệnh. Anh giống như một con sói, giao hoạt rồi lại trung thành, vì lấy được yêu, không chừa thủ đoạn nào, rồi lại thành yêu, cam nguyện buông tha tất cả.

Chương 40: Em gái, anh yêu em

Editor: hoa hồng

Beta: hoa hồng

Cùng lúc buổi sáng ngày nọ, Doãn Mạt phát hiện mình bị cảm, đau họng, lỗ mũi tắc nghẽn, đầu nặng, cả người bủn rủn, cô dùng sức hít mũi một cái, vẫn chưa thông, chỉ có thể dùng miệng hô hấp. Cô mở hai mắt vô thần, ở trên giường ngáy ngẩn một lát sau, liền một mồi xuống giường, kéo ngăn kéo trong nhà tìm thuốc cảm, kết quả thật vất vả mới tìm được một hộp Bạch Gia Hắc, lại phát hiện quá hạn.

Cô bất đắc dĩ ném thuốc quá hạn vào thùng rác, sau đó trở về phòng mặc áo khoác thật dày vào, ra cửa đi mua thuốc.

Doãn Mạt đón gió rét lạnh, cảm thấy cơ thể càng phát lạnh, cô che kín áo, chỉ muốn nhanh một chút mua xong thuốc, sau đó về nhà ngủ.

Khi đi ngang qua một tiệm bán hoa cô liếc nhìn vài lần, trong lòng còn đang suy nghĩ anh cũng chưa từng mua hoa tặng cho cô, lại đột nhiên phát hiện trên tấm biển quảng cáo của tiệm bán hoa viết vài chữ to: Lễ tình nhân lãng mạn, hoa tươi vì bạn làm nhân chứng!

Cái gì?! Hôm nay là lễ tình nhân?

Doãn Mạt vội vàng tính ngày, tính ngày mới phát hiện, không ngờ mình quên một ngày quan trọng như vậy, hôm nay là Mười bốn tháng Hai nha!

Cô hưng phấn một trận, rồi lại yên lặng, hôm nay là lễ tình nhân thì thế nào đây? Anh trai vẫn phải bận rộn chuyện công ty, chỉ sợ anh ấy cũng không nhớ hôm nay là lễ tình nhân, tự một mình mình cũng không qua được, thôi, vẫn nên mua thuốc rồi về ngủ thôi.

Doãn Mạt đột nhiên cảm thấy mình thật cô đơn, vào ngày lễ tình nhân không ngờ lại bị cảm, cảm còn chưa tính, trong nhà còn chỉ có một mình mình, ngay cả trải qua lễ tình nhân đầu tiên cùng bạn trai cũng không được. Nhìn trên đường từng đôi tình lữ ân ái ngọt ngào, cô có loại cảm giác cô đơn toàn thế giới chỉ còn dư lại một mình mình.

Mua thuốc, Doãn Mạt mơ hồ về đến nhà, vừa mở cửa, chỉ thấy Doãn Trạ đứng ở cửa, hai người đồng thời sững sờ, cô kinh ngạc hỏi: “Sao anh trở lại?”

“Lấy chút tài liệu.” Doãn Trạ giơ tài liệu trên tay lên, lại nhìn sắc mặt cô không tốt, nhú nhú mày, hỏi: “Bị cảm? Giọng nói nghe có chút tịt.”

“Ừ, chỉ là không sao, cảm vặt mà thôi.” Doãn Mạt hạ mí mắt, che giấu mất mát trong mắt, quả nhiên anh ấy không biết.....

Doãn Trạ xoa xoa đầu của cô, nói: “Nghỉ ngơi thật tốt, hôm nay ba mẹ đi thăm hỏi bạn bè, buổi trưa anh cố gắng dành chút thời gian cùng ăn cơm với em.”

“..... Không cần, anh bận rộn mà, em không sao.”

Doãn Mạt có thể không tự biết, cô đơn trong giọng nói của cô dù không tỉ mỉ nghe cũng nghe ra được.

Doãn Trạ không tiếng động cười cười, “Được rồi, đi ngủ một giấc trước đi, dưỡng chút tinh thần.”

Doãn Mạt gật đầu một cái, cô đắm chìm trong mất mát, đầu còn耿耿 nghĩ ý trong lời nói của anh. Chờ sau khi Doãn Trạ đi, cô uống thuốc, trở về phòng ngủ.

Doãn Mạt ngủ rất không thoải mái, vẫn đang mộng, trong mộng cô ngồi trên một chiếc bè trúc, đón từng đợt sóng biển trôi nổi phập phồng phồng, cô nắm thật chặt ở phía dưới cọc gỗ, chỉ sợ mình bị bọt sóng nuốt mất..... Đột nhiên, phía trước có một con sóng lớn đập vào mặt cô, trong nháy mắt, quần cô vào trong biển rộng, cô biết bơi, nhưng lúc này tứ chi cô vô lực, cơ bản không bơi nổi, chỉ có thể từ từ chìm vào đáy biển, cảm giác khổ sở hít thở không thông làm cô lo sợ luống cuống không yên, cô cho rằng mình sẽ như vậy mà chết đi.....

“Tiểu Mạt, Tiểu Mạt.....”

Đột nhiên một giọng nói truyền đến, Doãn Mạt muốn mở mắt ra, nhưng làm thế nào cũng không mở ra được, giọng nói kia vẫn còn tiếp tục gọi cô, đầu cô trĩu trĩu dùng một lát mới phân biệt ra được, đây không phải là giọng nói của anh trai sao?

“..... Gần đây có bệnh viện không?” “Được, sau khi đến đi bệnh viện trước.....” “Có thể nhanh lên một chút không?”.....

Doãn Mạt dứt quãng nghe được Doãn Trạ đang đối thoại với ai đó, cô muốn mở mắt, nhưng mí mắt giống như bị ngàn vàng đè nặng, mở thế nào cũng không mở ra được, sau đó, Doãn Trạ dịu dàng vỗ lưng của cô, cô mới chìm vào giấc ngủ say.

Chờ Doãn Mạt mở mắt ra, đã là chuyện ngày hôm sau, vào mắt là trần nhà sáng choang, cùng đèn treo hoa lệ trên đỉnh đầu. Đầu óc của cô vừa mới xoay chuyển, nơi này là chỗ nào? Tại sao cô lại ở chỗ này?

Cô ngồi dậy, mặc dù đầu còn có chút choáng váng, nhưng đã tốt hơn nhiều, lỗ mũi cũng không đầy nghẽn nữa, chỉ là giọng nói còn có chút khó chịu. Cô quan sát bốn phía, phát hiện mình đang nằm ở trên một chiếc giường lớn, gian phòng trước mắt không giống khách sạn, cũng không phải là bệnh viện, cô nghĩ như thế nào cũng không nhớ nổi, tại sao mình lại ở chỗ xa lạ này?

Chẳng lẽ cô bị bắt cóc?!

“A.....” Nghĩ tới đây, chính cô nở nụ cười trước, bị bắt cóc ở trong chính nhà mình, như vậy bọn bắt cóc kia có khả năng nhất chính là anh bạn trai nhà mình rồi.

Cô xuống giường, ra khỏi gian phòng, nhìn phòng ốc đơn giản lại lắp đặt thiết bị tinh xảo, phỏng đoán đây cũng là căn biệt thự.

“Cơ thể như thế nào rồi?”

Chỉ thấy Doãn Trạ đang từ cửa đi vào, thấy cô vội vàng đi tới, kéo cô vào trong ngực, sờ cái trán của cô.

“Em đã tốt hơn rất nhiều, nơi này là nơi nào?”

Thấy tinh thần của cô không tệ, rốt cuộc Doãn Trạ nhanh chóng yên tâm, “Không phải lần trước em nói muốn đi trên đảo của làng du lịch chơi sao?”

“Nơi này là trên hòn đảo của làng du lịch kia?!”

Doãn Trạ thấy vẻ mặt kinh ngạc của cô, cười một cái nói: “Vốn anh định vào lễ tình nhân cho em một bất ngờ, không ngờ em lại ngã bệnh.”

“Thì ra anh nhớ lễ tình nhân.” Doãn Mạt nói thầm, “Anh cũng không nói gì, em còn tưởng rằng anh cũng không biết.”

“Sáng sớm hôm qua công ty còn có chút chuyện chưa hết bận được, cho nên vốn định để buổi chiều dẫn em tới, kết quả buổi chiều anh về đến nhà phát hiện em còn đang ngủ, liền lặng lẽ ôm em tới, không ngờ ở trên thuyền thì lại phát hiện em sốt.” Doãn Trạ nheo mắt của cô, “Cô nhóc em đấy, thật là không dễ cho người ta bớt lo.”

Doãn Mạt tựa vào trong lòng anh, hít mũi một cái, nhẹ nói: “Cảm ơn anh.”

Thì ra là anh chưa bao giờ lơ là cô, cho dù công việc bận rộn như vậy, anh còn tỉ mỉ chuẩn bị bất ngờ lễ tình nhân. Kỳ nghỉ đông trước đó, một lần ở trên tạp chí du lịch nhìn thấy làng du lịch kia, cô chỉ nhắc tới, nói muốn tới nơi này chơi, anh liền liều mạng dành thời gian trống, chỉ vì để cho cô vui vẻ, người đàn ông như vậy, cả đời này cô cũng sẽ không buông tay.

Doãn Trạ tiến tới hôn môi cô, Doãn Mạt vội vàng xoay mặt đi, “Em cảm đấy, sẽ lây.”

“Không có việc gì, anh không sợ.” Doãn Trạ nắm cằm của cô, lập tức đặt lên môi của cô, cùng với cô răng môi giao nhau....

Doãn Mạt không cách nào khác, chỉ có thể thuận theo anh. Đang mơ mơ màng màng hôn thì Doãn Mạt đột nhiên cảm thấy trên ngón tay phải được lồng vào một thứ gì đó, cô vội cúi đầu nhìn, chỉ thấy một chiếc nhẫn đơn giản lại tinh xảo đang nằm ở trên ngón áp út của mình.

Doãn Trạ giơ ngón tay của mình lên, chính là chiếc nhẫn dành cho nam.

Doãn Mạt cười: “Đây là cái gì?”

“Quà tặng.” Doãn Trạ nói: “Cũng là chứng minh, chứng minh em là danh hoa đã có chủ rồi.” Anh cầm tay của cô, hôn ở trên ngón tay áp út đang mang nhẫn của cô một nụ hôn, “Trương lai, anh sẽ tự mình lấy lại nó, thay bằng chiếc nhẫn kim cương.”

Không có một đoạn tình yêu nào là trôi qua thuận lợi cả, nếu chúng ta có thể đi tới cuối cùng, bởi vì chúng ta yêu đủ sâu, chúng ta có thể vì lẫn nhau gánh chịu tất cả, bao dung tất cả; nếu chúng ta không cách nào tạo ra kết quả, vậy cũng chính là một đoạn hồi ức tốt đẹp, không trách ai, không hận ai, chỉ là thời gian mang đi sôi nổi ban đầu, chúng ta trở về với bình thân, cũng thế..... Duyên phận của chúng ta chưa đủ sâu đậm. Nhưng anh tin tưởng, trời cao đã chiếu cố đến chúng ta, duyên phận của chúng ta luôn luôn không cạn, dây dưa từ nhỏ đến bây giờ, chúng ta còn phải dây dưa cả đời, chỉ yêu nhau chúng ta cũng sẽ không dễ dàng buông tay, không phải sao?

Tình yêu, là cái gì? —— chỉ là anh muốn cầm tay của em, chậm rãi đến già.

Bạn đang đọc truyện *Em Gái, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

